

รายงานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน
ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2548
(สำรวจภายใต้โครงการนำร่อง ปี พ.ศ. 2549)

สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม
กุมภาพันธ์ 2550

รายงานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน
ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2548
(สำรวจภายใต้โครงการนำร่อง ปี พ.ศ. 2549)

โดย สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง : กุมภาพันธ์ 2550

จัดพิมพ์โดย : สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม
อาคารกระทรวงยุติธรรม ชั้น 14 ถนนแจ้งวัฒนะ
อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี 11120
โทรศัพท์ 0-2502-8257 โทรสาร 0-2502-6708
www.oja.go.th

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

สำนักงานกิจการยุติธรรม

รายงานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน

ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ.2548

(สำรวจภายใต้โครงการนำร่อง ปี พ.ศ. 2549)

นนทบุรี : สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม,

2550, จำนวน 206 หน้า

1. สถิติอาชญากรรม 2. อาชญากรรม 3. กระบวนการยุติธรรม

4. Crime Victimization Survey, Thai

I. สำนักงานกิจการยุติธรรม II. ชื่อเรื่อง

ISBN : 978-974-8213-42-2

อาชญากรรมเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมทุกประเทศทั่วโลก เป็นภารกิจของภาครัฐที่จะต้องดำเนินการป้องกัน ปรามปราม ควบคุม และแก้ไขโดยความร่วมมือจากภาคเอกชนและประชาชน การดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพจำเป็นต้องมีข้อมูลที่ทันสมัยสอดคล้องกับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นจริงเพื่อนำมาใช้ในการกำหนดนโยบายและแผน เพื่อเป็นแนวทางให้กับผู้ปฏิบัติที่จะต้องระดมสรรพกำลัง ความรู้ ความสามารถดำเนินการให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายต่อไป

สำหรับฐานข้อมูลอาชญากรรมที่ใช้อยู่ในประเทศไทยปัจจุบันเป็นฐานข้อมูลที่หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมจัดเก็บจากการปฏิบัติงานตามภารกิจหลักของหน่วยงาน นั่นคือ เมื่อมีคดีเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมแล้วเท่านั้น แต่ในสภาพความเป็นจริง มีปัญหาอาชญากรรมจำนวนมากไม่น้อยที่ไม่ได้เข้าสู่ระบบงานยุติธรรมอย่างเป็นทางการ โดยอาจเกิดจากหลายสาเหตุ และอาชญากรรมและการกระทำผิดที่เกิดขึ้นนั้น ได้ทำให้ผู้ประสบเหตุและประชาชนทั่วไปมีความรู้สึกไม่มั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในวิถีชีวิตประจำวัน ดังนั้น นานาอารยประเทศจึงทำการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชน โดยมีการสำรวจข้อมูลจากเหยื่ออาชญากรรมทั้งที่มีการรายงานต่อเจ้าหน้าที่และไม่มีการรายงาน กระทรวงยุติธรรม โดยสำนักงานกิจการยุติธรรมได้ตระหนักในบทบาทหน้าที่ที่จะต้องพัฒนากระบวนการยุติธรรมไทยให้มีความทันสมัยทัดเทียมนานาอารยประเทศและสอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลง จึงได้ริเริ่มโครงการนำร่องสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้วยความร่วมมือของสำนักงานสถิติแห่งชาติ โดยมีนักวิชาการ และอาจารย์มหาวิทยาลัยในสาขาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม ได้แก่ รองศาสตราจารย์ ดร.กมลทิพย์ คติการ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย และ ดร.อาภาศิริ สุวรรณานนท์ ให้การอนุเคราะห์รับเป็นที่ปรึกษาร่วมดำเนินการตั้งแต่ขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์จนถึงขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอผลการสำรวจ รายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2549 ซึ่งเป็นโครงการนำร่องจึงสำเร็จเป็นรูปเล่มดังปรากฏอยู่นี้ สำนักงานกิจการยุติธรรมขอขอบคุณทุกท่านที่มีส่วนร่วมดำเนินการในโครงการนี้

ผลการสำรวจนี้ จะถูกใช้ประโยชน์เพื่อนำไปขยายผลสู่การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศต่อไป

โครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในเขตกรุงเทพมหานคร เป็นการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมจากผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงครั้งแรกของประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจากภาคประชาชนในพื้นที่นำร่อง ทั้งที่มีการรายงานและไม่ได้รายงานต่อเจ้าหน้าที่ รวมถึงรายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดขึ้น เช่น ลักษณะทั่วไปของเหยื่ออาชญากรรม ความสัมพันธ์ของผู้กระทำผิดกับเหยื่อ สถานที่ เวลา พฤติการณ์ และอาวุธที่ใช้ในการก่ออาชญากรรม เพื่อรวบรวมและจัดทำฐานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและจัดทำรายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมเผยแพร่แก่หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมและสาธารณชน เพื่อวิเคราะห์ปัญหาและอธิบายปรากฏการณ์การเกิดอาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร และเพื่อให้ได้รูปแบบแนวทางการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนจากพื้นที่นำร่องที่อาจนำไปพัฒนาและนำไปขยายผลในระดับประเทศต่อไป ซึ่งข้อมูลที่ทำการศึกษาเป็นอาชญากรรมพื้นฐาน 4 ประเภท ได้แก่ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมทางเพศ และ อาชญากรรมเกี่ยวกับการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลทางการเงินหรือแอบอ้างใช้เอกสาร ที่เกิดขึ้นในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร ในรอบปี พ.ศ. 2548 (1 มกราคม - 31 ธันวาคม 2548) โดยดำเนินการศึกษาและสำรวจในระหว่างเดือนมิถุนายน 2549 – กุมภาพันธ์ 2550 รวม 9 เดือน

ระเบียบวิธีการสำรวจข้อมูล

การศึกษานี้ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) โดยศึกษาเอกสารรวบรวมข้อมูลจากการทบทวนวรรณกรรม แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ และการสำรวจข้อมูลโดยใช้แบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนที่สร้างขึ้นเป็นเครื่องมือในการสัมภาษณ์ประชากรทั้งครัวเรือนและบุคคลในครัวเรือนที่ประสบเหตุซึ่งมีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป ที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งการใช้ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปนี้มีลักษณะเช่นเดียวกับการสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมแห่งชาติของประเทศแคนาดา และเป็นข้อสรุปที่ได้จากผู้ทรงคุณวุฒิด้านอาชญาวิทยาและงานยุติธรรมไทย

สำหรับวิธีการสุ่มตัวอย่างใช้การสำรวจด้วยตัวอย่างแบบ two-stage sampling โดยมีชุมชนอาคารในกรุงเทพมหานครเป็นหน่วยตัวอย่างขั้นที่หนึ่ง และครัวเรือนเป็นหน่วยตัวอย่างขั้นที่สอง

การเลือกตัวอย่างขั้นที่หนึ่ง: ได้ทำการเลือกชุมรุมอาคารตัวอย่างจำนวน 450 ชุมรุมอาคาร จากชุมรุมอาคารทั้งสิ้นในกรุงเทพมหานครจำนวน 16,717 ชุมรุมอาคาร โดยให้ความน่าจะเป็นที่แต่ละชุมรุมอาคารจะถูกเลือกเป็นปฏิกากับจำนวนครัวเรือนในชุมรุมอาคารนั้นๆ

การเลือกตัวอย่างขั้นที่สอง: ได้ทำการเลือกครัวเรือนส่วนบุคคลตัวอย่างจำนวน 80 ครัวเรือน จากครัวเรือนทั้งสิ้นในแต่ละชุมรุมอาคารตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบมีระบบ ได้จำนวนครัวเรือนตัวอย่างทั้งสิ้นประมาณ 36,000 ครัวเรือน ในแต่ละครัวเรือนตัวอย่างให้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป ที่ประสบเหตุอาชญากรรมในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา

เครื่องมือที่ใช้ เป็นแบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 1 (สอญ.1) นับจุดและสรุปยอดข้อมูลของครัวเรือนเป็นรายชุมรุมอาคาร และใช้แบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 2 (สอญ.2) บันทึกข้อมูลรายละเอียดของสมาชิกในครัวเรือน 15 ปีขึ้นไป ที่ประสบเหตุอาชญากรรมประเภทต่างๆ ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา (1 มกราคม – 31 ธันวาคม 2548) ตามลำดับที่ครัวเรือนตัวอย่างที่ปรากฏในแบบ สอญ.1 โดยแบบ สอญ.2 นี้เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสัมภาษณ์ซึ่งประยุกต์แบบสอบถาม National Crime Victimization Survey (NCVS-1 Basic Screen Questionnaire) และ Crime Incident Report: National Crime Victimization Survey (NCVS-2 Incident Report) ของ U.S. Department of Commerce, Economics and Statistics Administration, U.S. Census Bureau Acting as Collecting Agent for the Bureau of Justice Statistics, U.S. Department of Justice (2006) ประเทศสหรัฐอเมริกา ประกอบด้วยข้อคำถาม 12 ตอน ซึ่งทำการทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามและแนวทางการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน โดยจัด focus group เพื่อพัฒนาแนวทางการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน เมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2549 ณ โรงแรมอมารี แอร์พอร์ต กรุงเทพมหานคร และทดสอบแบบสัมภาษณ์และวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ณ เขตทุ่งครุ เมื่อวันที่ 21 เมษายน 2549 โดยกองสถิติประชามติ สำนักงานสถิติแห่งชาติ

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล มีการให้ความรู้ ทำความเข้าใจ และตอบข้อซักถามเกี่ยวกับการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมแก่เจ้าหน้าที่เก็บข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติ จำนวนประมาณ 160 คน ก่อนเริ่มลงมือทำการเก็บข้อมูลภาคสนาม ด้วยการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการโครงการนำร่องสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน เมื่อวันที่ 16 มิถุนายน 2549 ณ โรงแรมปรีณัฐ พาเลซ กรุงเทพมหานคร จากนั้นส่งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ไปทำการจดบันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับครัวเรือน และสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-depth interview) โดยใช้แบบ สอญ.2 จากเหยื่ออาชญากรรมในครัวเรือนที่อยู่ในเหตุการณ์ โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีคาบเวลาการปฏิบัติงานตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม-31 สิงหาคม 2549 ปรากฏว่าได้ข้อมูลสมบูรณ์ที่สามารถนำมาวิเคราะห์ได้รวมทั้งสิ้น จำนวน 35,998 ครัวเรือน และสัมภาษณ์เจาะลึกเหยื่ออาชญากรรมในความผิด

ต่อทรัพย์สิน ชีวิตร่างกาย เพศ และการแอบอ้างใช้ข้อมูล รวมทั้งสิ้น 1,523 คน บางรายตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่า 1 ประเภท จึงนับว่าได้ทำการสัมผัสภาษณ์เจาะลึกเหยื่ออาชญากรรมจำนวนทั้งสิ้น 1,531 ราย

การวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลดำเนินการวางแผนร่วมกันระหว่างสำนักงานกิจการยุติธรรม สำนักงานสถิติแห่งชาติ และคณาจารย์ที่ปรึกษาโครงการ โดยใช้สถิติเชิงพรรณนาและสถิติวิจัยพื้นฐานด้วยโปรแกรม SPSS for Window เสนอผลการสำรวจในรูปของร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตามความเหมาะสมและเขียนรายงานตามหลักวิชาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรมต่อไป

ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ.2548 นำเสนอในรูปรายงานทั้งข้อมูลภาพรวมของกรุงเทพมหานคร และข้อมูลดิบของประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ.2548 ภายหลังการจัดทำร่างรายงานผลการสำรวจข้อมูลดังกล่าวเสร็จเรียบร้อยแล้วจึงได้จัดการประชุมเพื่อพิจารณาปรับปรุงความคิดเห็นในวันที่ 26 มกราคม 2550 ณ โรงแรมรามารักษ์ กรุงเทพมหานคร และจะเผยแพร่ใน <http://www.thaicvs.org> รวมทั้งเชื่อมโยงกับเว็บไซต์การสำรวจข้อมูลอาชญากรรมของสหประชาชาติและนานาชาติต่อไป

สรุปผลการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน

สาระสำคัญที่ได้จากผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2548 ดำเนินการสำรวจปี 2549 ปรากฏดังนี้

ภาพรวมของอาชญากรรมและเหยื่ออาชญากรรม

ประชากรที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 1.3 ของจำนวนประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปอาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครในปี พ.ศ. 2548

ครัวเรือนซึ่งตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีจำนวนสมาชิกไม่เกิน 4 คน มีรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนต่อเดือน 20,000 บาท และต่ำกว่า พักอาศัยอยู่ในที่อยู่อาศัยประเภทบ้าน ในสภาพชุมชนแออัดแบบเขตที่อยู่อาศัย

ในรอบปี พ.ศ. 2548 ชาวกรุงเทพมหานครจำนวน 1,531 ราย ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมรวมทั้งหมด 1,986 ครั้ง และตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อทรัพย์สินมากที่สุด เพียงครั้งเดียว (ร้อยละ 84.8) ส่วนใหญ่ประสบเหตุอาชญากรรมครั้งแรก แต่ก็เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมซ้ำสูงถึง 4 ครั้งขึ้นไป

นอกจากนี้ยังมีการเกิดอาชญากรรมต่อเนื่องเกิดขึ้นโดยมีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมประเภทนั้นซ้ำมากกว่า 1 ครั้ง เพียงร้อยละ 15.2 ในจำนวนนี้มีผู้กระทำผิดคนเดียวกันในเหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้น ร้อยละ 21.1 อาชญากรรมมีลักษณะที่คล้ายคลึงกันหรือมีรายละเอียดพฤติกรรม

เหมือนกันอย่างเห็นได้ชัดในเหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้น ร้อยละ 75.0 ทั้งนี้เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่คาดคะเนว่าตนอาจจะประสบกับอาชญากรรมอีก มีเพียงส่วนน้อยที่ระบุว่าตนจะไม่ประสบอาชญากรรมเช่นนั้นอีก โดยให้เหตุผลว่าเพราะมีการระวังตัวเองมากขึ้น ไม่ประมาท ไม่ไปสถานที่เกิดเหตุอีก ติดสัญญาณกันขโมย หรือไม่มีอะไรเหลือให้ขโมยเพราะขโมยมาหลายครั้งคงไม่กล้ามาอีก และเหตุผลที่ว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจสอดส่องดูแลดีขึ้น ได้ย้ายออกไปอยู่ที่อื่นแล้ว และผู้กระทำผิดเสียชีวิตแล้ว

ลักษณะสำคัญของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ลักษณะสำคัญของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อทรัพย์สินในเขตกรุงเทพมหานครในรอบปี พ.ศ. 2548 คือ ผู้หญิงที่สมรสแล้ว อายุประมาณ 41 ปี เรียนจบระดับประถมศึกษา อาชีพค้าขายหรือประกอบธุรกิจส่วนตัว มีฐานะค่อนข้างยากจนพักอาศัยอยู่ในบ้านในเขตที่อยู่อาศัยที่ไม่มีความเป็นส่วนตัว สามารถเข้าออกได้สะดวกเพราะไม่มีรั้วกันแม้ว่าจะเคยย้ายถิ่นจากเขตอื่นในกรุงเทพมหานครมาอยู่ที่อยู่ปัจจุบันมานานกว่า 5 ปีแล้วก็ตาม

ลักษณะของผู้กระทำผิด

ผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุมีทั้งคนเดียวและมากกว่าหนึ่งคน

เหยื่ออาชญากรรมเกินกว่าครึ่งหนึ่งระบุว่าไม่เคยรู้จักผู้กระทำผิดมาก่อน หรือรู้จักเพียงผิวเผินเท่านั้น และสามารถจดจำผู้กระทำผิดที่กระทำคนเดียวได้หากพบเห็นอีกครั้ง

ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุระหว่าง 18 – 25 ปี ไม่ได้เป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง ขณะกระทำผิดมีอาการเมามาจากฤทธิ์ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุเพียงร้อยละ 16.7

เวลาและสถานที่เกิดเหตุ

ช่วงเวลาวิกฤตที่เกิดเหตุอาชญากรรมทุกประเภท คือเวลาระหว่าง 24.01 – 06.00 น.

เหตุเกิดในเขตพื้นที่ชั้นกลางของกรุงเทพมหานครมากที่สุด ประกอบด้วยเขตบางซื่อลาดพร้าว ธนบุรี จตุจักร วังทองหลาง คลองสาน หลักสี่ บึงกุ่ม ราชบุรีรัตนฯ ดอนเมือง บางกะปิ ทุ่งครุ บางเขน สวนหลวง จอมทอง สายไหม ประเวศ สะพานสูง และคันนายาว ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในความรับผิดชอบของกองบังคับการตำรวจนครบาล 2, 4 และ 8

สถานที่เกิดเหตุคือบริเวณที่พักอาศัยของเหยื่ออาชญากรรมในพื้นที่ส่วนตัวภายในบ้านพักอาศัยหรือบริเวณภายในรั้วบ้าน มากกว่าเกิดเหตุที่สาธารณะและสถานที่อื่นๆ เช่น บริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนนหรือในพาหนะบริการสาธารณะ และบริเวณสถานที่สาธารณะ

กรณีเกิดเหตุบริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะ เหตุเกิดบนถนนสาธารณะหรือในซอยมากที่สุด

กรณีเกิดเหตุในสถานที่สาธารณะ เหตุเกิดที่สถานีบริการน้ำมัน ร้านสะดวกซื้อ ตลาดสด หรือตลาดนัดมากที่สุด

กรณีเกิดเหตุในสถานที่อื่นๆ ได้แก่ โรงเรียนหรือสถานศึกษา เหตุเกิดในอาคารเรียน มากที่สุด

พฤติการณ์แห่งคดี

อาชญากรรมต่อทรัพย์สินที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เป็นการถูกขโมยทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้ ตลอดจนเสื้อผ้า ชุดชั้นใน รองเท้า เครื่องประดับ อัญมณี และเครื่องใช้ภายในบ้าน รวมทั้งสิ่งของเครื่องใช้เล็กๆ น้อยๆ ที่สามารถหยิบฉวยได้ เช่น สินค้าภายในร้านค้า สัตว์เลี้ยง เหล้า บุหรี่ เครื่องมือช่าง เครื่องมืออุปกรณ์ใช้งาน ฯลฯ รองลงมาถูกบุกรุกในตัวบ้านหรือเขตที่พักอาศัย ถูกขโมยยานพาหนะ หรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะ และถูกทำให้ทรัพย์สินเสียหาย คือยานพาหนะรวมทั้งชิ้นส่วนของยานพาหนะ และ หน้าต่าง ประตูบาน และกระจก

อาชญากรรมต่อชีวิตร่างกาย ที่พบมากที่สุดคือเหยื่ออาชญากรรมถูกทำร้ายร่างกาย โดยวิธีการชก กระชาก ผลัก ตบตี ต่อยและได้รับบาดเจ็บ เหตุที่เกิดขึ้นผู้กระทำผิดมีทั้งที่ใช้และไม่ใช้อาวุธอย่างละเท่าๆ กัน อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นของไม่มีคม เช่น ไม้ แป้นน้ำ มีด ขวาน เหล็กชุดชาร์ป และของมีคมอื่นๆ เช่น คัตเตอร์ กรรไกร มีดโกน มีดพับ ปืนพก ปืนลูกซอง ปืนลม และอื่นๆ เช่น แก้วน้ำ ขวดเบียร์ ทุยแตร ตามลำดับ

อาชญากรรมทางเพศ ที่ได้รับรายงานคือการถูกคุกคามทางร่างกายหรือพยายามที่จะกระทำอนาจาร รวมทั้งถูกกระทำอนาจารหรือล่วงเกินทางเพศ โดยการกระทำทั้งหมดนี้ไม่มีการใช้อาวุธแต่อย่างใด

อาชญากรรมการถูกแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลทางการเงินหรือแอบอ้างใช้เอกสารที่เกิดขึ้น คือเอกสารสำคัญถูกปลอมแปลงหรือแอบอ้าง เช่น บัตรประชาชน ทะเบียนบ้าน ถูกใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือเอกสารโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อขอทำบัตรเครดิตหรือทำธุรกรรม ถูกใช้บัตรเครดิตโดยไม่ได้รับอนุญาต และ ใช้ชื่อแอบอ้างไปรับเงินกู้หนี้แทน

เหตุที่ทราบเพราะมีการติดต่อจากสถาบันการเงิน เงินหายไปจากบัญชีหรือมีการใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในบัญชีหรือพบความผิดปกติจากใบรายการการใช้จ่ายบัตรเครดิต และอื่นๆ เช่น มีใบแจ้งหนี้ค่าโทรศัพท์ ถูกติดตามทวงหนี้จากบริษัท มีจดหมายทวงหนี้

ผลจากการถูกแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ ทำให้เกิดมูลค่าความเสียหายในวงเงินเฉลี่ย 6,425 บาท และถูกติดตามทวงหนี้ ถูกดำเนินคดีหรือต้องเกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีทางแพ่ง ถูกปฏิเสธการขอกู้เงิน

และต้องจ่ายค่าปรับหรือดอกเบี้ยบัตรเครดิต บัญชีบัตรเครดิตมีปัญหา และอื่นๆ เช่น เงินใน ATM หายไป ถูกปฏิเสธการจ่ายหนี้คืน

ความรุนแรงและการโต้ตอบ

เมื่อประสบเหตุอาชญากรรม เหลืออาชญากรรมส่วนใหญ่ร้องขอความช่วยเหลือหรือร้องเรียกให้คนสนใจ ช่วยตัวเองด้วยการดิ้นรนขัดขึ้น หรือพยายามทำให้ผู้กระทำผิดตกใจกลัว มีเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ตอบโต้การกระทำผิดด้วยการไล่ตามจับหรือพยายามจับตัวผู้กระทำผิด หรือตอบโต้โดยใช้ความรุนแรงทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ ขณะที่บางส่วนที่ใช้แนวทางสันติวิธีคือพยายามเกลี้ยกล่อม ให้เหตุผล ตอรองหรืออ้อนวอน โดยเหลืออาชญากรรมทำการตอบโต้ผู้กระทำผิดอย่างต่อเนื่องหรือตลอดเวลาเมื่อใดก็ได้ขณะถูกกระทำแต่ไม่ได้รับบาดเจ็บ

ผลที่เกิดขึ้นตามมาก็คือผู้กระทำผิดส่วนใหญ่หลบหนีไปได้ หรือตกใจและหนีไป ขณะที่เหลืออาชญากรรมส่วนหนึ่งสามารถปกป้องทรัพย์สินไว้ได้

กรณีที่มีความรุนแรง ความรุนแรงในการประกอบอาชญากรรมเริ่มต้นขึ้นจากผู้กระทำผิด โดยเฉพาะอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม

เหลืออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่ได้รับบาดเจ็บจากอาชญากรรม ส่วนที่ได้รับบาดเจ็บ คือมีรอยฟกช้ำบวมรอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่นหรือฟันหัก กระดูกหัก ศีรษะแตก มีบาดแผลจากการถูกยิง ถูกแทงหรือถูกทำร้ายโดยของมีคม หมดสติจากการถูกทำร้าย ต้องเข้ารับการรักษายาบาลแบบผู้ป่วยนอก

ผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ ต้องใช้จ่ายในการรักษายาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นเฉลี่ยเป็นเงิน 3,070 บาท สำหรับอาชญากรรมต่อทรัพย์สินเฉลี่ย 1,628 บาท และอาชญากรรมต่อชีวิตร่างกาย เฉลี่ย 4,032 บาท ตามลำดับ

เหลืออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่ต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานจากอาการบาดเจ็บ มีส่วนหนึ่งที่ต้องสูญเสียเวลาทำงานมากกว่า 1 วัน ไปจนถึงมากกว่า 2 เดือน โดยหยุดงานเฉลี่ย 5 วัน กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินหยุดงานเฉลี่ย 3 วัน และกรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายหยุดงานเฉลี่ย 17 วัน

เหลืออาชญากรรมที่ได้รับบาดเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงาน ขาดรายได้เฉลี่ย 6,531 บาท กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินเฉลี่ย 15,000 บาท และกรณีอาชญากรรมต่อชีวิตร่างกายเฉลี่ย 5,321 บาท

เหยื่ออาชญากรรมบางส่วน ต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลางานจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ โดยผู้ที่ติดต่อส่วนใหญ่ คือติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจใช้เวลาไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ 1 วัน ทำให้ขาดรายได้ คิดเป็นจำนวนเงินไม่เกิน 500 บาท

อาชญากรรมทำให้สมาชิกในครัวเรือนจำเป็นต้องหยุดงานจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น นอกเหนือจากผู้ประสบเหตุ โดยหยุดงานไม่เกิน 3 วัน

อาชญากรรมทำให้เกิดการสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มีมูลค่า 1,001– 5,000 บาท การสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเฉลี่ยเป็นเงิน 15,845 บาท กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินเฉลี่ย 15,823 บาท และกรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายเฉลี่ย 4,188 บาท และกรณีการแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ เฉลี่ย 39,521 บาท

การรายงานเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่

อาชญากรรมที่เกิดขึ้นจำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 63.3) ไม่ได้รายงานต่อเจ้าหน้าที่ มีเพียงร้อยละ 35.6 เท่านั้นที่รายงาน

อาชญากรรมทางเพศและอาชญากรรมต่อทรัพย์สินที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้รับรายงาน เจ้าหน้าที่ตำรวจจะได้รับทราบเรื่องอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ และอาชญากรรมต่อชีวิตร่างกายมากกว่า

เหตุผลสำคัญที่เจ้าหน้าที่ไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เห็นว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อยไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ คิดว่าตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ และได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น

กรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เนื่องจากเหยื่ออาชญากรรมไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดหรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ หรือคิดว่าถึงแจ้งความก็ไม่สามารถได้คืนทรัพย์สินหรือไม่สามารถระบุทรัพย์สินที่เสียหายได้ และไม่มีการแจ้งความเพราะทราบเหตุที่เกิดขึ้นช้าเกินไป

กรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อยไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ เนื่องจากเห็นว่าเป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง หรือผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จหรือไม่มีทรัพย์สินเสียหายจึงไม่ได้แจ้งความ

กรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ เหยื่ออาชญากรรมเชื่อว่าเจ้าหน้าที่ไม่ให้ความสำคัญหรือเจ้าหน้าที่จะไม่อยากเข้ามาเกี่ยวข้อง เจ้าหน้าที่ทำงานอย่างไม่มีประสิทธิภาพ แจ้งแล้วเจ้าหน้าที่จะมาถึงที่เกิดเหตุช้าไม่ทันการ เจ้าหน้าที่มีอคติต่อผู้เสียหาย

เจ้าหน้าที่ที่จะข่มขู่ คุกคามหรือทำให้ผู้เสียหายต้องเดือดร้อนเพิ่มขึ้น และผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเป็นผู้มีอิทธิพล ตามลำดับ

กรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิดแจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำ และแจ้งเหตุต่อผู้อื่น ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์ (แทนการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ)

กรณีไม่มีการแจ้งเนื่องจากสาเหตุอื่นๆ เพราะไม่สะดวก ไม่มีเวลาจะแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ ไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดต้องถูกดำเนินคดี ถูกผู้กระทำผิดข่มขู่ กลัวว่าจะถูกแก้แค้น ถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง ได้รับคำแนะนำว่าไม่ควรแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ไม่ได้แจ้ง แต่ไม่ทราบว่า มีผู้อื่นแจ้งหรือไม่หรือคิดว่ามีผู้อื่นแจ้งแล้วจึงไม่ได้แจ้ง และเหตุผลอื่นๆ เช่น ไม่อยากยุ่งยากเสียเวลา คิดว่าตำรวจคงช่วยจับคนร้ายไม่ได้ มูลค่าของทรัพย์สินไม่สูงมาก และไม่อยากมีปัญหา เป็นต้น

อาชญากรรมที่เกิดขึ้นเกือบทั้งหมดเจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเรื่องโดยเหยื่ออาชญากรรมเป็นผู้รายงานหรือแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ โดยเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่เดินทางไปแจ้งความเอง โทรศัพท์แจ้ง ทำทั้งสองวิธี และมีเพียงส่วนน้อยที่สายตรวจผ่านมาขณะเกิดเหตุ

เจ้าหน้าที่ตำรวจกับการตอบสนองต่ออาชญากรรมที่ได้รับแจ้ง

ภายหลังจากที่แจ้งเหตุหรือรายงานอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจแล้ว ส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่มาเพราะไม่มีความจำเป็นต้องมาดูสถานที่เกิดเหตุ ไม่มาเนื่องจากเหตุผลอื่น เช่น เป็นคดีเล็กๆ ไม่ทราบสาเหตุที่ตำรวจไม่มา ตำรวจเรียกให้ไปพบที่โรงพัก ผู้กระทำผิดหนีไปคนละทิศละทาง แจ้งหลังเกิดเหตุหลายวัน เป็นต้น และ ไม่มาเพราะตำรวจไม่รับแจ้งความ ซึ่งเกิดขึ้นในคดีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และต่อทรัพย์สิน

หลังจากที่แจ้งเหตุ เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้เวลาประมาณ 30 นาที เดินทางมายังสถานที่เกิดเหตุ

เหตุผลสำคัญที่เหยื่ออาชญากรรมรายงานอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

เนื่องจากประสงค์จะให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ และ แจ้งเพราะเหตุผลอื่นๆ เช่น เพื่อเป็นหลักฐานทำเอกสารใหม่ เพื่อแสดงเจตนาว่าตนไม่ได้เป็นคนก่อหนี้ และเพื่อเป็นหลักฐานสำหรับบริษัทประกัน เป็นต้น

กรณีมีการแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เพราะต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนหรือครอบครัว และเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่น

กรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพราะต้องการทรัพย์สินหรือยานพาหนะคืน ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุ และต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่หลังเกิดเหตุ เช่น มีผู้บาดเจ็บ ฯลฯ เป็นต้น

กรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ เพราะต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นโดยให้ดูแลละแวกสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ และ คิดว่าเป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบเหตุอาชญากรรม

การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ

ส่วนใหญ่เมื่อมาถึงที่เกิดเหตุเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น สอบปากคำผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ ค้นบริเวณที่เกิดเหตุเก็บหลักฐานในที่ที่เกิดเหตุ รับปากว่าจะช่วยดูแลสอดส่องละแวกที่เกิดเหตุมากขึ้น รับปากว่าจะช่วยสืบสวนหาผู้กระทำผิดต่อไป จับกุมผู้กระทำผิด และดำเนินการอื่นๆ เช่น ไกล่เกลี่ยทั้ง 2 ฝ่ายให้ยอมความกัน มาติดตู้แดงหน้าบ้าน เตือนให้ดูแลทรัพย์สินอย่างรอบคอบ

อาชญากรรมที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์

การติดตามคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจหลังเกิดเหตุจนถึงปัจจุบัน

ภายหลังจากเกิดเหตุจนถึงปัจจุบันที่มีการสัมภาษณ์ ส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร มีเพียงบางส่วนที่เจ้าหน้าที่ตำรวจติดต่อกลับมาที่เหยื่ออาชญากรรมหรือสมาชิกในครัวเรือน ขณะที่บางส่วนระบุว่าเจ้าหน้าที่กำลังดำเนินการจับกุมผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องสงสัย พยายามสืบสวนเหตุที่เกิด กำลังสอบสวนพยานและผู้ต้องสงสัย และ ดำเนินการอื่นๆ เช่น เข้ามาตรวจบริเวณที่เกิดเหตุมากขึ้น พยายามไกล่เกลี่ย ติดป้ายประกาศให้ระวังบุคคลลักษณะเช่นนี้ เป็นต้น

จนถึงปัจจุบันที่มีการสัมภาษณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจยังไม่มีการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดมากถึงร้อยละ 91.7 และมีการยื่นฟ้องเพียงร้อยละ 8.3 เท่านั้น

การติดต่อหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมและหน่วยงานอื่นๆ

ส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่มีการติดต่อกับเหยื่ออาชญากรรมอีกครั้งเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มีเพียงส่วนน้อยที่มีการติดต่อกันอีกระหว่างเหยื่ออาชญากรรมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยมีทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นฝ่ายติดต่อมา และผู้ประสบเหตุหรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นฝ่ายติดต่อไป

ส่วนใหญ่ไม่มีหน่วยงานใดๆ ติดต่อให้ความช่วยเหลือ

นอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ มีหน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรมอื่นๆ คือ ศาลยุติธรรมติดต่อมา และ รองลงมาคือสำนักงานคุมประพฤติหรือสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

เหยื่ออาชญากรรมได้ขอความช่วยเหลืออีกทางหนึ่งจากหน่วยงานเอกชนอื่นๆ เช่น สถานีโทรทัศน์ไอทีวี มูลนิธิ องค์กรอิสระ เอ็นจีโอ และขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรมอื่นๆ นอกเหนือจากตำรวจ คือ ศาลยุติธรรมและสำนักงานคุมประพฤติหรือสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง และอื่นๆ

ความต้องการของเหยื่ออาชญากรรม

เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่ต้องการให้ตำรวจดำเนินการเกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมใดๆ มีเพียงส่วนน้อยที่ต้องการให้ตำรวจดำเนินการเกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม คือให้มีสายตรวจเข้ามาตรวจบ่อยมากขึ้น ต้องการให้ลงโทษผู้กระทำผิดอย่างหนักและโดยด่วน และต้องการให้ได้ทรัพย์สินที่ถูกขโมยกลับคืน ตามลำดับ

เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่ต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม (ไม่รวมถึงตำรวจ) ดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม ที่ต้องการมีเพียงส่วนน้อย โดยเรื่องที่ต้องการคือ ให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม (ไม่รวมถึงตำรวจ) ดำเนินการเพื่อให้เกิดความยุติธรรมและความปลอดภัยของประชาชน

	หน้า
คำนำ	(1)
บทสรุปสำหรับผู้บริหาร	(3)
สารบัญ	(13)
สารบัญตาราง	(17)
สารบัญภาพ	(21)
บทที่ 1 บทนำ	1
1. ที่มาและความสำคัญ	1
2. วัตถุประสงค์	2
3. ขอบเขตการศึกษา	3
4. ประโยชน์ที่ได้รับ	3
5. ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	3
6. นิยามศัพท์ที่ใช้ในการสำรวจข้อมูล	9
บทที่ 2 ระเบียบวิธีในการสำรวจข้อมูล	13
1. วิธีวิทยา	13
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	13
3. วิธีการสุ่มตัวอย่าง	14
4. เครื่องมือที่ใช้ในการสำรวจ	15
5. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล	17
6. การวิเคราะห์ข้อมูล	22
7. การนำเสนอผลการสำรวจข้อมูล	22
บทที่ 3 ภาพรวมข้อมูลสถิติอาชญากรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2548	23
1. ข้อมูลทั่วไปของครัวเรือนกลุ่มตัวอย่างผู้ให้สัมภาษณ์	23
2. วิเคราะห์ภาพรวมการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคครัวเรือน	25
3. ประสิทธิภาพการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	31

	หน้า
บทที่ 4 ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน	33
ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2548	
ตอนที่ 1 ว่าด้วยลักษณะอาชญากรรม	34
ตอนที่ 2 ว่าด้วยลักษณะของเหยื่ออาชญากรรม	39
ตอนที่ 3 ว่าด้วยลักษณะของผู้กระทำผิด	49
ตอนที่ 4 เวลาและสถานที่เกิดเหตุ	62
ตอนที่ 5 พฤติการณ์แห่งคดีอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน	69
ตอนที่ 6 พฤติการณ์แห่งคดีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย	74
ตอนที่ 7 พฤติการณ์แห่งคดีอาชญากรรมทางเพศ	77
ตอนที่ 8 พฤติการณ์แห่งคดีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูล	78
ทางการเงิน หรือแอบอ้างใช้เอกสาร	
ตอนที่ 9 ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม	81
ตอนที่ 10 การรายงานเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	91
บทที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในเขต	113
กรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2548 : มุมมองอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม	
1. ว่าด้วยลักษณะอาชญากรรมจากการรายงานของเหยื่ออาชญากรรม	113
2. ลักษณะสำคัญของบุคคลที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	118
3. ลักษณะของผู้กระทำผิดในความทรงจำของเหยื่ออาชญากรรม	121
4. เวลาและสถานที่เกิดเหตุ	123
5. ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม	126
6. การตอบสนองต่ออาชญากรรมที่ได้รับแจ้งของเจ้าหน้าที่ตำรวจ	129
บทที่ 6 บทสรุปและข้อเสนอแนะ	133
1. สรุประเบียบวิธีการสำรวจข้อมูล	133
2. สรุปสาระสำคัญจากผลการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน	135
3. ข้อเสนอแนะเพื่อการป้องกันอาชญากรรม	142
4. ข้อเสนอแนะเพื่อพัฒนาการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในอนาคต	144

	หน้า
เอกสารอ้างอิง	147
ภาคผนวก	151
ผนวก ก. แบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 1 (สอญ.1)	153
ผนวก ข. แบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 2 (สอญ.2)	163
รายนามคณะที่ปรึกษาและผู้วิจัย	185

ตารางที่	หน้า
1 ความน่าเชื่อถือของข้อมูล	21
2 ข้อมูลทั่วไปของครัวเรือนกลุ่มตัวอย่างผู้ให้สัมภาษณ์	24
3 จำนวนสมาชิกในครัวเรือนอายุ 15 ปีขึ้นไปที่ตอบสัมภาษณ์ จำแนกตามเพศ	25
4 ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป ในเขตกรุงเทพมหานครที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในรอบปี พ.ศ. 2548	28
5 ข้อมูลทั่วไปของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่ประสบเหตุอาชญากรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร	29
6 ประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	31
7 ประเภทอาชญากรรมและจำนวนครั้งที่เหยื่ออาชญากรรมประสบเหตุ	34
8 จำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	35
9 การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมประเภทนั้นซ้ำมากกว่า 1 ครั้ง	36
10 การมีผู้กระทำผิดคนเดียวกันในเหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้น	37
11 ลักษณะที่คล้ายคลึงกัน หรือมีรายละเอียดพฤติกรรมเหมือนกัน อย่างเห็นได้ชัดในเหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้น	37
12 การคาดว่าจะประสบเหตุอาชญากรรมนี้อีก	38
13 ข้อมูลส่วนบุคคลของเหยื่ออาชญากรรม	40
14 ประเภทที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อมบริเวณชุมชน	44
15 ลักษณะความเป็นส่วนตัวของที่พักอาศัย	45
16 ระยะเวลาที่พักอาศัยและการย้ายถิ่น	47
17 เหยื่ออาชญากรรมกับการพบเห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเอง	49
18 ผู้กระทำผิดเคยก่ออาชญากรรมต่อเหยื่ออาชญากรรม หรือสมาชิกครอบครัวมาแล้ว	50
19 จำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ	51
20 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด: กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว	52
21 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด: กรณีผู้กระทำผิดมากกว่าหนึ่งคน	54

ตารางที่	หน้า
22 ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่ออาชญากรรมกับผู้กระทำผิด: กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว	56
23 ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่ออาชญากรรมกับผู้กระทำผิด: กรณีผู้กระทำผิดมากกว่าหนึ่งคน	57
24 การตอบโต้ผู้กระทำผิด	58
25 ช่วงเวลาการตอบโต้ผู้กระทำผิด	59
26 ผลจากการตอบโต้ผู้กระทำผิด	60
27 ผู้เริ่มต้นใช้ความรุนแรงหรือข่มขู่ว่าจะใช้ความรุนแรงเป็นคนแรกในเหตุการณ์ ครั้งนี้	61
28 ช่วงเวลาที่เกิดเหตุกับประเภทอาชญากรรม	63
29 สถานที่เกิดเหตุอาชญากรรม	65
30 ลักษณะการเกิดอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน	69
31 ลักษณะการลักทรัพย์หรือพยายามลักทรัพย์	70
32 ลักษณะการบุกรุกหรือพยายามบุกรุก	71
33 ลักษณะการลักขโมยหรือพยายามขโมยยานพาหนะ หรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะ	72
34 ลักษณะการทำให้เสียทรัพย์	73
35 ลักษณะอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย	74
36 การใช้อาวุธของผู้กระทำผิด	76
37 ลักษณะของอาชญากรรมทางเพศ และการใช้อาวุธของผู้กระทำผิด	77
38 ลักษณะอาชญากรรมการถูกแอบอ้างใช้ข้อมูลและเหตุที่ทราบ	78
39 มูลค่าความเสียหาย	79
40 ผลเสียหายที่ได้รับ	80
41 การบาดเจ็บจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	81
42 การต้องรักษาพยาบาลจากการบาดเจ็บ	82
43 การมีค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น	83
44 การหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานจากการบาดเจ็บ	84

ตารางที่	หน้า
45 การมีผลทำให้ขาดรายได้จากอากรบาตเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงาน	85
46 การหยุดงานหรือสูญเสียเวลางานจากการติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง	86
47 การสูญเสียเวลางานจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง	87
48 การมีผลทำให้ขาดรายได้เมื่อจำเป็นต้องหยุดงาน	88
49 การมีสมาชิกในครัวเรือนที่จำเป็นต้องหยุดงานจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น นอกเหนือจากผู้ประสบเหตุ	89
50 การสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	90
51 การรายงานเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	91
52 เหตุผลที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้น	93
53 เหตุผลที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นโดย จำแนกรายละเอียด	94
54 ผู้รายงานและวิธีการรายงานอาชญากรรมที่เกิดขึ้นต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	97
55 ความรวดเร็วในการตอบสนองต่ออาชญากรรมที่ได้รับแจ้งของเจ้าหน้าที่ตำรวจ	99
56 เหตุผลที่รายงานอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	101
57 เหตุผลที่รายงานอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจโดยจำแนกรายละเอียด	101
58 การดำเนินการสอบสวนจับกุมฟ้องร้องของเจ้าหน้าที่ตำรวจ	103
59 การจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์	104
60 การติดตามคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจหลังเกิดเหตุจนถึงปัจจุบัน	105
61 การยื่นฟ้องผู้กระทำผิด	106
62 การติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกครั้งเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	107
63 การติดต่อหน่วยงานอื่นใดนอกเหนือจากตำรวจ	108
64 หน่วยงานที่เข้ามาติดต่อให้ความช่วยเหลือ	109
65 หน่วยงานที่ไปติดต่อด้วยตนเอง	110
66 ความต้องการให้ตำรวจดำเนินการเกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม	111

ตารางที่	หน้า
67 ความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม (ไม่รวมถึงตำรวจ) ดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม	112
68 ว่าด้วยลักษณะอาชญากรรมจากการรายงานของเหยื่ออาชญากรรม	117
69 ลักษณะสำคัญของบุคคลที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	121
70 ลักษณะของผู้กระทำผิดในความทรงจำของเหยื่ออาชญากรรม	122
71 สถานที่เกิดเหตุ	125
72 ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม	128
73 การตอบสนองต่ออาชญากรรมที่ได้รับแจ้งของเจ้าหน้าที่ตำรวจ	131

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 แผนการสุ่มตัวอย่างแบบ two-stage sampling	15
ภาพที่ 2 นาฬิกาอาชญากรรม	124
ภาพที่ 3 การแบ่งเขตพื้นที่เกิดอาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร	126

1. ที่มาและความสำคัญ

อาชญากรรมเป็นปัญหาสังคมที่ไม่พึงปรารถนาให้เกิดขึ้นแต่ไม่อาจจัดให้หมดสิ้นไปได้โดยสิ้นเชิง สังคมทำได้เพียงแต่ศึกษาทำความเข้าใจและควบคุมอาชญากรรมให้อยู่ในวงจำกัดด้วยนโยบายทางอาญา แผนการบริหารงานยุติธรรม กลไกทางกฎหมาย และนำมาตรการในทางปฏิบัติต่างๆ มาใช้ประกอบกัน อย่างไรก็ตาม เป็นที่ประจักษ์ทั่วไปว่าปัจจุบันอาชญากรรมในสังคมไทยมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นทั้งทางด้านความถี่ ความรุนแรง และมีความหลากหลายสลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้นตามสภาพการพัฒนาของประเทศและของสังคมโลก สถานการณ์อาชญากรรมร่วมสมัยนี้ได้ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนตลอดจนความสงบเรียบร้อยของสังคมอย่างมากทำให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการบริหารงานยุติธรรมของประเทศต้องเร่งแสวงหายุทธศาสตร์เชิงรุกในการป้องกันปราบปรามและรับมือกับการขยายตัวของอาชญากรรมและผนึกกำลังอย่างเต็มความสามารถเพื่อให้สามารถ “ควบคุมอาชญากรรม” ได้ทันเวลา ก่อนที่จะสร้างความเสียหายแก่ผู้คนในสังคมต่อไป

อย่างไรก็ตาม กำหนดแนวนโยบายทางอาญาของประเทศที่เหมาะสมทันต่อเหตุการณ์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นว่าควรจะต้องเตรียมการป้องกันอาชญากรรมประเภทใด เมื่อไร ใครควรเป็นผู้ดำเนินการ และควรจัดการรับมืออย่างไรนั้น เป็นเรื่องที่สามารถพยากรณ์ทิศทาง ขนาด และความรุนแรงของการเกิดอาชญากรรมได้โดยอาศัยสถิติคดีอาชญากรรมแต่ละประเภทที่เกิดขึ้นในช่วงเวลา สถานการณ์ และพื้นที่แตกต่างกันเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพยากรณ์ และการพยากรณ์จะสามารถกระทำได้อย่างถูกต้องแม่นยำยิ่งขึ้นถ้าการจัดทำอัตราอาชญากรรม (crime rate) ของประเทศมีระบบที่ได้รับการพัฒนาให้เหมาะสมกับสภาพทางสังคม เศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไป และมีความทันสมัยที่สามารถใช้เปรียบเทียบได้ในระดับภูมิภาคและระดับนานาชาติ พร้อมๆ กันนั้นก็ประหยัดเวลาและงบประมาณของประเทศในการบริหารงานยุติธรรมได้อย่างตรงเป้าหมายความเป็นจริงและบังเกิดผลประโยชน์สูงสุดแก่สังคม ขณะเดียวกันสถิติดังกล่าวควรจะต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานความถูกต้องที่ใกล้เคียงกับข้อเท็จจริงตามธรรมชาติที่เกิดอาชญากรรมขึ้นในสังคมไทยแต่ละปีมากที่สุดเท่าที่จะมากได้เป็นสำคัญ ซึ่งโดยทั่วไปวิธีการจัดทำอัตราอาชญากรรมมีวิธีการได้มาซึ่งข้อมูลจากแหล่งข้อมูล 2 แหล่ง คือ ได้ข้อมูลจากการบันทึกสถิติของทางราชการ

(official statistics) ที่รายงานไปยังเจ้าพนักงานตำรวจอย่างเป็นทางการทางหนึ่ง และได้ข้อมูลจากการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแห่งชาติ (national crime victimization survey) อีกทางหนึ่ง ซึ่งประเทศไทยมีการใช้วิธีแรกในรูปของการรายงานสถิติอาชญากรรมทางราชการของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ แต่วิธีที่สองนั้นยังไม่มีมีการดำเนินการมาก่อน

แม้หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องจะได้พยายามเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมอย่างต่อเนื่อง แต่ยังคงประสบปัญหาการขาดความพร้อมที่จะจัดการกับปัญหาดังกล่าว รวมถึงขาดข้อมูลที่มีความจำเป็นเกี่ยวกับรายละเอียดพื้นฐานเกี่ยวกับอาชญากรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้น ซึ่งปัจจุบันข้อมูลเหล่านี้จะได้มาจากการรายงานโดยตรงของบุคคลผู้ได้รับความเสียหายต่อเจ้าหน้าที่เท่านั้น ในขณะที่ข้อมูลที่เป็นและเป็นประโยชน์จากบุคคลผู้ได้รับความเสียหายที่ยังไม่มีการรายงานต่อเจ้าหน้าที่ยังมีอยู่เป็นจำนวนมาก ดังนั้นการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงทั้งที่มีการรายงานและที่ไม่มีการรายงานต่อเจ้าหน้าที่ย่อมจะเป็นประโยชน์อย่างมากในการนำมาใช้ในการกำหนดยุทธศาสตร์ นโยบาย และแนวทางการแก้ปัญหาาร่วมกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมถึงเป็นการเตรียมความพร้อมให้กับเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานให้สามารถตอบรับกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป

กระทรวงยุติธรรมโดยสำนักงานกิจการยุติธรรมจึงได้ริเริ่ม “โครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน” ขึ้น โดยระยะเริ่มต้นเป็นโครงการนำร่องที่ดำเนินการสำรวจในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครก่อน เพื่อให้ได้รับทราบข้อเท็จจริงของการเกิดอาชญากรรมอันจะนำไปสู่การป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างถูกต้อง และเป็นพื้นฐานของการพัฒนาระบบการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในระดับประเทศต่อไป

2. วัตถุประสงค์

2.1 เพื่อสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจากภาคประชาชนในพื้นที่นำร่อง ทั้งที่มีการรายงานและไม่ได้รายงานต่อเจ้าหน้าที่ รวมถึงรายละเอียดต่างๆ ที่เกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดขึ้น ลักษณะทั่วไปของเหยื่ออาชญากรรม ความสัมพันธ์ของผู้กระทำผิดกับเหยื่อ สถานที่ เวลา พฤติการณ์ และอาวุธที่ใช้ในการก่ออาชญากรรม

2.2 เพื่อรวบรวมและจัดทำฐานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและจัดทำรายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมเผยแพร่แก่หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมและสาธารณชน

2.3 เพื่อวิเคราะห์ปัญหาและอธิบายปรากฏการณ์การเกิดอาชญากรรมในพื้นที่นำร่อง

2.4 เพื่อให้ได้รูปแบบแนวทางการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนจากพื้นที่นำร่องที่อาจนำไปพัฒนาและนำไปขยายผลในระดับประเทศต่อไป

3. ขอบเขตการศึกษา

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนครั้งนี้ ได้กำหนดขอบเขตการศึกษาไว้ ดังนี้

3.1 **ด้านระยะเวลา:** ทำการศึกษาสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2548 (1 มกราคม - 31 ธันวาคม 2548) โดยมีระยะเวลาดำเนินการศึกษาในระหว่างเดือนมิถุนายน 2549 – กุมภาพันธ์ 2550 รวม 9 เดือน

3.2 **ด้านสถานที่:** โครงการนำร่องครั้งนี้ทำการสำรวจเฉพาะเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร

3.3 **ด้านประเภทอาชญากรรม:** อาชญากรรมที่ทำการสำรวจเน้นอาชญากรรมพื้นฐาน 4 ประเภท คือ

- 1) อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน (ลักทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ทำให้เสียทรัพย์ บุกรุก ฯลฯ)
- 2) อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย (ทำร้าย พยายามทำร้าย ช่มชู้ ไม่รวมถึงการใช้กำลังข่มขืนกระทำชำเรา หรือ ทำร้ายเพื่อพยายามข่มขืนกระทำชำเรา)
- 3) อาชญากรรมทางเพศ (การข่มขืน กระทำอนาจาร และ ลวนลามทางเพศ)
- 4) อาชญากรรมเกี่ยวกับการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลทางการเงินหรือแอบอ้างใช้เอกสาร

อนึ่ง การศึกษาครั้งนี้ มุ่งสำรวจอาชญากรรมจากประชาชนผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในพื้นที่กรุงเทพมหานครทั้งที่มีการรายงานต่อตำรวจแล้ว (ทั้งที่อยู่ระหว่างดำเนินคดีหรือมีคำพิพากษาแล้ว) และที่ยังไม่เคยมีการรายงานต่อตำรวจไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดๆ ก็ตาม โดยผลการสำรวจครั้งนี้ใช้เพื่อการศึกษาวิเคราะห์ทางวิชาการเท่านั้น มิได้มุ่งที่จะจับผิดหรือชี้ข้อบกพร่องในการทำงานของหน่วยงานต่างๆ แต่อย่างใด

4. ประโยชน์ที่ได้รับ

- 4.1 ผลการสำรวจจะสามารถนำไปใช้ในการวางแผนป้องกันและแก้ไขปัญหการเกิดอาชญากรรมได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม และสอดคล้องกับความเป็นจริงในปัจจุบัน
- 4.2 เป็นข้อมูลเพื่อการตัดสินใจ การกำหนดนโยบายของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- 4.3 เป็นพื้นฐานการพัฒนาระบบการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในระดับประเทศต่อไป

5. บททวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาว่าด้วยเรื่องของอาชญากรรม และการสืบค้นสาเหตุอาชญากรรมจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยตัวเลขจากข้อมูลและสถิติที่มีความเที่ยงตรงแม่นยำในการบ่งชี้ความสัมพันธ์ระหว่าง

อาชญากรรมกับวันเวลา สถานที่ สถานการณ์ และสภาพการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม เพื่อประมวล วิเคราะห์และสังเคราะห์คำตอบในการกำหนดนโยบายอาญา วางแผนงานยุติธรรม ออกแบบระบบงาน ยุติธรรม ตลอดจนกระบวนการทำงานที่เหมาะสมและคุ้มค่าในการควบคุมอาชญากรรมและลดความ สูญเสียของทุกฝ่ายลงให้มากที่สุด

5.1 ภาพรวมของระบบการจัดเก็บข้อมูลและสถิติอาชญากรรม

โดยทั่วไปมีการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมจากแหล่งต่างๆ รวม 4 ระบบด้วยกัน คือ 1) ระบบการจัดเก็บฐานข้อมูลอาชญากรรมของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม (criminal justice database system) 2) การรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการ (uniform crime report or official report) 3) การสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรม (national crime victimization survey) และ 4) การ สำรวจอาชญากรรมด้วยการรายงานตนเอง (self-reported crime survey หรือ self-reported measures of crime) ดังนี้

1) การจัดเก็บฐานข้อมูลอาชญากรรมของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม (criminal justice database system) โดยทั่วไปพนักงานสอบสวนเจ้าของคดีเป็นผู้จัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด เหยื่ออาชญากรรม วันเวลาสถานที่เกิดเหตุ พฤติการณ์แห่งคดี ฯลฯ ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่มีความ น่าเชื่อถือได้และใกล้เคียงกับความเป็นจริงของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นมากที่สุด ถ้าพนักงานสอบสวนให้ ความร่วมมือและมีการพัฒนาระบบข้อมูลให้ทันสมัย สะดวกต่อการใช้งานและประมวลผลข้อมูล นอกจากการเก็บข้อมูลในชั้นพนักงานสอบสวนแล้วหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมต่างก็มีการ จัดเก็บฐานข้อมูลอาชญากรรมเฉพาะคดีที่เข้าสู่กระบวนการซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงาน ตนเองอีกฐานหนึ่ง

สำหรับประเทศไทย นอกจากจะมีการจัดเก็บฐานข้อมูลอาชญากรรมโดยพนักงานสอบสวน เจ้าของคดีแล้ว หน่วยงานอื่นๆ ในกระบวนการยุติธรรมยังมีการจัดเก็บฐานข้อมูลในลักษณะนี้เฉพาะ ในส่วนที่คดีความเข้ามาเกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่รับผิดชอบของหน่วยงานนั้นๆ ซึ่งได้แก่ กรมราชทัณฑ์ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และกรมคุมประพฤติ ทั้งนี้ต่างหน่วยงานต่าง บันทึกรายการเบื้องต้นและข้อมูลส่วนของตนต่างๆ ที่เป็นคดีเดียวกันหรือผู้กระทำผิดคนเดียวกัน ยังไม่มี การบูรณาการฐานข้อมูลเบื้องต้นทั้งระบบร่วมกัน โดยเริ่มตั้งแต่ผู้กระทำผิดคนหนึ่งเข้าสู่กระบวนการ ยุติธรรม ผ่านกระบวนการต่างๆ จนกระทั่งพ้นออกไปจากกระบวนการ และรวมทั้งอาจกระทำผิดซ้ำ กลับเข้ามาสู่กระบวนการยุติธรรมอีกครั้ง อย่างไรก็ตาม ข้อมูลอาชญากรรมเหล่านี้มีจุดเชื่อมอยู่ที่ สำนักงานศาลยุติธรรมในฐานะที่เป็นหน่วยที่มีคำสั่งหรือคำพิพากษาทางคดีอย่างหนึ่งอย่างใดอัน นำไปสู่การจัดเก็บฐานข้อมูลอาชญากรรมระบบอื่นๆ ที่ตามมาภายหลังมีคำพิพากษา

2) การรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการ (uniform crime report or official report) เป็นแหล่งข้อมูลอาชญากรรมแห่งชาติของรัฐที่นานาประเทศต่างทำการเก็บรวบรวมข้อมูล ประมวลผลและเผยแพร่โดยหน่วยงานของรัฐที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งส่วนใหญ่รายงานในรูปสถิติคดีจึง รู้จักกันในอีกชื่อหนึ่งว่าการรายงานสถิติคดีอาชญากรรม ส่วนประเทศไทยโดยสำนักงานกิจการ ยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม ได้เริ่มต้นจัดทำอัตราอาชญากรรมแห่งชาติ (crime rate)

ปัจจุบัน ประเทศสหรัฐอเมริกาแนะนำให้หน่วยรายงานข้อมูลอาชญากรรมของทาง ราชการ (Uniform Crime Reports หรือ UCR) ในหน่วยงานตำรวจสอบสวนกลาง (Federal Bureau of Investigation หรือ FBI) เป็นผู้ทำหน้าที่นี้ โดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในส่วนท้องถิ่นให้ความร่วมมือ รายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการไปที่หน่วยรายงานข้อมูลอาชญากรรมของทางราชการ (UCR) โดยสมัครใจ อย่างไรก็ตามฐานข้อมูลดังกล่าวครอบคลุมประชากรอเมริกันถึงประมาณร้อยละ 98 ซึ่ง สหรัฐอเมริกาเรียกการรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการนี้ว่า “ดัชนีอาชญากรรม” (crime index) การรายงานได้แบ่งกลุ่มความผิดออกเป็น 2 กลุ่มคดี คือ ความผิดอุกฉกรรจ์ (violent crime) และ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน (property crime) รวม 8 ประเภทความผิด

การรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการของอังกฤษและเวลส์มีหน่วยงานตำรวจเป็นผู้ดำเนินการผ่านทางกระทรวงมหาดไทย โดยแบ่งกลุ่มความผิดออกเป็น 2 กลุ่มคดี คือ ความผิด อุกฉกรรจ์ และ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน รวม 9 ประเภทความผิด

การรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการของประเทศแคนาดามีหน่วยงานสถิติข้อมูลการ ยุติธรรม (Canadian Centre for Justice Statistics หรือ CCJS) รับผิดชอบโดยเก็บข้อมูลจากรายงาน ตำรวจชุมชนเป็นหลักโดยรายงานผ่าน UCR Survey และแบ่งกลุ่มฐานความผิดออกเป็น 3 กลุ่มคดี คือ ความผิดอุกฉกรรจ์ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน และ ความผิดอื่นๆ รวม 22 ประเภทความผิด

การรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการของประเทศออสเตรเลียมีสำนักงานสถิติ (Australian Bureau of Statistics หรือ ABS) เป็นผู้รายงานโดยใช้ข้อมูลจากการเก็บและรายงานของ ตำรวจ และแบ่งกลุ่มฐานความผิดออกเป็น 6 กลุ่มคดี ตามประเภทอาชญากรรม ได้แก่ ความผิด เกี่ยวกับชีวิตร่างกาย ความผิดทางเพศ การลักพาตัว การล่อลวง เจตนากระทำผิดกฎหมาย และ การโจรกรรมยานยนต์

สำหรับประเทศไทยยังไม่มีหน่วยงานกลางรับผิดชอบภารกิจการบริหารข้อมูลและรายงาน อาชญากรรมทั้งระบบที่บูรณาการเป็นหนึ่งเดียว ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาการรายงานอาชญากรรม อย่างเป็นทางการในประเทศไทยดำเนินการโดยสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่รู้จักกันในนาม “สถิติอาชญากรรมของทางราชการ” ในทางปฏิบัติแหล่งที่มาของสถิติอาชญากรรมทั้งการเก็บรวบรวม การประมวลผล และการรายงานเผยแพร่เป็นหน้าที่โดยตรงของแต่ละหน่วยงานในกระบวนการ

ยุติธรรมซึ่งรับผิดชอบเฉพาะสถิติคดีที่เข้าสู่หน่วยงานของตนตามกฎหมายเท่านั้น สำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงเป็นผู้รายงานสถิติอาชญากรรมของตำรวจเกี่ยวกับจำนวนความถี่ของการเกิดอาชญากรรมประเภทต่างๆ ที่ตำรวจทราบหรือได้รับรายงานรวมทั้งผลการจับกุมผู้กระทำผิด โดยแบ่งกลุ่มคดีออกเป็น 5 กลุ่มคดี ได้แก่ คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ คดีชีวิตร่างกายและเพศ คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ คดีที่น่าสนใจ และคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย รวม 17 ประเภทความผิด

อนึ่ง มีข้อสังเกตว่าข้อมูลที่ได้รับจากการรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการหรือการรายงานสถิติคดีอาชญากรรมมีข้อจำกัด คือ แต่ละประเทศจะมีการหยิบตัวเลขสถิติคดีบางประเภทที่น่าสนใจขึ้นมารายงานอย่างเป็นทางการเท่านั้น เนื่องจากการรายงานทั้งระบบจะมีความละเอียดและซับซ้อนมาก ส่วนการคำนวณอัตราอาชญากรรมใช้สูตรเดียวกันทั้งหมด คือ คำนวณอัตราการเกิดอาชญากรรมอย่างเป็นทางการจากสัดส่วนอาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน

3) การสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมแห่งชาติ (national crime victimization survey หรือ NCVS) มีจุดประสงค์เพื่อทราบถึงอาชญากรรมที่ไม่ได้ถูกรายงานหรือถูกบันทึกไว้โดยหน่วยงานราชการที่บังคับใช้กฎหมายในช่วงเวลาที่ผ่านมา แต่บางส่วนก็พบอาชญากรรมที่ได้รับรายงานต่อตำรวจแล้ว จึงทำให้มีข้อมูลที่ทับซ้อนกันบ้าง นอกจากนี้ยังเป็นการสำรวจพฤติกรรมการเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมอันจะช่วยลด “อาชญากรรมที่ไม่ได้รับรายงาน” (dark figure of crime) ซึ่งเป็นการกำจัดจุดอ่อนของการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมอย่างเป็นทางการลงอีกทางหนึ่งด้วย

การสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมแห่งชาติของประเทศสหรัฐอเมริกาเดิมเป็นโครงการที่ดำเนินการร่วมกันระหว่างกระทรวงยุติธรรมกับสำนักสำมะโนประชากร ปัจจุบันอยู่ในความรับผิดชอบของสำนักงานสถิติยุติธรรม (Bureau of Justice Statistics หรือ BJS) ขอบเขตการสำรวจใช้แบบสอบถามทำการสัมภาษณ์เฉพาะประเภทคดีไม่ร้ายแรงโดยตัดคดีอุกฉกรรจ์ที่ถูกรายงานอย่างเป็นทางการและอาชญากรรมต่อเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 12 ปี ออกไป การสำรวจใช้กลุ่มตัวอย่างครัวเรือน และบุคคลที่มีอายุ 12 ปี ขึ้นไป กลุ่มตัวอย่างครัวเรือนจะถูกเก็บเพื่อสัมภาษณ์เป็นเวลา 3 ปี ส่วนกลุ่มบุคคลจะหมุนเวียนกันไป ระยะเวลาในการสัมภาษณ์ 6 เดือน และทำการคำนวณหาอัตราเหยื่ออาชญากรรมโดยใช้สัดส่วนประชากร 1,000 คน ส่วนอาชญากรรมต่อทรัพย์สินคำนวณจำนวนอาชญากรรมที่เกิดขึ้นต่อสัดส่วนครัวเรือน 100,000 ครัวเรือน

การสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมของอังกฤษและเวลส์ดำเนินการโดย Social Survey Division และ National Centre for Social Research กระทรวงมหาดไทย ทำการสำรวจทุก 2 ปี ขอบเขตการสำรวจใช้แบบสอบถามทำการสัมภาษณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมกลุ่มความผิดต่อทรัพย์และความผิดต่อส่วนตัวที่ประสบมาในช่วง 12 เดือน ย้อนหลังนับจากวันที่ถูกสัมภาษณ์ เก็บข้อมูลทั้งแบบครัวเรือน และจากบุคคลในครัวเรือนที่มีอายุ 16 ปีขึ้นไป

ประเทศแคนาดามีการเก็บข้อมูลในลักษณะฐานข้อมูลเสริมการรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการ (Incident-based UCR Survey) ซึ่งมีลักษณะลงลึกทั้งการกระทำความผิด ผู้ต้องหา และเหยื่ออาชญากรรมนำมาวิเคราะห์เชื่อมโยงกัน รวมทั้งทำการสำรวจข้อมูลเฉพาะเกี่ยวกับการฆาตกรรมแยกต่างหากอีกฐานหนึ่งด้วย

4) การสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (self-reported crime survey) เป็นการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดกฎหมายอาญาโดยผู้กระทำผิดเป็นผู้รายงานอันเป็นการยอมรับพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาหนึ่ง โดยใช้แบบสอบถามแบบไม่ลงชื่อ กลุ่มตัวอย่างมีทั้งประชาชนทั่วไปต่างประเทศ วัย สถานที่ และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักโทษ จากนั้นนำไปเปรียบเทียบกับบันทึกของตำรวจเพื่อให้ทราบถึงฐานข้อมูลส่วนที่ไม่ได้รายงานต่อไป ตัวอย่างการสำรวจที่น่าสนใจ ได้แก่ การสำรวจข้อมูลเยาวชนแห่งชาติ (The National Youth Survey หรือ NYS) ทำให้ทราบข้อเท็จจริงบางลักษณะแตกต่างไปจากรายงานของทางราชการ เช่น พฤติกรรมการเสพย์กัญชา ฯลฯ ซึ่งยากที่จะถูกตำรวจจับกุมได้ขณะเสพย์ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม วิธีการสำรวจแบบนี้มีข้อจำกัดในเรื่องความน่าเชื่อถือของข้อมูล จำเป็นต้องออกแบบสอบถามให้มีการตรวจระดับการโกหก (lie scales) และตรวจสอบความเที่ยงตรงภายในประกอบกัน

5.2 การพัฒนาระบบการจัดเก็บข้อมูลและสถิติอาชญากรรมของประเทศไทย

ประเทศไทยกำลังอยู่ระหว่างพัฒนาระบบการจัดเก็บข้อมูลและสถิติอาชญากรรมในทุกด้านของทุกหน่วยงานให้มีลักษณะบูรณาการเชื่อมโยงและสามารถใช้ประโยชน์ได้สูงสุดร่วมกันในการบริหารงานยุติธรรมอย่างเป็นระบบครบวงจร โดยระบบที่กำลังอยู่ระหว่างการพัฒนาในขณะนี้คือ “การพัฒนากิจการจัดทำอัตราอาชญากรรมแห่งชาติ” (crime rate) หรือที่นานาประเทศเรียกว่า การรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการ (uniform crime report or official report) ซึ่งส่วนใหญ่รายงานในรูปสถิติคดีจึงรู้จักกันในอีกชื่อหนึ่งว่าการรายงานสถิติคดีอาชญากรรม ระบบหนึ่ง และ “การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน” หรือโดยทั่วไปรู้จักกันในนามของการสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรม (national crime victimization survey) อีกระบบหนึ่ง

อัตราอาชญากรรม (crime rate) คือ ตัวเลขที่ใช้ในการวัดจำนวนอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาหนึ่งต่อจำนวนประชากร โดยใช้หลักการคำนวณตัวเลขอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับสัดส่วนของประชากร อัตราอาชญากรรมถือเป็นข้อมูลในการช่วยรัฐประเมินผล ติดตามสถานการณ์แวดล้อม พยากรณ์ทิศทางการปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชากร รวมทั้งตรวจสอบและประเมินการใช้จ่ายในการบริหารงานยุติธรรมซึ่งจำเป็นต้องมีตัวชี้วัดประสิทธิภาพการบริหารจัดการเพื่อนำผลไปใช้ในการวางแผนงานยุติธรรมในอนาคตต่อไป (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2548) ส่วนการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน เป็นการวิจัยเชิงสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและข้อมูลที่

เกี่ยวข้องกับการเกิดอาชญากรรมทั้งที่มีการรายงานและไม่มีการรายงานต่อเจ้าหน้าที่ในช่วงเวลาหนึ่งๆ นำมาทำการประมวลวิเคราะห์และเผยแพร่อย่างเป็นทางการโดยหน่วยงานของรัฐอย่างเป็นระบบต่อเนื่อง

อัตราอาชญากรรมแห่งชาติมีความสำคัญยิ่งต่อระบบการบริหารงานยุติธรรมในฐานะระบบข้อมูลของทางราชการด้านสถิติเสรีภาพและความมั่นคงปลอดภัย โดยเหตุที่ปัจจุบันเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมกำลังพัฒนาระบบฐานข้อมูลและสถิติอาชญากรรมเพื่อรองรับระบบยุติธรรมแห่งอนาคตบนเส้นทางแห่งการปฏิรูประบบยุติธรรมไทย

การวัดอาชญากรรมในปัจจุบันมีความยุ่งยากซับซ้อนมากกว่าอดีตที่ผ่านมา และมีความคิดเห็นแตกต่างกันไปหลากหลายว่าควรจะทำอย่างไร จะใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นทางการจากแหล่งข้อมูลหลายๆ แหล่งและขณะเดียวกันก็เก็บข้อมูลอย่างไม่เป็นทางการจากแหล่งข้อมูลทางการได้อย่างไรซึ่งมักจะพบความคลาดเคลื่อนของข้อมูลจากแหล่งต่างๆ อยู่เสมอเมื่อนำมาสอบทานและบูรณาการเข้าด้วยกันเพื่อที่จะบ่งบอกออกมาว่าที่จริงแล้วมีอัตราอาชญากรรมเกิดขึ้นเท่าไรในช่วงเวลาหนึ่งๆ ภายใต้สถานการณ์ทางสังคมขณะนั้นๆ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอาชญากรรมเป็นอย่างไร ใครประกอบอาชญากรรม และใครตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ฯลฯ เพราะข้อมูลมักแตกต่างกันไปตามวิธีการที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาระบบฐานข้อมูลและสถิติอาชญากรรมมีการจัดเก็บประมวลผลและเผยแพร่โดยสำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นหลัก ซึ่งได้ดำเนินการจัดเก็บฐานข้อมูลอาชญากรรมโดยพนักงานสอบสวนเจ้าของคดีและมีการรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการในรูปของสถิติอาชญากรรมของทางราชการ ตามข้อ 1 - 2 แต่ยังไม่เคยมีการดำเนินการสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมแห่งชาติ รวมทั้งสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง ตามข้อ 3 - 4 มาก่อน

ประเทศไทยเริ่มสนใจเรื่องการจัดทำอัตราอาชญากรรมครั้งแรกในปี พ.ศ. 2547 โดยสถาบันวิจัยและพัฒนากระบวนการยุติธรรม สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรมได้ให้ทุนสนับสนุนแก่คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดย รองศาสตราจารย์สุดสงวน สุธีสร และคณะ เพื่อทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ “ระบบการจัดเก็บฐานข้อมูลยุติธรรมทางอาญาของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม” และต่อเนื่องมาถึงปี พ.ศ. 2548 สำนักงานกิจการยุติธรรมได้ทำการศึกษาวิจัยโครงการพัฒนาระบบการป้องกันและระงับข้อพิพาทในกระบวนการยุติธรรม เรื่อง “การจัดทำอัตราอาชญากรรมแห่งชาติ (crime rate)” อย่างจริงจัง และ ในปีเดียวกันนี้มีการจัดทำยุติธรรมโพล ครั้งที่ 1 เรื่อง “การจัดทำอัตราอาชญากรรมแห่งชาติ (crime rate)” ร่วมกับคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ อีกทางหนึ่ง

ดังนั้น ในปี พ.ศ. 2549 สำนักงานกิจการยุติธรรมจึงได้ริเริ่มดำเนินโครงการนำร่องสำรวจเหยื่ออาชญากรรมแห่งชาติโดยใช้ชื่อว่า “การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2549” โดยมีรองศาสตราจารย์ ดร.กมลทิพย์ คติการ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย เป็นที่ปรึกษาโครงการ ทำการสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 4 ประเภท คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน (ลักทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ทำให้เสียทรัพย์ บุกรุก ฯลฯ) อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย (ทำร้าย พยายามทำร้าย ช่มชู้ ไม่รวมถึงการใช้กำลังข่มขืนกระทำชำเรา หรือ ทำร้ายเพื่อพยายามข่มขืนกระทำชำเรา) อาชญากรรมทางเพศ (การข่มขืน กระทำอนาจาร และ ลวนลามทางเพศ) และอาชญากรรมเกี่ยวกับการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลทางการเงินหรือแอบอ้างใช้เอกสาร (เช่น บัตรเครดิต บัตรประชาชน) โดยทำการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2548 (1 มกราคม - 31 ธันวาคม 2548) เนื่องจากเป็นโครงการนำร่องจึงทำการสำรวจเฉพาะเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครเท่านั้น โดยเก็บข้อมูลจากทั้งครัวเรือนและบุคคลในครัวเรือนที่ประสบเหตุอายุ 15 ปี ขึ้นไป เช่นเดียวกับประเทศแคนาดา ใช้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง 36,000 ครัวเรือน เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถามที่ประยุกต์จากแบบสอบถาม National Crime Victimization Survey (NCVS - 1 Basic Screen Questionnaire) และ Crime Incident Report: National Crime Victimization Survey (NCVS-2 Incident Report) ของ U.S. Department of Commerce, Economics and Statistics Administration, U.S. Census Bureau Acting as Collecting Agent for the Bureau of Justice Statistics, U.S. Department of Justice (2006) ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งก็คือการสำรวจครั้งนี้

6. นิยามศัพท์ที่ใช้ในการสำรวจข้อมูล

ผู้ตอบสัมภาษณ์ หมายถึง ผู้ประสบเหตุอาชญากรรม หรือ เหยื่ออาชญากรรมทั้งโดยตรงและโดยอ้อม

เหยื่ออาชญากรรม หมายถึง ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำผิดอาญาหรือถูกล่วงละเมิดและได้รับความเสียหายโดยตรงจากการกระทำผิดกฎหมายนั้นรวมทั้งบุคคลที่สามที่ได้รับผลกระทบจากการกระทำผิดกฎหมาย แม้ว่าการกระทำนั้นจะมีได้เกิดขึ้นกับเขาโดยตรง แต่เป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยอ้อมและเป็นผู้ตอบคำถามในการสัมภาษณ์ด้วย

อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน หมายถึง การกระทำผิดกฎหมายที่ผู้กระทำความผิดกระทำต่อทรัพย์สินของผู้อื่นในลักษณะ ดังนี้ 1) การขโมยหรือพยายามขโมยทรัพย์สินรวมถึงยานพาหนะ 2) การบุกรุกหรือพยายามบุกรุกเข้าเขตภายในรั้วบ้าน/ที่พักอาศัย 3) มีผู้ตั้งใจก่อความเสียหาย/ทำลายทรัพย์สิน/ทำให้เสียทรัพย์

อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย หมายถึง การกระทำผิดกฎหมายที่ผู้กระทำผิดมีเจตนากระทำต่อชีวิตร่างกายต่อผู้อื่นโดยตรง เช่น ทำร้าย พยายามทำร้าย คุกคาม ลอบติดตาม ช่มชู้ว่าจะทำร้ายร่างกายหรือฆ่า (ไม่รวมถึงการใช้กำลังข่มขืนกระทำชำเรา หรือทำร้ายเพื่อพยายามข่มขืนกระทำชำเรา)

อาชญากรรมทางเพศ หมายถึง การกระทำผิดกฎหมายที่ผู้กระทำผิดกระทำทางเพศต่อผู้อื่น โดยผู้กระทำผิดอาจกระทำตามลำพัง หรือรวมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ กระทำผิดต่อชายหรือหญิงก็ตาม โดยผู้ถูกระทำนั้นไม่ได้เต็มใจ ได้แก่ กระทำอนาจาร ลวนลาม ข่มขืน หรือโทรมหรึง เช่น การข่มขืนกระทำชำเรา พยายามข่มขืนกระทำชำเรา กระทำอนาจาร ลวนลามทางเพศ หรือข่มขู่ คุกคามด้วยวาจาว่าจะข่มขืนกระทำชำเรา

อาชญากรรมเกี่ยวกับการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัว/ข้อมูลทางการเงิน หมายถึง การกระทำผิดกฎหมายที่ผู้กระทำผิดกระทำการนำข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลทางการเงินของบุคคลอื่นไปแอบอ้างใช้ เช่น บัตรเครดิต บัตรประชาชน รวมถึง การขโมยเลขบัตรเครดิต หรือรหัสบัตรเครดิตเงินสด (เอทีเอ็ม)

โดยพิจารณาความเป็นอาชญากรรมจาก 3 องค์ประกอบ คือ

1. มีการกระทำเกิดขึ้นจริง
2. ผู้กระทำผิดมีเจตนาในการกระทำการนั้น
3. มีกฎหมายบัญญัติว่าการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้

ผู้กระทำผิด หมายถึง บุคคลที่ถูกระบุว่าเป็นผู้กระทำผิดหรือมีประจักษ์พยานพบเห็นขณะกำลังกระทำความผิดที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นผู้เสียหาย หรือพยานอื่นๆ พบเห็นก็ตาม เช่น มีคนเห็นว่ามีคนแต่งชุดขาวประจำชอยกำลังเป็นผู้จัดและประตูเข้ามาในบ้านของผู้ถูกสัมภาษณ์ เป็นต้น

ผู้ต้องสงสัย หมายถึง บุคคลที่อาจมีหรือไม่มีพยานพบเห็นขณะกำลังกระทำความผิด แต่จากพยานหลักฐานในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระบุว่า น่าจะเป็นบุคคลๆ นี้ที่เป็นผู้กระทำผิดกรรมนั้นๆ เช่น พบเห็นวัยรุ่นชายใส่เสื้อสีแดงวิ่งออกไปปากซอยหลังเกิดเหตุกระชากสร้อยแล้วในเวลาต่อมาจับกุมตัวผู้ที่ถูกสงสัยว่ากระทำความผิดนั้นได้

ลักษณะเขต/บริเวณที่พักอาศัย คือสภาพแวดล้อมหรือสภาพชุมชนที่อยู่รอบๆ หรือใกล้เคียงกับที่อยู่อาศัย ซึ่งจำแนกสภาพแวดล้อมของถิ่นที่พักอาศัยได้โดยสังเขป ดังนี้

เขตที่อยู่อาศัย หมายถึง สภาพของชุมชนรอบๆ หรือใกล้เคียงบ้านพักอาศัยที่ทำการสำรวจหรือชอยนั้นๆ มีลักษณะเด่นที่แวดล้อมไปด้วยบ้านพักอาศัยของตนและเพื่อนบ้านหรือระบุได้ว่ามีแนวโน้มหรือได้รับอิทธิพลจากลักษณะเขตที่อยู่อาศัยนี้เป็นสำคัญ เช่น หมู่บ้านจัดสรร ฯลฯ

เขตธุรกิจ หมายถึง สภาพของชุมชนรอบๆ หรือใกล้เคียงบ้านพักอาศัยที่ทำการสำรวจหรือชอยนั้นๆ มีลักษณะเด่นที่แวดล้อมไปด้วยเพื่อนบ้านที่ประกอบธุรกิจการค้าอย่างเดียวหรือหลายอย่าง หรือระบุได้ว่ามีแนวโน้มหรือได้รับอิทธิพลจากลักษณะเขตที่พักอาศัยซึ่งเป็นเขตธุรกิจนี้เป็นสำคัญ เช่น พักอาศัยที่ย่านเยาวราช บางลำภู ฯลฯ

เขตชุมชนแออัด หมายถึง สภาพของชุมชนรอบๆ หรือใกล้เคียงบ้านพักอาศัยที่ทำการสำรวจหรือชอยนั้นๆ มีลักษณะเด่นที่แวดล้อมไปด้วยบ้านของเพื่อนบ้านที่อยู่กันอย่างแออัด (หลังคาติดกัน) ทางเดินคับแคบ มีปัญหาเรื่องการระบายน้ำเสีย ผู้พักอาศัยไม่มีความเป็นส่วนตัวเท่าที่ควร เป็นแหล่งพักอาศัยของผู้กระทำผิด มีปัญหาอาชญากรรมสูง หรือระบุได้ว่ามีแนวโน้มหรือได้รับอิทธิพลจากลักษณะเขตที่พักอาศัยซึ่งเป็นเขตชุมชนแออัดนี้เป็นสำคัญ เช่น ชุมชนแออัดคลองเตย ฯลฯ

เขตเกษตรกรรม หมายถึง สภาพของชุมชนรอบๆ หรือใกล้เคียงบ้านพักอาศัยที่ทำการสำรวจหรือชอยนั้นๆ มีลักษณะเด่นที่แวดล้อมไปด้วยเพื่อนบ้านที่ปลูกผัก พืชสวน ไร่ นา หรือเลี้ยงสัตว์ หรือระบุได้ว่ามีแนวโน้มหรือได้รับอิทธิพลจากลักษณะเขตที่พักอาศัยซึ่งเป็นเขตเกษตรกรรมนี้เป็นสำคัญ เช่น พักอาศัยที่สวนผลไม้ย่านบางขุนเทียน ฯลฯ

เขตอุตสาหกรรม หมายถึง สภาพของชุมชนรอบๆ หรือใกล้เคียงบ้านพักอาศัยที่ทำการสำรวจหรือชอยนั้นๆ มีลักษณะเด่นที่แวดล้อมไปด้วยโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่หรือขนาดเล็ก อย่างเดียวหรือหลายอย่าง (เช่น โรงงานทอผ้า สุรา ฟอกหนัง ผงซักฟอกเครื่องดื่ม ยา อาหาร โลหะ ฯลฯ) หรือระบุได้ว่ามีแนวโน้มหรืออาจได้รับอิทธิพลหรือได้รับความรำคาญจากเสียง อากาศ น้ำที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพจากลักษณะเขตที่พักอาศัยซึ่งเป็นเขตอุตสาหกรรมนี้เป็นสำคัญ เช่น พักอาศัยที่ย่านบางชัน ฯลฯ

ประเภทของที่อยู่อาศัย หมายถึง ลักษณะของสถานที่ที่ครัวเรือนหนึ่งๆ ใช้เป็นที่อยู่อาศัย ดังนี้

บ้าน หมายถึง บ้านที่ปลูกอยู่หลังเดียวโดดๆ พร้อมทั้งเรือนครัว โรงรถ เรือนคนใช้ด้วย ถ้ามี และเป็นที่อยู่อาศัยของบุคคลในครัวเรือนเดียวกัน

ตึกแถว หมายถึง ตึกที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัยของครัวเรือน ปลูกติดต่อกันมากกว่า 2 หน่วยขึ้นไป โดยติดกันเป็นแถว โดยมีฝาผนังกั้นด้านหนึ่งหรือสองด้านขึ้นไป อาจจะเป็นชั้นเดียวหรือหลายชั้นก็ได้ ส่วนใหญ่เป็นอาคารพาณิชย์ มีการขายของหรือทำธุรกิจ และไม่มีบริเวณ เช่น สวนหย่อมหรือสนามหน้าบ้าน

ห้องแถว หมายถึง เรือนไม้ที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัยของครัวเรือน ปลูกติดต่อกันมากกว่า 2 หน่วยขึ้นไป โดยติดกันเป็นแถว มีฝาผนังกั้นด้านหนึ่งหรือสองด้านขึ้นไป อาจจะเป็นชั้นเดียวหรือหลายชั้นก็ได้ มักมีลักษณะอาศัยอยู่อย่างแออัด (สมาชิกทั้งครัวเรือนอยู่ในห้องเดียวกัน)

หอพัก หมายถึง หอพักที่จดทะเบียน และที่ไม่ได้จดทะเบียน แต่ขึ้นป้ายให้ทราบว่าเป็นหอพัก

ทาว์นเฮาส์ หมายถึง ตึกที่ปลูกติดต่อกันมากกว่า 2 หน่วยขึ้นไป โดยมีผนังร่วมกันด้านหนึ่งหรือสองด้านขึ้นไป อาจเป็นชั้นเดียวหรือหลายชั้นก็ได้ วัตถุประสงค์หลักเป็นบ้านพักอาศัย ไม่ใช่อาคารพาณิชย์ ตัวตึกอยู่ลึกเข้ามาจากริมถนน อาจมีบริเวณที่ว่างหน้าบ้าน อาจใช้เป็นที่จอดรถหรือทำประโยชน์อย่างอื่น

ห้องชุด หมายถึง กลุ่มห้องอันเป็นส่วนหนึ่งของอาคาร ซึ่งใช้เป็นที่อยู่อาศัยของครัวเรือน โดยกลุ่มห้องนี้จะต้องมีห้องครัว ห้องน้ำ ตลอดจนทางเข้าออกห้องชุดเป็นของตนเอง เช่น อพาร์ทเมนต์ แฟลต คอนโดมิเนียม แมนชั่น คอนโดเทล ฯลฯ

การแบ่งเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร หมายถึง การจัดแบ่งเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครออกเป็นโซนตามแนวความคิดการควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม โดยอาจแบ่งเขตพื้นที่ของกรุงเทพมหานครออกเป็น 3 เขตพื้นที่ ซึ่งใกล้เคียงกับเขตพื้นที่รับผิดชอบของกองบังคับการตำรวจนครบาล 1-9 สำนักงานตำรวจแห่งชาติ คือ

เขตพื้นที่ชั้นใน ประกอบด้วย เขตดุสิต คลองเตย ป้อมปราบศัตรูพ่าย พระนคร วัฒนา ปทุมวัน สัมพันธวงศ์ พระโขนง บางรัก พญาไท บางนา ยานนาวา ราชเทวี บางคอแหลม ห้วยขวาง สาทร และดินแดง ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในความรับผิดชอบของกองบังคับการตำรวจนครบาล 1, 5 และ 6

เขตพื้นที่ชั้นกลาง ประกอบด้วย เขตบางซื่อ ลาดพร้าว ธนบุรี จตุจักร วังทองหลาง คลองสาน หลักสี่ ปทุมวัน ราษฎร์บูรณะดอนเมือง บางกะปิ พุenteศุบางเขน สวนหลวง จอมทอง สายไหม ประเวศ สะพานสูง และคันนายาว ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในความรับผิดชอบของกองบังคับการตำรวจนครบาล 2, 4 และ 8

เขตพื้นที่ชั้นนอก ประกอบด้วย เขตมีนบุรี บางพลัด ภาษีเจริญ หนองจอก บางกอกน้อย บางแค ลาดกระบัง บางกอกใหญ่ ทวีวัฒนา คลองสามวา ดลิ่งชัน หนองแขม บางบอน และบางขุนเทียน ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในความรับผิดชอบของกองบังคับการตำรวจนครบาล 3, 7 และ 9

บทที่ 2

ระเบียบวิธีในการสำรวจข้อมูล

โครงการนำร่องการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2548 ดำเนินการสำรวจในปี พ.ศ. 2549 ครั้งนี้ ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) ดังนี้

1. วิธีวิทยา

ทำการศึกษารวบรวมข้อมูลจากการทบทวนวรรณกรรม แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศนำไปสู่การวิจัยเชิงสำรวจโดยใช้แบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนเป็นเครื่องมือในการสัมภาษณ์

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร: การสำรวจครั้งนี้ใช้ประชากรทั้งครัวเรือนและบุคคลในครัวเรือนที่ประสบเหตุซึ่งมีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปที่ยังอาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร

การใช้ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปนี้มีลักษณะเช่นเดียวกับการสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมแห่งชาติของประเทศแคนาดา และเป็นข้อสรุปที่ได้จากผู้ทรงคุณวุฒิด้านอาชญาวิทยาและงานยุติธรรมและผู้เกี่ยวข้องในเวทีการสัมมนาเรื่อง “แนวทางการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนของประเทศไทยและรูปแบบการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน” ที่สำนักงานกิจการยุติธรรมจัดขึ้น ในวันจันทร์ที่ 20 กุมภาพันธ์ 2549 ณ โรงแรมอมารีแอร์พอร์ต กรุงเทพมหานคร ซึ่งจัดขึ้นก่อนดำเนินการสำรวจข้อมูล

กลุ่มตัวอย่าง: ใช้ทฤษฎีการสุ่มตัวอย่างจำนวน 450 ชุมุมุมอาคาร และขนาดกลุ่มตัวอย่าง 36,000 ครัวเรือน จากนั้นจึงทำการสอบถามประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปประสบเหตุอาชญากรรมในรอบปี พ.ศ. 2548

3. วิธีการสุ่มตัวอย่าง

3.1 ข้อกำหนดในการสุ่มตัวอย่าง

การสุ่มตัวอย่างในการสำรวจครั้งนี้ได้ทำการสำรวจเฉพาะครัวเรือนส่วนบุคคล ไม่รวมถึงครัวเรือนสถาบัน เช่น ครัวเรือนประเภทเรือนจำ ค่ายทหาร โรงแรม เป็นต้น และครัวเรือนพิเศษเช่น ครัวเรือนประเภทหอพัก เป็นต้น

3.2 แผนการสุ่มตัวอย่างแบบ two-stage sampling

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมครัวเรือนส่วนบุคคล ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2548 ใช้การสำรวจด้วยตัวอย่างแบบ two-stage sampling โดยให้มีชุมรุมอาคารในกรุงเทพมหานครเป็นหน่วยตัวอย่างขั้นที่หนึ่ง และครัวเรือนเป็นหน่วยตัวอย่างขั้นที่สอง

การเลือกตัวอย่างขั้นที่หนึ่ง: ได้ทำการเลือกชุมรุมอาคารตัวอย่างจำนวน 450 ชุมรุมอาคาร จากชุมรุมอาคารทั้งสิ้นในกรุงเทพมหานครจำนวน 16,717 ชุมรุมอาคาร โดยให้ความน่าจะเป็นที่แต่ละชุมรุมอาคารจะถูกเลือกเป็นปฏิภาคกับจำนวนครัวเรือนในชุมรุมอาคารนั้นๆ

การเลือกตัวอย่างขั้นที่สอง: ได้ทำการเลือกครัวเรือนตัวอย่างจำนวน 80 ครัวเรือน จากครัวเรือนทั้งสิ้นในแต่ละชุมรุมอาคารตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบมีระบบ ได้จำนวนครัวเรือนตัวอย่างทั้งสิ้นประมาณ 36,000 ครัวเรือน ในแต่ละครัวเรือนตัวอย่างให้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป ที่ประสบเหตุอาชญากรรมในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา

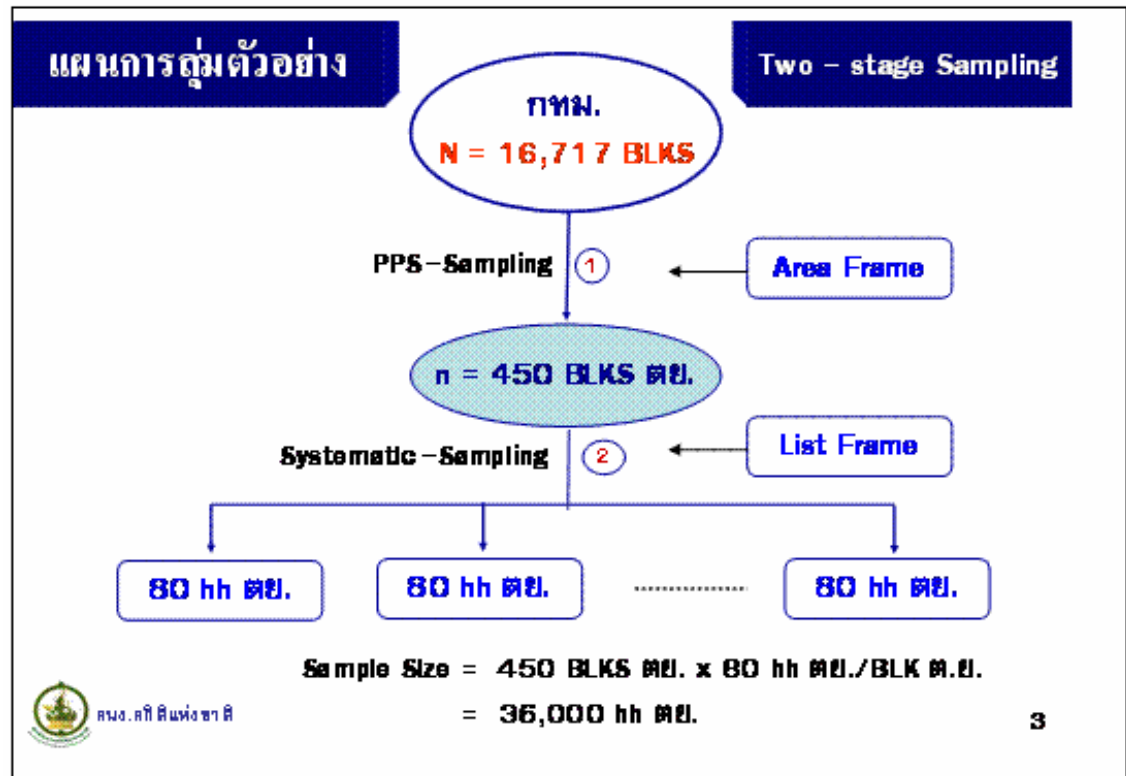
ทั้งนี้ **ชุมรุมอาคาร (BLK)** หมายถึง เขตปฏิบัติงานในเขตเทศบาล ซึ่งประกอบด้วยบ้านประมาณ 100 ถึง 200 บ้าน การแบ่งชุมรุมอาคารได้กำหนดโดยแผนที่ เพื่อให้พนักงานปฏิบัติงานสนามได้ทราบถึงอาณาเขตหรือบริเวณที่จะต้องรับผิดชอบปฏิบัติงานเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น

ส่วน **ครัวเรือน** หมายถึง บุคคลคนเดียว หรือหลายคนซึ่งอาศัยเป็นประจำในบ้าน หรือสถานที่อยู่เดียวกันและร่วมกันในการจัดหา หรือประกอบ หรือบริโภคอาหาร หรือจัดหาและใช้สิ่งอุปโภคอันจำเป็นแก่การครองชีพของบุคคลเหล่านั้น บุคคลที่อยู่รวมกันในครัวเรือนอาจเป็นญาติหรือไม่เป็นญาติกันก็ได้

นอกจากนี้ สถานที่อยู่แห่งหนึ่งหรือในบ้านเลขที่หนึ่งอาจประกอบด้วย ครัวเรือนเดียว หรือหลายครัวเรือนก็ได้ หรือครัวเรือนหนึ่งอาจมีสมาชิกอาศัยอยู่ในบ้านหลายหลัง หรือหลายห้องก็ได้แต่จะต้องอยู่ในบริเวณหรือรั้วเดียวกัน หรือห้องติดกัน

แผนการสุ่มตัวอย่างแบบ two-stage sampling สามารถแสดงได้ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 1 แผนการสุ่มตัวอย่างแบบ two-stage sampling

4. เครื่องมือที่ใช้ในการสำรวจ

4.1 แบบสำรวจที่ใช้ในการปฏิบัติงาน มีสองแบบ คือ

แบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 1 หรือ สอญ.1 (แบบนับจุด) ใช้นับจุดและสรุปยอดข้อมูลของครัวเรือนเป็นรายชุมรุมอาคาร เช่น ลักษณะทั่วไปของครัวเรือน จำนวนสมาชิกในครัวเรือนทั้งสิ้นที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป และจำนวนสมาชิกที่ประสบเหตุอาชญากรรมประเภทต่าง ๆ ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา

ลักษณะของข้อมูลใน แบบ สอญ.1

- 1) แสดงที่ตั้งของครัวเรือนในชุมรุมอาคารตัวอย่าง
- 2) ลักษณะทั่วไปของครัวเรือน ได้แก่ ชื่อและนามสกุลของหัวหน้าครัวเรือน จำนวนสมาชิกในครัวเรือนอายุ 15 ปีขึ้นไป รายได้ของครัวเรือนเฉลี่ยต่อเดือน ประเภทของที่อยู่อาศัย ลักษณะเขต/บริเวณที่พัก และจำนวนสมาชิกในครัวเรือน อายุ 15 ปีขึ้นไป ที่ประสบเหตุอาชญากรรมประเภทต่างๆ ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา

แบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 2 หรือ สอญ.2 (แบบเจนนับ) ใช้บันทึกข้อมูลรายละเอียดของสมาชิกในครัวเรือน 15 ปีขึ้นไป ที่ประสบเหตุอาชญากรรมประเภทต่างๆ ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา (1 มกราคม -31 ธันวาคม 2548) ตามลำดับที่ครัวเรือนตัวอย่างที่ปรากฏในแบบ สอญ.1 โดยแบบ สอญ.2 (แบบเจนนับ) นี้เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสัมภาษณ์ประยุกต์จากแบบสอบถาม National Crime Victimization Survey (NCVS-1 Basic Screen Questionnaire) และ Crime Incident Report: National Crime Victimization Survey (NCVS-2 Incident Report) ของ U.S. Department of Commerce, Economics and Statistics Administration, U.S. Census Bureau Acting as Collecting Agent for the Bureau of Justice Statistics, U.S. Department of Justice (2006) ประเทศสหรัฐอเมริกา

โครงสร้างแบบสำรวจ ประกอบด้วย 12 ตอน ดังนี้

หน้าปก สถานที่ตั้งของครัวเรือน และลักษณะของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับผู้ตอบสัมภาษณ์

ตอนที่ 1 ลักษณะทั่วไปของผู้ตอบสัมภาษณ์

ตอนที่ 2 รายละเอียดของการเกิดอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน

ตอนที่ 3 รายละเอียดของการเกิดอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

ตอนที่ 4 รายละเอียดของการเกิดอาชญากรรมทางเพศ

ตอนที่ 5 รายละเอียดของการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลทางการเงิน หรือแอบอ้างใช้เอกสาร

ตอนที่ 6 ผู้กระทำผิด

ตอนที่ 7 การตอบโต้ผู้กระทำผิดขณะเกิดเหตุ

ตอนที่ 8 ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม

ตอนที่ 9 เวลาและสถานที่เกิดเหตุ

ตอนที่ 10 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ตอนที่ 11 การติดต่อกับหน่วยงานอื่นๆ

ตอนที่ 12 ความถี่ของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

รวมทั้งมีข้อสังเกตจากการสัมภาษณ์อยู่ตอนท้ายของแบบสำรวจ

4.2 การทดสอบและคัดเลือกแบบสำรวจ

1) ทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามและแนวทางการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน โดยจัด focus group เพื่อพัฒนาแนวทางการสำรวจข้อมูลอาชญากรรม

ภาคประชาชน เมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2549 ณ โรงแรมอมารี แอร์พอร์ต กรุงเทพมหานคร โดยผู้ทรงคุณวุฒิด้านอาชญาวิทยาและงานยุติธรรมและผู้เกี่ยวข้อง และนำข้อสังเกตที่ได้รับมาปรับปรุงแบบสอบถามให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น

2) ทดสอบแบบสอบถามและวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ณ เขตทุ่งครุ เมื่อวันที่ 21 เมษายน 2549 โดยสำนักงานสถิติแห่งชาติได้กำหนดพื้นที่ที่ใช้ทดสอบจำนวน 4 บล็อก เพื่อหาเหยื่ออาชญากรรม 4 ประเภท (ตามแบบสอบถาม) โดยกำหนดว่าต้องพบเหยื่ออาชญากรรม 13 คน ในแต่ละชุมชนอาคาร โดยมี 2 วิธีการ ดังนี้

วิธีที่ 1 สัมภาษณ์ผู้ประสบปัญหาอาชญากรรมในชุมชนอาคารตัวอย่าง โดยการเดินสำรวจ (ด้วยแบบ สอญ.1) 40 คริวเรือนแรก หากพบเหยื่ออาชญากรรมให้สัมภาษณ์รายละเอียด (ด้วยแบบ สอญ.2) หากยังไม่พบจะต้องนับจุดและแจ้งนับคริวเรือนตัวอย่างเพิ่ม จนกว่าจะได้เหยื่ออาชญากรรมตามจำนวนที่กำหนด

วิธีที่ 2 สัมภาษณ์เหยื่ออาชญากรรมในชุมชนอาคารตัวอย่าง เมื่อพบเหยื่ออาชญากรรมให้สัมภาษณ์รายละเอียด (ด้วยแบบ สอญ.2) และเมื่อสัมภาษณ์เสร็จแล้วให้สอบถามจากผู้ตอบสัมภาษณ์คนนั้นเพื่อค้นหาเหยื่ออาชญากรรมคนต่อไป โดยทำเช่นนั้นเรื่อยๆ ไปจนกว่าจะได้เหยื่ออาชญากรรมตามจำนวนที่กำหนด

ผลปรากฏว่า วิธีที่ 1 จะสามารถหาจำนวนของกลุ่มตัวอย่างได้มากกว่าและใช้เวลาน้อยกว่าวิธีที่ 2 ส่วนวิธีที่ 2 พบว่าดำเนินการได้ยาก เนื่องจากสังคมกรุงเทพมหานครจะไม่ทราบเรื่องของเพื่อนบ้าน หรือไม่สนใจที่จะตอบเรื่องคนอื่น วิธีการนี้จึงไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ ดังนั้นในการสำรวจครั้งนี้จึงเลือกใช้วิธีที่ 1 คือเดินสำรวจด้วยแบบ สอญ.1 และเมื่อพบผู้ประสบเหตุอาชญากรรมจึงใช้แบบ สอญ.2 เพื่อบันทึกข้อมูลรายละเอียดของสมาชิกในคริวเรือนที่ประสบเหตุอาชญากรรมประเภทต่างๆ ต่อไป

5. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 การวางแผนการเก็บข้อมูล

1) ให้ความรู้ ทำความเข้าใจ และตอบข้อซักถามเกี่ยวกับการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมแก่เจ้าหน้าที่เก็บข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติ จำนวนประมาณ 160 คน ก่อนเริ่มลงมือทำการเก็บข้อมูลภาคสนาม ด้วยการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการโครงการนำร่องสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน เมื่อวันที่ 16 มิถุนายน 2549 ณ โรงแรมปรี๊นท์พาเลซ กรุงเทพมหานคร

2) ส่งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ไปทำการจดบันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับครัวเรือน และสัมภาษณ์รายละเอียดของสมาชิกในครัวเรือนอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่ประสบเหตุอาชญากรรมประเภทต่างๆ ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา (1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม 2548) หากขณะไปสัมภาษณ์ไม่พบเหยื่ออาชญากรรม ให้สอบถามจากสมาชิกในครัวเรือนที่อยู่ในเหตุการณ์ โดยคณะที่ปรึกษาและเจ้าหน้าที่ของสำนักงานกิจการยุติธรรมได้ไปสังเกตการณ์เป็นครั้งคราวเพื่อทราบข้อจำกัด ปัญหาในการเก็บข้อมูล ที่จะนำไปสู่การพัฒนาการสำรวจและขยายผลต่อไป

3) ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีคาบเวลาการปฏิบัติงานตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม - 31 สิงหาคม 2549

5.2 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1) การเก็บข้อมูลของครัวเรือนเป็นรายชุมชนอาคาร

ในแต่ละชุมชนอาคารตัวอย่าง ให้นับจดครัวเรือนตัวอย่างรวมทั้งสิ้น 80 ครัวเรือน โดยเป็นครัวเรือนตัวอย่างของโครงการสำรวจการเปลี่ยนแปลงของประชากร (สกป.) พ.ศ. 2548 - 2549 (รอบที่ 5 เดือนกรกฎาคมและสิงหาคม 2549) จำนวน 40 ครัวเรือน และเป็นครัวเรือนที่อยู่ข้างเคียงกับครัวเรือนตัวอย่าง สกป. นั้นอีก 40 ครัวเรือน พนักงานเจ้าหน้าที่จะต้องทำการเก็บรวบรวมข้อมูลพื้นฐานของครัวเรือนตัวอย่าง จำนวน 80 ครัวเรือน ลงในแบบ สอญ.1 ขณะทำการนับจดพบสมาชิกในครัวเรือนอายุ 15 ปีขึ้นไป ประสบเหตุอาชญากรรมในรอบ 1 ปีที่ผ่านมาให้สัมภาษณ์รายละเอียดเหยื่ออาชญากรรมนั้นในแบบ สอญ.2 ต่อไป

รายละเอียดเงื่อนไขและข้อจำกัดต่างๆ โดยสังเขป มีดังนี้

► กรณีที่ 1 เมื่อพบว่าครัวเรือนตัวอย่าง สกป. เป็นบ้านว่าง ในการนับจดขอให้พนักงานเลือกครัวเรือนตัวอย่างใหม่ มาแทนครัวเรือนสกป. เดิม และให้ครัวเรือนตัวอย่างใหม่ใช้ลำดับที่ตามครัวเรือนสกป. นั้น (ลำดับที่ครัวเรือนตัวอย่างเป็นเลขคู่)

► กรณีที่ 2 เมื่อไม่สามารถนับจดครัวเรือนตัวอย่าง สกป. ในขณะนั้นได้ ขอให้พนักงานไปนับจดครัวเรือนที่อยู่ข้างเคียงครัวเรือนตัวอย่าง สกป. ก่อน ในการให้ลำดับที่ครัวเรือนตัวอย่าง สกป. และลำดับที่ของครัวเรือนข้างเคียงครัวเรือน สกป. ยังคงให้ใช้ลำดับที่ของครัวเรือนเป็นเลขคู่ และเลขคู่ ตามลำดับ หลังจากนั้นให้นับจดครัวเรือนตัวอย่าง สกป. ภายหลัง

► สมาชิกในครัวเรือน หมายถึง ผู้ที่เข้าข่ายลักษณะต่อไปนี้

1. ผู้มีอายุ 15 ปีขึ้นไป (อายุเต็มปีบริบูรณ์ นับถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2548)
2. ผู้ที่อาศัยอยู่ประจำในครัวเรือน และยังคงอาศัยอยู่ปกติในวันสัมภาษณ์
3. ผู้ที่อาศัยอยู่ประจำในครัวเรือน แต่ในวันสัมภาษณ์ได้ไปอยู่ที่อื่นชั่วคราวไม่เกิน

3 เดือนโดยไม่มีวัตถุประสงค์จะไปอยู่ประจำที่อื่น

สำหรับผู้ที่พักอาศัยในครัวเรือนนี้ แต่ในวันสัมภาษณ์จากไปที่อื่นชั่วคราวมีระยะเวลา น้อยกว่า 3 เดือน ที่มีลักษณะดังต่อไปนี้คือ ผู้ที่จากไปเพื่อทำงาน เรียนหนังสือ และกินอยู่ประจำ ณ ที่แห่งอื่นโดยไม่ทราบกำหนดเวลากลับแน่นอน ไม่นับเป็นสมาชิกในครัวเรือน

▶ บันทึกชื่อ ชื่อสกุล และวันที่ เดือน ที่ปฏิบัติงานเก็บรวบรวมข้อมูลในชุมชนอาคาร ตัวอย่างนั้น ทั้งพนักงานเจ้านับและผู้ตรวจสอบให้อ่านออกชัดเจน

2) การสัมภาษณ์เหยื่ออาชญากรรม

เมื่อพบเหยื่ออาชญากรรมตามกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดและยินดีให้ข้อมูล พนักงานเจ้านับจะทำการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-depth interview) โดยใช้แบบ สอญ.2 บันทึกรายละเอียด ที่ประสบเหตุอาชญากรรม จำนวน 1 แบบ ต่อ 1 ประเภทอาชญากรรม

รายละเอียดเงื่อนไขและข้อจำกัดต่างๆ มีดังนี้

▶ ถ้าเหยื่ออาชญากรรมคนใดคนหนึ่ง ประสบเหตุอาชญากรรมมากกว่า 1 ประเภท ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา ให้ทำการสัมภาษณ์ทุกประเภท โดยให้แยกแบบประเภทละ 1 แบบ เช่น ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน 1 ครั้ง และทางเพศ 1 ครั้ง ก็ให้ใช้แบบชุดหนึ่งสำหรับ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และใช้แบบอีกชุดหนึ่งสำหรับอาชญากรรมทางเพศ

▶ ถ้าเหยื่ออาชญากรรมคนใดคนหนึ่งประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียวกัน มากกว่า 1 ครั้งในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา แต่ต่างวัน เวลา สถานที่ ให้ถามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งล่าสุด เพียงเหตุการณ์เดียว (ใช้ 1 แบบ) แต่ให้สอบถามข้อมูลความถี่ของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จากผู้ประสบเหตุทุกคนย้อนหลังในรอบ 1 ปีที่ทำการศึกษา

▶ ถ้าเหยื่ออาชญากรรมคนใดคนหนึ่งประสบเหตุอาชญากรรมมากกว่า 1 ประเภท แต่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดต่อเนื่องกันไปในวัน เวลา สถานที่เดียวกัน ให้เหยื่ออาชญากรรมเลือกตอบ ประเภทที่คิดว่ารุนแรงที่สุด เพียงประเภทเดียว (ใช้ 1 แบบ)

▶ กรณีที่เหยื่ออาชญากรรมโดยตรงไม่อยู่ และพนักงานเจ้านับได้ทำการติดตาม สอบถามแล้ว 3 ครั้ง แต่ไม่พบเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงนั้น ถ้าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีผู้อื่นในครัวเรือน อยู่ร่วมเหตุการณ์ด้วยมากกว่า 1 คน ให้เลือกสมาชิกเพียง 1 คนเป็นตัวแทนในการตอบสัมภาษณ์ รายละเอียดของเหตุอาชญากรรมดังกล่าว (ใช้ 1 แบบ)

▶ กรณีที่เหยื่ออาชญากรรมโดยตรงไม่อยู่ และพนักงานเจ้านับได้ทำการติดตาม สอบถามแล้ว 3 ครั้ง แต่ไม่พบเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงนั้น ให้เลือกสมาชิกครัวเรือนเพียง 1 คน ซึ่ง นับได้ว่าเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยอ้อมเป็นตัวแทนในการตอบสัมภาษณ์รายละเอียดของเหตุ อาชญากรรมดังกล่าว (ใช้ 1 แบบ)

5.3 ภาพรวมของการเก็บรวบรวมข้อมูลครัวเรือน

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2548 ในกรุงเทพมหานคร จากประชากรที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป สามารถอธิบายสรุปภาพรวมข้อมูลของครัวเรือนเป็นราย ชุมชมอาคารที่เก็บรวบรวมได้ดังนี้

1) เก็บข้อมูลของครัวเรือนเป็นรายชุมชมอาคารระหว่างวันที่ 1 กรกฎาคม-31 สิงหาคม 2549 ได้ข้อมูลสมบูรณ์ที่สามารถนำมาวิเคราะห์ได้รวมทั้งสิ้น จำนวน 35,998 ครัวเรือน

2) สัมภาษณ์เจาะลึกเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สิน ชีวิตร่างกาย เพศ และการแอบอ้างใช้ข้อมูล รวมทั้งสิ้น 1,523 คน โดยข้อเท็จจริงปรากฏว่าบางคนตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม มากกว่า 1 ประเภท จึงนับว่าการสำรวจครั้งนี้ได้ทำการศึกษาด้วยการสัมภาษณ์เจาะลึกเหยื่อ อาชญากรรมจำนวนทั้งสิ้น 1,531 ราย

5.4. ความน่าเชื่อถือของข้อมูล

ในการสัมภาษณ์เหยื่ออาชญากรรม พบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 60.4 เหยื่ออาชญากรรม เป็นผู้ให้ข้อมูลโดยไม่มีบุคคลอื่นร่วมรับฟังหรือร่วมสนทนาด้วยในขณะที่ทำการสัมภาษณ์ ส่วนอีก ร้อยละ 39.6 ระบุว่ามิได้ร่วมรับฟังข้อมูลอยู่ด้วย ได้แก่ สมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปี ขึ้นไป ที่ไม่ใช่สามีภรรยาของผู้ตอบ ผู้อื่นที่ไม่ใช่สมาชิกในครัวเรือน คู่สมรสของผู้ตอบ สมาชิกในครัวเรือน ที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี และมีผู้อื่นอยู่กับผู้ตอบแต่ไม่ทราบว่าเป็นใครหรือมีความสัมพันธ์อย่างไร ซึ่ง ส่วนใหญ่เหยื่ออาชญากรรมเป็นผู้ให้สัมภาษณ์เอง ร้อยละ 73.5 และมีผู้อื่นช่วยตอบ ร้อยละ 26.5 ทำให้มั่นใจได้ว่าข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์สะท้อนปัญหาข้อเท็จจริงได้ใกล้เคียงกับความเป็นจริงในระดับดี

ตารางที่ 1 ความน่าเชื่อถือของข้อมูล

ความน่าเชื่อถือของข้อมูล	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การมีบุคคลอื่นร่วมรับฟังหรือร่วมสนทนาด้วยในขณะที่ถามคำถาม	1,531	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	29	100.0
ไม่มีผู้อื่นนอกจากผู้ตอบ	925	60.4	869	61.0	34	53.1	9	69.2	13	44.8
มีผู้อื่น คือ ^{1/}	606	39.6	556	39.0	30	46.9	4	30.8	16	55.2
• สมาชิกครัวเรือนอายุ 15 ปี ขึ้นไป ที่ไม่ใช่สามีภรรยาของผู้ตอบ	273	17.8	253	17.8	13	20.3	3	23.1	4	13.8
• ผู้อื่นที่ไม่ใช่สมาชิกในครัวเรือน	176	11.5	161	11.3	10	15.6	1	7.7	4	13.8
• คู่สมรสของผู้ตอบ	167	10.9	154	10.8	5	7.8	2	15.4	6	20.7
• สมาชิกครัวเรือนอายุต่ำกว่า 15 ปี	75	4.9	65	4.6	6	9.4	-	-	4	13.8
• มีผู้อื่นอยู่กับผู้ตอบแต่ไม่ทราบว่าเป็นใครหรือสัมพันธ์อย่างไร	23	1.5	20	1.4	1	1.6	-	-	2	6.9
2. การตอบสัมภาษณ์ของเหยื่ออาชญากรรม	1,531	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	29	100.0
• ตอบเอง	1,125	73.5	1,054	74.0	38	59.4	11	84.6	22	75.9
• ผู้อื่นตอบ	406	26.5	371	26.0	26	40.6	2	15.4	7	24.1

หมายเหตุ : ^{1/} ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

- 1) กำหนดโครงสร้างและวางแผนการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลร่วมกันระหว่างสำนักงานกิจการยุติธรรม สำนักงานสถิติแห่งชาติ และคณาจารย์ที่ปรึกษาโครงการ
- 2) ลงรหัสข้อมูลตามคู่มือที่สร้างขึ้น (ดูภาคผนวก)
- 3) ประมวลผลข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนาและสถิติวิจัยพื้นฐานด้วยโปรแกรม SPSS for Window เสนอผลการสำรวจในรูปของร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามความเหมาะสม
- 4) วิเคราะห์และเขียนรายงานตามหลักวิชาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม

7. การนำเสนอผลการสำรวจข้อมูล

7.1 เสนอในรูปรายงานผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2548

รายงานฉบับนี้นำเสนอสาระสำคัญที่พบจากการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนใน 2 ส่วน คือ

- 1) ข้อมูลประชากรที่มีอายุ 15 ปี ขึ้นไปที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2548 โดยใช้กรรมวิธีทางสถิติประมาณผล ซึ่งนำเสนอในบทที่ 3
- 2) ข้อมูลดิบของประชากรที่มีอายุ 15 ปี ขึ้นไปที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2548 ผู้ตอบสัมภาษณ์ โดยยังไม่มี การประมาณค่าด้วยวิธีการถ่วงน้ำหนักนำเสนอในรูปสถิติร้อยละ และสามารถนำไปใช้ในการวางแผนนโยบายได้ ซึ่งนำเสนอในบทที่ 4

7.2 นำเสนอผลการศึกษาสำรวจต่อที่ประชุมเพื่อพิจารณาปรับปรุงความคิดเห็นในวันที่ 26 มกราคม 2550 ณ โรงแรมรามาร์คใต้ กรุงเทพมหานคร

7.3 เผยแพร่ใน <http://www.thaicvs.org> และเชื่อมโยงกับเว็บไซต์การสำรวจข้อมูลอาชญากรรมของสหประชาชาติและนานาชาติต่อไป

ภาพรวมข้อมูลสถิติอาชญากรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2548

ภาพรวมข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนระดับครัวเรือนในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2548 ที่ได้จากการสำรวจโดยใช้วิธีการนับจุดและสรุปยอดข้อมูลของครัวเรือนเป็นรายชุมชุมอาคาร เช่น ลักษณะทั่วไปของครัวเรือน จำนวนสมาชิกในครัวเรือนทั้งสิ้นที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป และจำนวนสมาชิกที่ประสบเหตุอาชญากรรมประเภทต่าง ๆ ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา โดยใช้แบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 1 (สอญ.1) นั้น ได้ผลการสำรวจข้อมูล ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของครัวเรือนกลุ่มตัวอย่างผู้ให้สัมภาษณ์

ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2548 โดยทำการสำรวจในปี พ.ศ. 2549 จากประชาชนชาวกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 35,998 ครัวเรือน นับเฉพาะสมาชิกครัวเรือนที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปี ขึ้นไป พบว่าครัวเรือนส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นครอบครัวเดี่ยว มีจำนวนสมาชิกไม่เกิน 4 คน มากถึงร้อยละ 79.4 (มีสมาชิกเพียง 1 – 2 คน ร้อยละ 40.8 และ 3 – 4 คน ร้อยละ 38.6 ตามลำดับ) สมาชิกเฉลี่ยต่อครัวเรือน 3 คน จำนวนสมาชิกต่ำสุด 1 คน สูงสุด 20 คน

ครัวเรือนที่ทำการศึกษามีรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนต่อเดือน 20,000 บาท และต่ำกว่าคิดเป็นร้อยละ 65.2 โดยมีค่าเฉลี่ยรายได้ต่อเดือนของครัวเรือนทั้งหมด จำนวน 23,881 บาท ต่ำสุด 500 บาท สูงสุด 999,999 บาทขึ้นไป (ค่าเฉลี่ยไม่รวมรายได้ที่มีค่า extreme value)

ครัวเรือนที่ทำการศึกษามีครัวเรือนใหญ่พักอาศัยอยู่ในที่อยู่อาศัยประเภทบ้านมากที่สุดถึงร้อยละ 45.2 รองลงมาพักอาศัยอยู่ในตึกแถว ร้อยละ 19.8 และทาวน์เฮาส์ ร้อยละ 14.0 ตามลำดับ โดยบ้านพักอาศัยส่วนใหญ่มีสภาพแวดล้อมแบบเขตที่อยู่อาศัยมากที่สุด ร้อยละ 81.3

นอกจากนี้ การสำรวจสมาชิกในครัวเรือนอายุ 15 ปี ขึ้นไปที่ตอบสัมภาษณ์ จำแนกตามเพศพบว่า มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนอายุ 15 ปี ขึ้นไปที่ตอบสัมภาษณ์ทั้งหมด 118,642 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 54.2 และเพศชายมีจำนวนเพียงร้อยละ 45.8

ตารางที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของครัวเรือนกลุ่มตัวอย่างผู้ให้สัมภาษณ์

ข้อมูลทั่วไปของครัวเรือน	จำนวน (ครัวเรือน)	ร้อยละ
1. จำนวนสมาชิกในครัวเรือน	35,998	100.0
• 1 – 2 คน	14,676	40.8
• 3 – 4 คน	13,892	38.6
• 5 – 6 คน	5,684	15.8
• 7 คนขึ้นไป	1,746	4.8
2. รายได้ของครัวเรือนเฉลี่ยต่อเดือน	35,998	100.0
• น้อยกว่า 5,001 บาท	1,876	5.2
• 5,001 - 10,000 บาท	9,106	25.3
• 10,001 - 15,000 บาท	6,007	16.7
• 15,001 - 20,000 บาท	6,484	18.0
• 20,001 - 25,000 บาท	1,980	5.5
• 25,001 - 30,000 บาท	3,569	9.9
• มากกว่า 30,000 บาท	6,588	18.3
• ไม่ตอบ	388	1.1
3. ประเภทของที่อยู่อาศัย	35,998	100.0
• บ้าน	16,255	45.2
• ตึกแถว	7,110	19.8
• ห้องแถว	4,179	11.6
• หอพัก	934	2.6
• ทาวน์เฮาส์	5,053	14.0
• ห้องชุด	913	2.5
• ห้องแบ่งเช่า	1,554	4.3

ตารางที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของครัวเรือนกลุ่มตัวอย่างผู้ให้สัมภาษณ์ (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไปของครัวเรือน	จำนวน (ครัวเรือน)	ร้อยละ
4. ลักษณะเขต/บริเวณที่พักอาศัย	35,998	100.0
• เขตที่อยู่อาศัย	29,253	81.3
• เขตธุรกิจ	2,513	7.0
• เขตชุมชนแออัด	3,500	9.7
• เขตเกษตรกรรม	228	0.6
• เขตอุตสาหกรรม	446	1.2
• อื่นๆ เช่น บ้านพักคนงานก่อสร้าง	58	0.2

ตารางที่ 3 จำนวนสมาชิกในครัวเรือนอายุ 15 ปี ขึ้นไปที่ตอบสัมภาษณ์ จำแนกตามเพศ

จำนวนสมาชิกในครัวเรือนอายุ 15 ปี ขึ้นไปที่ตอบสัมภาษณ์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รวม	118,642	100.0
• เพศชาย	54,321	45.8
• เพศหญิง	64,321	54.2

2. วิเคราะห์ภาพรวมการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคครัวเรือน

ข้อมูลทั่วไปจากครัวเรือนกลุ่มตัวอย่างผู้ให้สัมภาษณ์ จำนวน 35,998 ครัวเรือน ดังกล่าวข้างต้นสามารถประมาณผลตามกรรมวิธีทางสถิติจากกลุ่มตัวอย่างกลับสู่จำนวนประชากรที่มีอายุ 15 ปี ขึ้นไปที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร ที่ประสบเหตุในรอบปี พ.ศ. 2548 ได้ดังนี้

2.1 จำนวนประชากรอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป ที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร

ข้อมูล ณ เดือนกรกฎาคม 2548 ตามการคาดประมาณประชากรของประเทศไทย พ.ศ. 2543 - 2568 สำหรับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 9 (พฤษภาคม 2546) มีประชากรในกรุงเทพมหานคร รวมทั้งสิ้น 6,796,000 คน เป็นเพศชาย 3,206,000 คน เพศหญิง 3,590,000 คน

ส่วนประชากรที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป ที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครในช่วงเวลาเดียวกันมีจำนวนทั้งสิ้น 5,630,000 คน เป็นเพศชาย 2,606,000 คน และเพศหญิง 3,024,000 คน โดย

สัดส่วนประชากรในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล คำนวณจากสัดส่วนของสำนักบริหารการทะเบียน 2547 (ที่มา: สำนักงานสถิติแห่งชาติ)

2.2 วิธีการประมาณผล

ในการประมาณค่า กำหนดให้

$$i = 1, 2, 3, k, m \quad (\text{ชุมชุมอาคารตัวอย่าง})$$

$$j = 1, 2, 3, k, n_i \quad (\text{ครัวเรือนตัวอย่าง})$$

$$k = 1, 2, 3, 4 \quad (\text{ประเภทอาชญากรรม})$$

(1) การประมาณค่าอัตราร้อยละ

(1.1) สูตรการคำนวณค่าประมาณอัตราร้อยละของผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปในกรุงเทพมหานครที่ประสบเหตุอาชญากรรมในระยะเวลา 1 ปีที่ผ่านมา ที่มีลักษณะที่ต้องการศึกษา X คือ

$$\hat{P} = \frac{\sum_{i=1}^m \sum_{j=1}^{n_i} x_{ij}}{\sum_{i=1}^m \sum_{j=1}^{n_i} y_{ij}} \times 100 \% \quad (1)$$

โดยที่ m คือ จำนวนชุมชุมอาคารตัวอย่าง

n_i คือ จำนวนครัวเรือนตัวอย่าง ในชุมชุมอาคารตัวอย่าง i

x_{ij} คือ จำนวนผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปที่ประสบเหตุอาชญากรรมในระยะเวลา 1 ปีที่ผ่านมา ที่มีลักษณะที่ต้องการศึกษา X ในครัวเรือนตัวอย่าง j ชุมชุมอาคารตัวอย่าง i

y_{ij} คือ จำนวนผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปที่ประสบเหตุอาชญากรรมในระยะเวลา 1 ปีที่ผ่านมาในครัวเรือนตัวอย่าง j ชุมชุมอาคารตัวอย่าง i

(1.2) สูตรการคำนวณค่าประมาณอัตราร้อยละของผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปในกรุงเทพมหานครที่ประสบเหตุอาชญากรรมประเภท k ในระยะเวลา 1 ปีที่ผ่านมา ที่มีลักษณะที่ต้องการศึกษา X คือ

$$\hat{P}_k = \frac{\sum_{i=1}^m \sum_{j=1}^{n_i} x_{ijk}}{\sum_{i=1}^m \sum_{j=1}^{n_i} y_{ijk}} \times 100 \% \quad (2)$$

โดยที่ x_{ijk} คือ จำนวนผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปที่ประสบเหตุอาชญากรรมประเภท k ในระยะเวลา 1 ปีที่ผ่านมา ที่มีลักษณะที่ต้องการศึกษา X ในครัวเรือนตัวอย่าง j ชุมชมอาคารตัวอย่าง i

y_{ijk} คือ จำนวนผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปที่ประสบเหตุอาชญากรรมประเภท k ในระยะเวลา 1 ปีที่ผ่านมา ในครัวเรือนตัวอย่าง j ชุมชมอาคารตัวอย่าง i

(2) การประมาณค่ายอดรวม

สูตรการคำนวณค่าประมาณยอดรวมของผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปในกรุงเทพมหานครที่ประสบเหตุอาชญากรรมในระยะเวลา 1 ปีที่ผ่านมา ที่มีลักษณะที่ต้องการศึกษา X คือ

$$\hat{X} = \frac{\hat{P}\hat{Y}}{100} \quad (3)$$

โดยที่ $\hat{Y}$ คือ ค่าประมาณยอดรวมของผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปในกรุงเทพมหานครที่ประสบเหตุอาชญากรรมในระยะเวลา 1 ปีที่ผ่านมาซึ่ง

$$\hat{Y} = \frac{\sum_{i=1}^m \sum_{j=1}^{n_i} y_{ij}}{\sum_{i=1}^m \sum_{j=1}^{n_i} z_{ij}} \cdot Z \quad (4)$$

โดยที่ z_{ij} คือ จำนวนผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป ในครัวเรือนตัวอย่าง j ชุมชมอาคารตัวอย่าง i

Z คือ จำนวนผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปทั้งสิ้นในกรุงเทพมหานคร ที่ได้จากการคาดประมาณประชากรของประเทศไทย

(2.1) สูตรการคำนวณค่าประมาณยอดรวมของผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปในกรุงเทพมหานครที่ประสบเหตุอาชญากรรมประเภท k ในระยะเวลา 1 ปีที่ผ่านมา ที่มีลักษณะที่ต้องการศึกษา X คือ

$$\hat{X}_k = \frac{\hat{P}_k \hat{Y}_k}{100} \quad (5)$$

โดยที่ $\hat{Y}_k$ คือ ค่าประมาณยอดรวมของผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปในกรุงเทพมหานครที่ประสบเหตุอาชญากรรมประเภท k ในระยะเวลา 1 ปีที่ผ่านมา ซึ่ง

$$\hat{Y}_k = \frac{\sum_{i=1}^m \sum_{j=1}^{n_i} y_{ijk}}{\sum_{i=1}^m \sum_{j=1}^{n_i} z_{ij}} \cdot Z \quad (6)$$

2.3 ผลการประมาณการ

ประชากรที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครในปี พ.ศ. 2548 มีจำนวนทั้งสิ้น 5,630,000 คน ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 72,272 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.3 ของจำนวนประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครในปี พ.ศ. 2548

ครัวเรือนชาวกรุงเทพมหานครที่มีสมาชิกอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป ซึ่งตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่มีจำนวนสมาชิกไม่เกิน 4 คน มากถึงร้อยละ 74.9 (มีสมาชิกเพียง 1 – 2 คน ร้อยละ 34.4 และ 3 – 4 คน ร้อยละ 40.5 ตามลำดับ) ส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนต่อเดือน 20,000 บาท และต่ำกว่า คิดเป็นร้อยละ 60.8 และส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในที่อยู่อาศัยประเภทบ้านมากที่สุดถึงร้อยละ 44.8 รองลงมาพักอาศัยอยู่ในตึกแถว ร้อยละ 22.8 และทาวน์เฮาส์ ร้อยละ 12.7 ตามลำดับ โดยบ้านพักอาศัยส่วนใหญ่มีสภาพแวดล้อมแบบเขตที่อยู่อาศัยมากที่สุด ร้อยละ 79.3

ตารางที่ 4 ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปในเขตกรุงเทพมหานครที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในรอบปี พ.ศ. 2548

ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ในปี พ.ศ. 2548	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ประชากรที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร	5,630,000	100.0
ประชากรที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	72,272	1.3
ประชากรที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปที่ไม่ปรากฏว่าตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	5,557,728	98.7

ตารางที่ 5 ข้อมูลทั่วไปของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่ประสบเหตุอาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร

จำนวนสมาชิกใน ครัวเรือน รายได้ของครัวเรือน และลักษณะการอยู่อาศัย	รวม ผู้ประสบเหตุ		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. จำนวนสมาชิกใน ครัวเรือน	72,272	100.0	67,622	100.0	3,037	100.0	617	100.0	1,376	100.0
• 1 – 2 คน	24,866	34.4	23,490	34.7	807	26.6	190	30.8	475	34.5
• 3 – 4 คน	29,279	40.5	27,381	40.5	1,566	51.6	237	38.4	380	27.6
• 5 – 6 คน	13,240	18.3	12,385	18.3	427	14.1	-	-	427	31.0
• 7 คนขึ้นไป	4,887	6.8	4,366	6.5	237	7.7	190	30.8	94	6.9
2. รายได้ของครัวเรือนเฉลี่ย ต่อเดือน	72,272	100.0	67,622	100.0	3,037	100.0	617	100.0	1,376	100.0
• น้อยกว่า 5,001 บาท	2,372	3.3	2,135	3.2	142	4.6	47	7.7	47	3.4
• 5,001 - 10,000 บาท	15,565	21.5	14,426	21.3	855	28.1	142	23.1	190	13.8
• 10,001 - 15,000 บาท	12,575	17.4	11,721	17.3	664	21.9	47	7.7	190	13.8
• 15,001 - 20,000 บาท	13,477	18.6	12,955	19.2	285	9.4	142	23.1	142	10.3
• 20,001 - 25,000 บาท	4,603	6.4	4,223	6.2	190	6.3	-	-	237	17.2
• 25,001 - 30,000 บาท	7,830	10.8	7,403	10.9	237	7.8	97	15.3	142	10.3
• มากกว่า 30,000 บาท	15,660	21.7	14,569	21.6	664	21.9	142	23.1	428	31.2
• ไม่ตอบ	190	0.3	190	0.3	-	-	-	-	-	-

ตารางที่ 5 ข้อมูลทั่วไปของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่ประสบเหตุอาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร (ต่อ)

จำนวนสมาชิกในครัวเรือน รายได้ของครัวเรือน และลักษณะการอยู่อาศัย	รวม ผู้ประสบเหตุ		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
3. ประเภทของที่อยู่อาศัย	72,272	100.0	67,622	100.0	3,037	100.0	617	100.0	1,376	100.0
• บ้าน	32,411	44.8	30,181	44.8	1,613	53.1	190	30.8	523	38.1
• ตึกแถว	16,466	22.8	15,850	23.4	475	15.6	190	30.8	142	10.3
• ห้องแถว	8,399	11.6	7,782	11.5	427	14.1	47	7.7	142	10.3
• หอพัก	1,898	2.6	1,756	2.6	-	-	96	15.3	47	3.4
• ทาวน์เฮาส์	9,159	12.7	8,209	12.1	475	15.6	47	7.7	475	34.5
• ห้องชุด	2,373	3.3	2,325	3.4	47	1.6	47	7.7	-	-
• ห้องแบ่งเช่า	1,566	2.2	1,519	2.2	-	-	-	-	47	3.4
4. ลักษณะเขต/บริเวณที่อยู่อาศัย	72,272	100.0	67,622	100.0	3,037	100.0	617	100.0	1,376	100.0
• เขตที่อยู่อาศัย	57,277	79.3	53,528	79.2	2,325	76.6	475	76.9	1,140	82.9
• เขตธุรกิจ	6,027	8.3	5,837	8.6	190	6.2	142	23.1	47	3.4
• เขตชุมชนแออัด	8,020	11.1	7,355	10.9	522	17.2	-	-	142	10.3
• เขตเกษตรกรรม	380	0.5	380	0.6	-	-	-	-	-	-
• เขตอุตสาหกรรม	427	0.6	427	0.6	-	-	-	-	-	-
• อื่น ๆ เช่น บ้านพักคนงาน ก่อสร้าง	141	0.2	95	0.1	-	-	-	-	47	3.4

3. ประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

เมื่อศึกษาภาพรวมของอาชญากรรมตามการรายงานของเหยื่ออาชญากรรม พบว่าสมาชิกครัวเรือนที่ทำการสำรวจส่วนใหญ่ไม่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม คิดเป็นร้อยละ 98.7 มีเพียงร้อยละ 1.3 หรือ 1,523 คน เท่านั้น ที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในรอบปี พ.ศ. 2548

ตารางที่ 6 ประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	จำนวนสมาชิกที่ประสบเหตุ	ร้อยละ
รวม	118,642	100.0
• จำนวนสมาชิกที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	1,523	1.3
• จำนวนสมาชิกที่ไม่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	117,119	98.7

ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2548

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนครั้งแรกของประเทศไทยนี้เป็นโครงการนำร่องที่ดำเนินการสำรวจเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร ในปี พ.ศ. 2549 ซึ่งสำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรมดำเนินการร่วมกับสำนักงานสถิติแห่งชาติและคณะอาจารย์ที่ปรึกษาด้านอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานครในรอบปี พ.ศ. 2548 สำหรับใช้เป็นฐานข้อมูลร่วมกันของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมในการกำหนดยุทธศาสตร์ นโยบาย และแนวทางการบริหารจัดการให้มีความเหมาะสมกับสถานการณ์ในสังคมปัจจุบัน นอกจากนี้ยังใช้เป็นข้อมูลในการจัดทำรายงานสถานการณ์อาชญากรรมของประเทศเพื่อเผยแพร่แก่สาธารณชน และเป็นแนวทางการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมของประเทศต่อไปในอนาคต ผลการสำรวจพบข้อมูลที่น่าสนใจ ซึ่งการนำเสนอจะแบ่งเป็นตอนๆ รวม 10 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 ว่าด้วยลักษณะอาชญากรรม
- ตอนที่ 2 ว่าด้วยลักษณะของเหยื่ออาชญากรรม
- ตอนที่ 3 ว่าด้วยลักษณะของผู้กระทำผิด
- ตอนที่ 4 เวลาและสถานที่เกิดเหตุ
- ตอนที่ 5 พฤติการณ์แห่งคดีอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน
- ตอนที่ 6 พฤติการณ์แห่งคดีอาชญากรรมต่อชีวิตร่างกาย
- ตอนที่ 7 พฤติการณ์แห่งคดีอาชญากรรมทางเพศ
- ตอนที่ 8 พฤติการณ์แห่งคดีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัว
หรือข้อมูลทางการเงินหรือแอบอ้างใช้เอกสาร
- ตอนที่ 9 ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม
- ตอนที่ 10 การรายงานเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ตอนที่ 1

ว่าด้วยลักษณะอาชญากรรม

1.1 ประเภทอาชญากรรมและจำนวนครั้งที่เหยื่ออาชญากรรมประสบเหตุ

เมื่อศึกษาภาพรวมของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นตามการรายงานของเหยื่ออาชญากรรม พบว่าในรอบปี พ.ศ. 2548 เหยื่ออาชญากรรมที่เป็นสมาชิกครัวเรือนมีอายุตั้งแต่ 15 ปี ขึ้นไป จำนวน 1,531 รายนั้น ส่วนใหญ่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมประเภททรัพย์สินมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 93.1 อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ร้อยละ 4.2 อาชญากรรมเกี่ยวกับการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลทางการเงินหรือแอบอ้างใช้เอกสาร ร้อยละ 1.9 และ อาชญากรรมทางเพศ ร้อยละ 0.8 ตามลำดับ

ขณะเดียวกันในภาพรวม เหยื่ออาชญากรรมทั้ง 1,531 ราย นั้น ประสบเหตุอาชญากรรมมากกว่าหนึ่งครั้ง คือประสบเหตุอาชญากรรมรวมทั้งหมด 1,986 ครั้ง ที่มากที่สุดคือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินคิดเป็นร้อยละ 92.1 รองลงมาตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ร้อยละ 4.7 อาชญากรรมเกี่ยวกับการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลทางการเงินหรือแอบอ้างใช้เอกสาร ร้อยละ 1.9 และ อาชญากรรมทางเพศ ร้อยละ 1.3 ตามลำดับ

ตารางที่ 7 ประเภทอาชญากรรมและจำนวนครั้งที่เหยื่ออาชญากรรมประสบเหตุ

ประเภทอาชญากรรมที่ประสบในรอบ 1 ปี	จำนวนเหยื่ออาชญากรรม		จำนวนครั้งที่ประสบเหตุ	
	ราย	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ
รวม	1,531	100.0	1,986	100.0
• อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน	1,425	93.1	1,830	92.1
• อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย	64	4.2	94	4.7
• อาชญากรรมทางเพศ	13	0.8	25	1.3
• อาชญากรรมเกี่ยวกับการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลทางการเงิน หรือแอบอ้างใช้เอกสาร	29	1.9	37	1.9

1.2 ลักษณะการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม: จำนวนครั้งและประเภทอาชญากรรม

การศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม พบว่า มีผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวนระหว่าง 1 - 4 ครั้ง ส่วนใหญ่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงครั้งเดียว จำนวนมากที่สุดคือร้อยละ 84.8 ส่วนที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมซ้ำมากกว่าหนึ่งครั้งขึ้นไปมีเพียงร้อยละ 15.2 โดยในจำนวนดังกล่าวตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมซ้ำ 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.1 ซ้ำ 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.3 และซ้ำ 4 ครั้งขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 2.8 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาจำแนกตามประเภทอาชญากรรมที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม พบว่า ส่วนใหญ่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศซ้ำมากที่สุดถึงร้อยละ 46.2 รองลงมาตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมประเภทต่อชีวิตและร่างกายซ้ำ คิดเป็นร้อยละ 21.9 รองลงมาตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมประเภทการแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ ซ้ำ คิดเป็นร้อยละ 20.7 และ ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมอาชญากรรมต่อทรัพย์สินซ้ำ ร้อยละ 14.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 8 จำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ลักษณะอาชญากรรม	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. จำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	1,531	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	29	100.0
• 1 ครั้ง	1,297	84.8	1,217	85.4	50	78.1	7	53.8	23	79.3
• 2 ครั้ง	140	9.1	127	8.9	6	9.4	3	23.1	4	13.8
• 3 ครั้ง	51	3.3	45	3.2	3	4.7	1	7.7	2	6.9
• 4 ครั้งขึ้นไป	43	2.8	36	2.5	5	7.8	2	15.4	-	-

1.3 ลักษณะอาชญากรรมต่อเนื่อง

การสำรวจข้อมูลครั้งนี้ พบว่ามีลักษณะการเกิดอาชญากรรมต่อเนื่อง (serial crime) ที่มีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน หรือมีรายละเอียดพฤติกรรมเหมือนกันอย่างเห็นได้ชัดในเหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นต่อเหยื่ออาชญากรรมคนเดียวกัน หรือโดยผู้กระทำผิดคนเดียวกัน ซึ่งในภาพรวม พบว่า

มีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมประเภทนั้นซ้ำมากกว่า 1 ครั้ง ร้อยละ 15.2 และในจำนวนนี้มีผู้กระทำผิดคนเดียวกันในเหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้น ร้อยละ 21.1 โดยเฉพาะอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายมีผู้กระทำผิดคนเดียวกันในเหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้น (เฉพาะผู้ประสบเหตุอาชญากรรมที่ตอบว่าเกิดอาชญากรรมประเภทนั้นๆ มากกว่า 1 ครั้ง และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ) นอกจากนี้ยังมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน หรือมีรายละเอียดพฤติกรรมเหมือนกันอย่างเห็นได้ชัดในเหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้น ร้อยละ 75.0 โดยเฉพาะอาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ มีรายละเอียดพฤติกรรมเหมือนกันอย่างเห็นได้ชัดในเหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้น (เฉพาะผู้ประสบเหตุอาชญากรรมที่ตอบว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นมีผู้กระทำผิดคนเดียวกัน และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ)

อย่างไรก็ตาม เหยื่ออาชญากรรมคาดว่าจะประสบเหตุอาชญากรรมนี้อีก ร้อยละ 73.1 โดยเฉพาะอาชญากรรมทางเพศและอาชญากรรมต่อทรัพย์สินเหยื่ออาชญากรรมคาดว่าจะประสบเหตุอาชญากรรมนี้อีกมากที่สุด ตามลำดับ (เฉพาะผู้ประสบเหตุอาชญากรรมที่ตอบว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน หรือมีพฤติกรรมเหมือนกันอย่างเห็นได้ชัด และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ) โดยมีเหยื่ออาชญากรรมเพียงร้อยละ 26.9 ที่ระบุว่าตนจะไม่ประสบอาชญากรรมเช่นนั้นอีก โดยให้เหตุผลว่าเพราะมีการระวังตัวเองมากขึ้น ไม่ประมาท ไม่ไปสถานที่เกิดเหตุอีก ร้อยละ 17.4 ติดสัญญาณกันขโมย ร้อยละ 4.8 ไม่มีอะไรให้ขโมยแล้วเนื่องจากถูกขโมยมาหลายครั้งคงไม่กล้ามาอีก ร้อยละ 2.9 และเหตุผลที่ว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจสอดส่องดูแลดีขึ้น หรือได้ย้ายออกไปอยู่ที่อื่นแล้ว หรือผู้กระทำผิดเสียชีวิตแล้ว ร้อยละ 0.6 เท่าๆ กัน

ตารางที่ 9 การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมประเภทนั้นซ้ำมากกว่า 1 ครั้ง

การเกิดอาชญากรรม มากกว่า 1 ครั้ง	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	1,531	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	29	100.0
• ใช่	233	15.2	207	14.5	14	21.9	6	46.2	6	20.7
• ไม่ใช่	1,294	84.5	1,214	85.2	50	78.1	7	53.8	23	79.3
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	4	0.3	4	0.3	-	-	-	-	-	-

ตารางที่ 10 การมีผู้กระทำผิดคนเดียวกันในเหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้น^{1/}

การมีผู้กระทำผิดคนเดียวกัน ในเหตุการณ์ส่วนใหญ่ ที่เกิดขึ้น	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	237	100.0	211	100.0	14	100.0	6	100.0	6	100.0
• ใช่	50	21.1	35	16.6	10	71.4	4	66.6	1	16.7
• ไม่ใช่	61	25.7	53	25.1	4	28.6	1	16.7	3	50.0
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	126	53.2	123	58.3	-	-	1	16.7	2	33.3

หมายเหตุ : 1/ เฉพาะผู้ประสบเหตุอาชญากรรมที่ตอบว่า เกิดอาชญากรรมประเภทนั้นๆ มากกว่า 1 ครั้ง และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

ตารางที่ 11 ลักษณะที่คล้ายคลึงกัน หรือมีรายละเอียดพฤติกรรมเหมือนกันอย่างเห็นได้ชัดใน
เหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้น^{1/}

ลักษณะที่คล้ายคลึงกัน หรือ มีรายละเอียดพฤติกรรม เหมือนกันอย่างเห็นได้ชัดใน เหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้น	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	176	100.0	158	100.0	10	100.0	5	100.0	3	100.0
• ใช่	132	75.0	115	72.8	9	90.0	5	100.0	3	100.0
• ไม่ใช่	9	5.1	9	5.7	-	-	-	-	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	35	19.9	34	21.5	1	10.0	-	-	-	-

หมายเหตุ : 1/ เฉพาะผู้ประสบเหตุอาชญากรรมที่ตอบว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นมีผู้กระทำผิดคนเดียวกันและไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

ตารางที่ 12 การคาดว่าจะประสบเหตุอาชญากรรมนี้อีก ^{1/}

การคาดว่าจะ จะประสบอาชญากรรมนี้อีก	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	167	100.0	149	100.0	10	100.0	5	100.0	3	100.0
ประสบอีก	122	73.1	111	74.5	5	50.0	4	80.0	2	66.7
ไม่ประสบอีก เพราะ	45	26.9	38	25.5	5	50.0	1	20.0	1	33.3
• มีการระวังตัวเองมากขึ้น ไม่ประมาท ไม่ไปสถานที่ เกิดเหตุอีก	29	17.4	24	16.1	4	40.0	1	20.0	-	-
• ติดสัญญาณกันขโมย	8	4.8	8	5.4	-	-	-	-	-	-
• ไม่มีอะไรให้ขโมยแล้ว/ ขโมยมาหลายครั้ง คงไม่กล้ามาอีก	5	2.9	5	3.4	-	-	-	-	-	-
• เจ้าหน้าที่ตำรวจสอดส่อง ดูแลดีขึ้น	1	0.6	-	-	-	-	-	-	1	33.3
• ได้ย้ายออกไปอยู่ที่อื่นแล้ว	1	0.6	1	0.6	-	-	-	-	-	-
• ผู้กระทำความผิดเสียชีวิตแล้ว	1	0.6	-	-	1	10.0	-	-	-	-

หมายเหตุ : 1/ เฉพาะผู้ประสบเหตุอาชญากรรมที่ตอบว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน
หรือมีพฤติกรรมเหมือนกันอย่างเห็นได้ชัด และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

ตอนที่ 2 ว่าด้วยลักษณะของเหยื่ออาชญากรรม

2.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของเหยื่ออาชญากรรม

เมื่อศึกษาว่าผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานครในรอบปี พ.ศ. 2548 มีลักษณะอย่างไร พบว่า เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 45 - 59 ปี ร้อยละ 26.0 อายุเฉลี่ย 41.2 ปี ยกเว้นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศมีอายุระหว่าง 18 - 24 ปี ร้อยละ 38.5 และเหยื่ออาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลมีอายุระหว่าง 35 - 44 ปี ร้อยละ 41.4 อนึ่ง การสำรวจครั้งนี้ได้กำหนดแบ่งกลุ่มข้อมูลอายุที่ให้ความสำคัญกับกลุ่มเยาวชน โดยจัดกลุ่มเยาวชนที่มีอายุระหว่าง 15 - 17 ปี แยกออกมาอีก 1 กลุ่ม เพื่ออนุวัตรให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 ซึ่งพบว่าเยาวชนที่มีอายุระหว่าง 15 - 17 ปี ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 29 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.9 และพบว่า กลุ่มผู้สูงอายุที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 196 ราย คิดเป็นร้อยละ 12.8

ลักษณะอื่นๆ ที่สำคัญๆ พบว่าส่วนใหญ่เหยื่ออาชญากรรมเป็นเพศหญิง ร้อยละ 57.7 มีสัญชาติและเชื้อชาติไทย ร้อยละ 99.7 และ 98.7 ตามลำดับนับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 93.8 ส่วนใหญ่มีการศึกษาสูงสุดในระดับประถมศึกษา ร้อยละ 36.8 ยกเว้นเหยื่ออาชญากรรมที่ถูกแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนใหญ่มีการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี ร้อยละ 38.1 ส่วนใหญ่เป็นผู้มีอาชีพค้าขายหรือประกอบธุรกิจส่วนตัว ร้อยละ 36.5 ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทุกประเภทและมากที่สุดทั้งอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน ชีวิตร่างกาย และ ถูกแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ (ร้อยละ 36.9 26.6 และ 44.9 ตามลำดับ) ยกเว้นกลุ่มนักเรียนนักศึกษาที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 30.7 ส่วนกลุ่มอาชีพที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทุกประเภทรองลงมาคือ กลุ่มพนักงานและลูกจ้างเอกชน

นอกจากนี้ กว่าครึ่งหนึ่งของเหยื่ออาชญากรรมสมรสแล้ว คิดเป็นร้อยละ 64.7 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 5,001 - 10,000 บาท ร้อยละ 39.1 โดยต่ำกว่าค่าเฉลี่ยรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของกลุ่มเหยื่ออาชญากรรมทั้งหมดคือ 10,000 บาท การถือครองในกรรมสิทธิ์ที่อยู่อาศัยของเหยื่ออาชญากรรมมีลักษณะหลากหลาย คือเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ร้อยละ 34.9 ผู้อาศัย ร้อยละ 34.3 และผู้เช่า ร้อยละ 30.1 ซึ่งส่วนใหญ่ร้อยละ 52.3 มีสถานภาพเป็นหัวหน้าครัวเรือน

ตารางที่ 13 ข้อมูลส่วนบุคคลของเหยื่ออาชญากรรม

ลักษณะทางประชากร เศรษฐกิจ สังคม	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ให้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ	1,531	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	29	100.0
• ชาย	647	42.3	608	42.7	30	46.9	1	7.7	8	27.6
• หญิง	884	57.7	817	57.3	34	53.1	12	92.3	21	72.4
2. อายุ	1,531	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	29	100.0
• 15 - 17 ปี	29	1.9	23	1.6	6	9.3	-	-	-	-
• 18 - 24 ปี	164	10.7	145	10.2	12	18.8	5	38.5	2	6.9
• 25 - 34 ปี	365	23.8	343	24.1	12	18.8	2	15.4	8	27.6
• 35 - 44 ปี	379	24.8	351	24.6	14	21.9	2	15.4	12	41.4
• 45 - 59 ปี	398	26.0	374	26.2	13	20.3	4	30.7	7	24.1
• 60 ปีขึ้นไป	196	12.8	189	13.3	7	10.9	-	-	-	-
3. สัญชาติ	1,531	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	29	100.0
• ไทย	1,526	99.7	1,421	99.8	63	98.4	13	100.0	29	100.0
• จีน	3	0.2	2	0.1	1	1.6	-	-	-	-
• อื่น ๆ เช่น อเมริกัน กัมพูชา	2	0.1	2	0.1	-	-	-	-	-	-
4. เชื้อชาติ	1,531	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	29	100.0
• ไทย	1,510	98.7	1,405	98.6	63	98.4	13	100.0	29	100.0
• จีน	16	1.0	15	1.1	1	1.6	-	-	-	-
• อื่น ๆ เช่น อินเดีย	5	0.3	5	0.3	-	-	-	-	-	-

ตารางที่ 13 ข้อมูลส่วนบุคคลของเหยื่ออาชญากรรม (ต่อ)

ลักษณะทางประชากร เศรษฐกิจ สังคม	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
5. ศาสนา	1,531	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	29	100.0
• พุทธ	1,435	93.8	1,338	93.9	59	92.2	13	100.0	25	86.2
• คริสต์	11	0.7	11	0.8	-	-	-	-	-	-
• อิสลาม	83	5.4	74	5.2	5	7.8	-	-	4	13.8
• อื่น ๆ เช่น ฮินดู	2	0.1	2	0.1	-	-	-	-	-	-
6. การศึกษาสูงสุด	1,531	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	29	100.0
• ต่ำกว่าประถมศึกษา	563	36.8	523	36.7	28	43.8	3	23.1	9	31.0
• มัธยมศึกษาตอนต้น	180	11.8	166	11.6	11	17.2	1	7.7	2	6.9
• มัธยมศึกษาตอนปลาย	202	13.2	190	13.3	9	14.1	2	15.4	1	3.4
• ปวช. ปวส. ปวท. อนุปริญญา	224	14.6	208	14.6	8	12.5	3	23.1	5	17.2
•ปริญญาตรี	323	21.1	303	21.3	6	9.4	3	23.1	11	38.1
• สูงกว่าปริญญาตรี	39	2.5	35	2.5	2	3.0	1	7.6	1	3.4
7. อาชีพ	1,531	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	29	100.0
• ข้าราชการ / พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	86	5.6	82	5.8	3	4.5	-	-	1	3.4
• พนักงาน/ลูกจ้างเอกชน	429	28.0	404	28.4	12	18.8	3	23.1	10	34.5
• ค้าขาย/ประกอบธุรกิจ ส่วนตัว	559	36.5	526	36.9	17	26.6	3	23.1	13	44.9
• เกษตรกร	5	0.3	5	0.3	-	-	-	-	-	-
• รับจ้างทั่วไป / กรรมกร	96	6.3	86	6.0	9	14.1	-	-	1	3.4
• นักเรียน / นักศึกษา	98	6.4	81	5.7	11	17.2	4	30.7	2	6.9
• แม่บ้าน / ไม่ได้ ประกอบอาชีพ	258	16.9	241	16.9	12	18.8	3	23.1	2	6.9

ตารางที่ 13 ข้อมูลส่วนบุคคลของเหยื่ออาชญากรรม (ต่อ)

ลักษณะทางประชากร เศรษฐกิจ สังคม	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
8. สถานภาพสมรส	1,531	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	29	100.0
• โสด	401	26.2	364	25.5	25	39.1	5	38.5	7	24.1
• สมรส	989	64.7	930	65.3	32	50.0	8	61.5	19	65.6
• หย่า / หม้าย / แยกกันอยู่	141	9.1	131	9.2	7	10.9	-	-	2	10.3
9. รายได้ต่อเดือน	1,531	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	29	100.0
• น้อยกว่า 5,001 บาท	259	16.9	243	17.1	10	15.6	2	15.4	4	13.9
• 5,001 – 10,000 บาท	597	39.1	558	39.2	26	40.6	7	53.8	6	20.7
• 10,001 – 15,000 บาท	190	12.4	181	12.7	2	3.1	1	7.7	6	20.7
• 15,001 – 20,000 บาท	141	9.2	135	9.5	-	-	-	-	6	20.7
• 20,001 – 25,000 บาท	34	2.2	32	2.1	1	1.6	-	-	1	3.4
• 25,001 – 30,000 บาท	57	3.7	53	3.7	1	1.6	-	-	3	10.3
• มากกว่า 30,000 บาท	86	5.6	78	5.5	6	9.4	-	-	2	6.9
• ไม่ตอบ	167	10.9	145	10.2	18	28.1	3	23.1	1	3.4
10. กรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย	1,531	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	29	100.0
• เจ้าของกรรมสิทธิ์	534	34.9	507	35.6	14	21.8	3	23.0	10	34.5
• ผู้เช่า	461	30.1	436	30.6	14	21.9	6	46.2	5	17.2
• ผู้อาศัย	525	34.3	472	33.1	36	56.3	4	30.8	13	44.9
• อื่น ๆ เช่น บ้านพัก คนงานก่อสร้าง / ชั่วคราว	11	0.7	10	0.7	-	-	-	-	1	3.4

ตารางที่ 13 ข้อมูลส่วนบุคคลของเหยื่ออาชญากรรม (ต่อ)

ลักษณะทางประชากร เศรษฐกิจ สังคม	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
11. ความสัมพันธ์กับ หัวหน้า ครัวเรือน	1,531	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	29	100.0
• หัวหน้าครัวเรือน	801	52.3	752	52.8	28	43.8	7	53.8	14	48.3
• คู่สมรส	301	19.7	283	19.9	9	14.1	1	7.7	8	27.6
• บุตร	241	15.7	208	14.6	22	34.4	4	30.8	7	24.1
• พ่อ แม่	23	1.5	23	1.6	-	-	-	-	-	-
• ญาติ	134	8.8	128	8.9	5	7.7	1	7.7	-	-
• ผู้อาศัย	31	2.0	31	2.2	-	-	-	-	-	-

2.2 ลักษณะที่อยู่อาศัยและสภาพชุมชนของเหยื่ออาชญากรรม

เหยื่ออาชญากรรมทุกประเภทส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ที่พักอาศัยลักษณะ “บ้าน” ร้อยละ 44.7 ซึ่งอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย ร้อยละ 79.1 รองลงมาเหยื่ออาชญากรรมพักอาศัยในเขตชุมชนแออัด และกลุ่มนี้ส่วนใหญ่มักตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแก๊วชีวิตและร่างกายมากที่สุด ร้อยละ 17.2

ตารางที่ 14 ประเภทที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อมบริเวณชุมชน

ประเภท และลักษณะเขต/บริเวณที่อยู่อาศัย	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ลักษณะเขต/บริเวณที่อยู่อาศัย	1,531	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	29	100.0
• เขตที่อยู่อาศัย	1,211	79.1	1,128	79.2	49	76.6	10	76.9	24	82.9
• เขตธุรกิจ	131	8.6	123	8.6	4	6.2	3	23.1	1	3.4
• เขตชุมชนแออัด	169	11.0	155	10.9	11	17.2	-	-	3	10.3
• เขตเกษตรกรรม	8	0.5	8	0.6	-	-	-	-	-	-
• เขตอุตสาหกรรม	9	0.6	9	0.6	-	-	-	-	-	-
• อื่น ๆ เช่น บ้านพักคนงานก่อสร้าง	3	0.2	2	0.1	-	-	-	-	1	3.4
2. ประเภทที่อยู่อาศัย	1,531	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	29	100.0
• บ้าน	684	44.7	635	44.7	34	53.1	4	30.8	11	38.0
• ตึกแถว	351	22.9	334	23.4	10	15.6	4	30.8	3	10.3
• ห้องแถว	177	11.6	164	11.5	9	14.1	1	7.7	3	10.3
• หอพัก	40	2.6	37	2.6	-	-	2	15.3	1	3.4
• ทาวน์เฮาส์	195	12.7	174	12.2	10	15.6	1	7.7	10	34.6
• ห้องชุด	51	3.3	49	3.4	1	1.6	1	7.7	-	-
• ห้องแบ่งเช่า	33	2.2	32	2.2	-	-	-	-	1	3.4

2.3 ลักษณะความเป็นส่วนตัวของที่พักอาศัย

พบว่า ส่วนใหญ่ที่อยู่อาศัยเหล่านั้นไม่มีความเป็นส่วนตัว สามารถเข้าออกได้สะดวก (ร้อยละ 67.7) เพราะไม่มีรั้วกัน (ร้อยละ 44.4) แม้จะไม่มีการประกอบธุรกิจใดๆ ที่บ้านพักอาศัยนั้น (ร้อยละ 72.7) ก็ตาม

ตารางที่ 15 ลักษณะความเป็นส่วนตัวของที่พักอาศัย

ลักษณะความเป็น ส่วนตัวของที่พักอาศัย	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ความสะดวกในการ เข้าออกที่พักอาศัยของ บุคคลภายนอก	1,531	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	29	100.0
สะดวก เนื่องจาก ^{1/}	1,037	67.7	967	67.9	44	68.8	9	69.2	17	58.6
• ไม่มีรั้วกัน	680	44.4	640	44.9	27	42.2	4	30.8	9	31.0
• มีรั้วกัน แต่สามารถ เข้าออกได้ง่าย	261	17.0	238	16.7	13	20.3	4	30.8	6	20.7
• เป็นสถานที่ ประกอบการ /	244	15.9	226	15.9	11	17.2	3	23.1	4	13.8
• เป็นหอพัก / บ้านเช่า ที่บุคคลภายนอก สามารถเข้าถึงได้	127	8.3	122	8.6	4	6.3	-	-	1	3.4
• อื่น ๆ เช่น เป็น สถานที่ราชการเข้า ออกได้ง่ายอยู่ติดริม คลอง เป็นต้น	11	0.7	10	0.7	1	1.6	-	-	-	-

ตารางที่ 15 ลักษณะความเป็นส่วนตัวของที่พักอาศัย (ต่อ)

ลักษณะความเป็น ส่วนตัวของที่พักอาศัย	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่สะดวก เนื่องจาก ^{1/}	494	32.3	458	32.1	20	31.2	4	30.8	12	41.4
• มีรั้วกัน	465	30.4	431	30.2	20	31.3	2	15.4	12	41.4
• เป็นชุมชน / หมู่บ้าน ที่ห้าม	16	1.0	16	1.1	-	-	-	-	-	-
• เป็นหอพัก / บ้านเช่า ที่ห้าม	15	1.0	13	0.9	-	-	2	15.4	-	-
• อื่นๆ เช่น เป็นประตู เหล็กบานเลื่อน ประตู 2 ชั้นเข้า ออก ไม่สะดวก เป็นต้น	21	1.4	20	1.4	-	-	-	-	1	3.4
2. การประกอบธุรกิจ ในที่พักอาศัย	1,531	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	29	100.0
ไม่มีการประกอบธุรกิจ	1,113	72.7	1,037	72.8	45	70.3	11	84.6	20	69.0
มีการประกอบธุรกิจโดย	418	27.3	388	27.2	19	29.7	2	15.4	9	31.0
• มีสัญลักษณ์แสดง การประกอบธุรกิจ เห็นได้ชัดเจน	242	15.8	229	16.1	8	12.5	2	15.4	3	10.3
• ไม่มีสัญลักษณ์แสดง การประกอบธุรกิจ เห็นได้ชัดเจน เช่น ร้านเบ็ดเตล็ด / ร้าน ขายของชำ ร้านขาย อาหารตามสั่ง ร้าน เสริมสวย เป็นต้น	176	11.5	159	11.1	11	17.2	-	-	6	20.7

หมายเหตุ: ^{1/} ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

2.4 ระยะเวลาที่พักอาศัยและการย้ายถิ่น

ข้อมูลเกี่ยวกับความผูกพันกับถิ่นที่พักอาศัย โดยศึกษาจากการย้ายถิ่นและระยะเวลาที่พักอาศัย พบว่า เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่มีความผูกพันกับถิ่นที่พักอาศัยในระดับหนึ่งคือพักอาศัยที่อยู่ดังกล่าวมากกว่า 5 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 83.6 อย่างไรก็ตาม ส่วนใหญ่เหยื่ออาชญากรรมเหล่านี้เคยย้ายที่อยู่มาแล้ว 1 ครั้ง (ร้อยละ 57.0) โดยย้ายมาจากเขตอื่นในกรุงเทพมหานคร (ร้อยละ 71.9) คือจากพื้นที่ชั้นกลาง (ร้อยละ 28.6) มากที่สุด มีเพียงร้อยละ 28.1 ที่ย้ายถิ่นมาจากจังหวัดอื่นๆ โดยในจำนวนผู้ย้ายถิ่นเหล่านั้น ร้อยละ 12.5 ย้ายถิ่นมาจากจังหวัดต่างๆ ในภาคกลาง

ตารางที่ 16 ระยะเวลาที่พักอาศัยและการย้ายถิ่น

ระยะเวลาที่พักอาศัย และการย้ายถิ่น	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ระยะเวลาที่พักอาศัย	1,531	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	29	100.0
• น้อยกว่า 1 ปี	59	3.9	55	3.8	-	-	1	7.7	3	10.3
• 1 – 5 ปี	192	12.5	179	12.6	7	10.9	2	15.4	4	13.8
• มากกว่า 5 ปี	1,280	83.6	1,191	83.6	57	89.1	10	76.9	22	75.9
2. จำนวนครั้งที่ย้าย ที่อยู่อาศัยใน ระยะเวลา 5 ปี	251	100.0	234	100.0	7	100.0	3	100.0	7	100.0
• ไม่ได้ย้าย	34	13.5	32	13.7	-	-	-	-	2	28.6
• 1 ครั้ง	143	57.0	134	57.3	4	57.1	2	66.7	3	42.8
• 2 ครั้ง	44	17.5	38	16.2	3	42.9	1	33.3	2	28.6
• 3 ครั้ง	16	6.4	16	6.8	-	-	-	-	-	-
• 4 ครั้งขึ้นไป	14	5.6	14	6.0	-	-	-	-	-	-

ตารางที่ 16 ระยะเวลาที่พักอาศัยและการย้ายถิ่น (ต่อ)

สถานที่ที่ย้าย ในระยะเวลา 5 ปี	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	217	100.0	202	100.0	7	100.0	3	100.0	5	100.0
ย้ายมาจากเขตอื่นใน กทม.	156	71.9	146	72.3	5	71.4	2	66.6	3	60.0
• กทม. เขตพื้นที่ ชั้นใน	52	24.0	48	23.8	3	42.8	1	33.3	-	-
• กทม. เขตพื้นที่ ชั้นกลาง	62	28.6	57	28.2	1	14.3	1	33.3	3	60.0
• กทม. เขตพื้นที่ ชั้นนอก	42	19.3	41	20.3	1	14.3	-	-	-	-
ย้ายมาจาก ต่างจังหวัด	61	28.1	56	27.7	2	28.6	1	33.4	2	40.0
• ภาคกลาง	27	12.5	24	11.9	1	14.3	-	-	2	40.0
• ภาคเหนือ	8	3.7	8	4.0	-	-	-	-	-	-
• ภาคตะวันออก เฉียงเหนือ	22	10.1	21	10.4	1	14.3	-	-	-	-
• ภาคใต้	4	1.8	3	1.4	-	-	1	33.4	-	-

ตอนที่ 3 ว่าด้วยลักษณะของผู้กระทำผิด

3.1 เหยื่ออาชญากรรมกับการพบเห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเอง

เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่รายงานว่าตนมิได้เป็นผู้ประสบพบเห็นผู้กระทำผิดด้วยตนเองมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 72.6 ขณะที่เหยื่ออาชญากรรมอีกส่วนหนึ่งยอมรับว่าตนเป็นผู้ประสบพบเห็นผู้กระทำผิดด้วยตนเอง คิดเป็นร้อยละ 27.4 ซึ่งในจำนวนที่พบเห็นผู้กระทำผิดด้วยตนเองนั้นส่วนใหญ่ประสบอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ร้อยละ 93.8 และอาชญากรรมทางเพศ ร้อยละ 92.3 ตามลำดับ

ตารางที่ 17 เหยื่ออาชญากรรมกับการพบเห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเอง

การเห็นผู้กระทำผิด ด้วยตัวเอง	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ ^{1/}	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	1,502	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	-	-
● เห็น	412	27.4	340	23.9	60	93.8	12	92.3	-	-
● ไม่เห็น	1,090	72.6	1,085	76.1	4	6.2	1	7.7	-	-

หมายเหตุ: 1/ ไม่ต้องตอบเรื่องนี้

3.2 การเคยก่ออาชญากรรมของผู้กระทำผิดต่อเหยื่ออาชญากรรมหรือสมาชิกในครัวเรือน

เหยื่ออาชญากรรมที่เคยประสบพบเห็นผู้กระทำผิดด้วยตนเอง จำนวน 412 คน หรือร้อยละ 27.4 จากจำนวนเหยื่ออาชญากรรมทั้งหมดรายงานว่าผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ไม่เคยก่ออาชญากรรมต่อตนหรือสมาชิกครอบครัวมาก่อน คิดเป็นร้อยละ 76.0 ขณะที่เพียงร้อยละ 7.6 เท่านั้นที่รายงานว่าผู้กระทำผิดเคยก่ออาชญากรรมต่อตนหรือสมาชิกครอบครัวมาก่อน โดยเฉพาะในอาชญากรรมต่อชีวิต ร่างกาย ร้อยละ 21.7 อาชญากรรมทางเพศ ร้อยละ 8.3 และอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ร้อยละ 7.6 ตามลำดับ

ตารางที่ 18 ผู้กระทำผิดเคยก่ออาชญากรรมต่อเหยื่ออาชญากรรมหรือสมาชิกครอบครัวมาแล้ว

การเคยก่ออาชญากรรม ของผู้กระทำผิด ต่อผู้ประสบเหตุ / สมาชิก ในครัวเรือน ^{1/}	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ ^{2/}	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	412	100.0	340	100.0	60	100.0	12	100.0	-	-
• เคย	40	9.7	26	7.6	13	21.7	1	8.3	-	-
• ไม่เคย	313	76.0	259	76.2	45	75.0	9	75.0	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	59	14.3	55	16.2	2	3.3	2	16.7	-	-

หมายเหตุ : 1/ เฉพาะผู้ประสบเหตุอาชญากรรมที่ตอบว่า เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเอง

2/ ไม่ต้องตอบเรื่องนี้

3.3 จำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุและประเภทอาชญากรรม

เหยื่ออาชญากรรมที่เคยประสบพบเห็นอาชญากรรมที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง จำนวน 412 คน หรือ ร้อยละ 27.4 จากจำนวนเหยื่ออาชญากรรมทั้งหมดรายงานว่าผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุส่วนใหญ่มีจำนวนมากกว่าหนึ่งคน คิดเป็นร้อยละ 44.9 และมีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียวคิดเป็นร้อยละ 41.5 อย่างไรก็ตามมีเหยื่ออาชญากรรมบางส่วนไม่ทราบหรือไม่แน่ใจหรือไม่ตอบ คิดเป็นร้อยละ 13.6 ตามลำดับ

เมื่อจำแนกตามประเภทอาชญากรรม พบว่า กรณีที่ผู้กระทำผิดที่ก่อเหตุมีเพียงคนเดียว นั้น อาชญากรรมทางเพศมีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียวมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 75.0 รองลงมา คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ร้อยละ 41.5 และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ร้อยละ 35.0 ตามลำดับ

ส่วนกรณีที่ผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุมีมากกว่าหนึ่งคน พบว่า อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายมีผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุมากกว่าหนึ่งคนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 58.3 รองลงมา คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ร้อยละ 44.1 ตามลำดับ

ตารางที่ 19 จำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ

จำนวนผู้กระทำผิด ที่ร่วมกันก่อเหตุ ^{1/}	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ ^{2/}	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	412	100.0	340	100.0	60	100.0	12	100.0	-	-
• 1 คน	171	41.5	141	41.5	21	35.0	9	75.0	-	-
• มากกว่า 1 คน	185	44.9	150	44.1	35	58.3	-	-	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ / ไม่ตอบ	56	13.6	49	14.4	4	6.7	3	25.0	-	-

หมายเหตุ : 1/ เฉพาะผู้ประสบเหตุอาชญากรรมที่ตอบว่า เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเอง

2/ ไม่ต้องตอบเรื่องนี้

3.4 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด: กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว

กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว เหยื่ออาชญากรรมระบุว่า ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 81.9 อายุระหว่าง 18 – 25 ปี คิดเป็นร้อยละ 36.6 เมื่อจำแนกประเภทความผิด พบว่าผู้กระทำผิดต่อชีวิตร่างกายส่วนใหญ่ มีระดับอายุมากกว่า 35 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 44.0 โดยผู้กระทำผิดร้อยละ 26.0 ไม่ได้เป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองแต่อย่างใด ขณะที่อีกร้อยละ 66.1 ไม่ทราบหรือไม่แน่ใจหรือไม่ตอบว่าผู้กระทำผิดที่กระทำอันตรายต่อตนนั้นเป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองหรือไม่ และร้อยละ 35.1 ของเหยื่ออาชญากรรมระบุว่าผู้กระทำผิดไม่มีอาการมีนมาจากฤทธิ์ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ ร้อยละ 38.3 ระบุว่าไม่ทราบหรือไม่แน่ใจหรือไม่ตอบ อย่างไรก็ตาม มีเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 16.7 ระบุว่าผู้กระทำผิดมีอาการมีนมาจากฤทธิ์ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ และไม่ทราบ ร้อยละ 45 ตามลำดับ

ตารางที่ 20 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด: กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว

ข้อมูลส่วนบุคคล ของผู้กระทำผิด ^{1/}	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ ^{2/}	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ	227	100.0	190	100.0	25	100.0	12	100.0	-	-
• ชาย	186	81.9	154	81.1	20	80.0	12	100.0	-	-
• หญิง	29	12.8	24	12.6	5	20.0	-	-	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ / ไม่ตอบ	12	5.3	12	6.3	-	-	-	-	-	-
2. อายุ	227	100.0	190	100.0	25	100.0	12	100.0	-	-
• ต่ำกว่า 18 ปี	9	3.9	8	4.2	1	4.0	-	-	-	-
• 18 – 25 ปี	83	36.6	70	36.8	7	28.0	6	50.0	-	-
• 26 – 35 ปี	66	29.1	57	30.0	6	24.0	3	25.0	-	-
• มากกว่า 35 ปี	42	18.5	29	15.3	11	44.0	2	16.7	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	27	11.9	26	13.7	-	-	1	8.3	-	-

ตารางที่ 20 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด: กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด ^{1/}	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ ^{2/}	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
3. การเป็นสมาชิกกลุ่ม อันธพาล / แก๊งกวนเมือง	227	100.0	190	100.0	25	100.0	12	100.0	-	-
• เป็น	18	7.9	15	7.9	1	4.0	2	16.7	-	-
• ไม่เป็น	59	26.0	45	23.7	12	48.0	2	16.6	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	150	66.1	130	68.4	12	48.0	8	66.7	-	-
4. การมีอาการมีนเมา จากฤทธิ์ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ของผู้กระทำผิดคนใดคนหนึ่ง ขณะก่อเหตุ	227	100.0	190	100.0	25	100.0	12	100.0	-	-
• มี	38	16.7	26	13.7	9	36.0	3	25.0	-	-
• ไม่มี	87	38.3	73	38.4	12	48.0	2	16.7	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ / ไม่ตอบ	102	45.0	91	47.9	4	16.0	7	58.3	-	-

หมายเหตุ : 1/ เฉพาะผู้ประสบเหตุอาชญากรรมที่ตอบว่า เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเอง

2/ ไม่ต้องตอบเรื่องนี้

3.5 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด: กรณีผู้กระทำผิดมากกว่าหนึ่งคน

กรณีผู้กระทำผิดมากกว่าหนึ่งคน เหตุอาชญากรรมระบุว่า ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 84.9 และระบุว่าทั้งเพศชายและหญิง ร้อยละ 9.2 อายุระหว่าง 18 – 25 ปี คิดเป็นร้อยละ 49.8 โดยผู้กระทำผิดร้อยละ 17.8 ระบุว่า เป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง ขณะที่อีกร้อยละ 73.6 ไม่ทราบหรือไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดที่กระทำอันตรายเป็นต้นนั้นเป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองหรือไม่ และร้อยละ 35.1 ของเหตุอาชญากรรมระบุว่าผู้กระทำผิดไม่มีอาการเมินมาจากฤทธิ์ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ ขณะที่ เหตุอาชญากรรมร้อยละ 15.1 ระบุว่าผู้กระทำผิดมีอาการเมินมาจากฤทธิ์ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ ส่วนอีกร้อยละ 49.8 ระบุว่าไม่ทราบหรือไม่แน่ใจ

ตารางที่ 21 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด: กรณีผู้กระทำผิดมากกว่าหนึ่งคน

ข้อมูลส่วนบุคคลของ กลุ่มผู้กระทำผิด ^{1/}	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ ^{2/}	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ	185	100.0	150	100.0	35	100.0	-	-	-	-
• ชาย	157	84.9	126	84.0	31	88.6	-	-	-	-
• หญิง	10	5.4	8	5.3	2	5.7	-	-	-	-
• มีทั้งชายและหญิง	17	9.2	15	10.0	2	5.7	-	-	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	1	0.5	1	0.7	-	-	-	-	-	-
อายุ	185	100.0	150	100.0	35	100.0	-	-	-	-
• ต่ำกว่า 18 ปี	15	8.1	13	8.7	2	5.7	-	-	-	-
• 18 – 25 ปี	92	49.8	74	49.4	18	51.4	-	-	-	-
• 26 – 35 ปี	48	25.9	38	25.3	10	28.6	-	-	-	-
• มากกว่า 35 ปี	22	11.9	17	11.3	5	14.3	-	-	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	8	4.3	8	5.3	-	-	-	-	-	-

ตารางที่ 21 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด: กรณีผู้กระทำผิดมากกว่าหนึ่งคน (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด ^{1/}	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ ^{2/}	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
การเป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาล/แก๊งกวนเมือง	185	100.0	150	100.0	35	100.0	-	-	-	-
• เป็น	33	17.8	18	12.0	15	42.9	-	-	-	-
• ไม่เป็น	16	8.6	12	8.0	4	11.4	-	-	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	136	73.6	120	80.0	16	45.7	-	-	-	-
การมีอากรมึนมาจากฤทธิ์ของสารเสพติด / เครื่องดื่มแอลกอฮอล์	185	100.0	150	100.0	35	100.0	-	-	-	-
• มี	28	15.1	15	10.0	13	37.1	-	-	-	-
• ไม่มี	65	35.1	56	37.3	9	25.7	-	-	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ / ไม่ตอบ	92	49.8	79	52.7	13	37.2	-	-	-	-

หมายเหตุ : 1/ เฉพาะผู้ประสบเหตุอาชญากรรมที่ตอบว่า เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเอง

2/ ไม่ต้องตอบเรื่องนี้

3.6 ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่ออาชญากรรมกับผู้กระทำผิด

กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว เหยื่ออาชญากรรมเกินครึ่งหนึ่ง คือร้อยละ 74.2 ระบุว่าไม่รู้จักผู้กระทำผิด ขณะที่ร้อยละ 12.9 ระบุว่าผู้กระทำผิดเป็นคนที่รู้จักด้วยความจำเป็นหรือรู้จักกันเพียงผิวเผิน และส่วนใหญ่ร้อยละ 51.1 ระบุว่าสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้หากพบเห็นอีกครั้ง

กรณีผู้กระทำผิดมากกว่าหนึ่งคน เหยื่ออาชญากรรมเกินครึ่งหนึ่ง คือร้อยละ 79.5 ระบุว่าไม่รู้จักผู้กระทำผิดมาก่อน ขณะที่ร้อยละ 11.4 ระบุว่าผู้กระทำผิดเป็นคนที่รู้จักด้วยความจำเป็นหรือรู้จักกันเพียงผิวเผิน และส่วนใหญ่ร้อยละ 43.2 ระบุว่าไม่สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้หากพบเห็นอีกครั้ง

ตารางที่ 22 ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่ออาชญากรรมกับผู้กระทำผิด: กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว

ความสัมพันธ์กับ ผู้กระทำผิด ขณะเกิดเหตุ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ลักษณะความสัมพันธ์	256	100.0	190	100.0	25	100.0	12	100.0	29	100.0
• ผูกพันทางสายเลือด/ ตามกฎหมาย	5	2.0	3	1.6	2	8.0	-	-	-	-
• คนรู้จัก/สนิทสนม/ คุ้นเคย	28	10.9	17	8.9	8	32.0	2	16.7	1	3.4
• คนรู้จักด้วยความ จำเป็น/ผิวเผิน	33	12.9	23	12.1	6	24.0	1	8.3	3	10.3
• ไม่รู้จัก	190	74.2	147	77.4	9	36.0	9	75.0	25	86.3
2. ความสามารถ ในการจดจำหากพบเห็น ผู้กระทำผิดอีกครั้ง	227	100.0	190	100.0	25	100.0	12	100.0	-	-
• จำได้	116	51.1	87	45.8	20	80.0	9	75.0	-	-
• จำไม่ได้	64	28.2	62	32.6	1	4.0	1	8.3	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	47	20.7	41	21.6	4	16.0	2	16.7	-	-

ตารางที่ 23 ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่ออาชญากรรมกับผู้กระทำผิด: กรณีผู้กระทำผิดมากกว่าหนึ่งคน

ความสัมพันธ์กับ กลุ่มผู้กระทำผิด ขณะเกิดเหตุ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1.ลักษณะความสัมพันธ์	185	100.0	150	100.0	35	100.0	-	-	-	-
• คนรู้จัก/สนิทสนม										
คุ้นเคย	4	2.1	1	10.7	3	8.6	-	-	-	-
• คนรู้จักด้วยความ										
จำเป็น/ผิวเผิน	21	11.4	8	5.3	13	37.1	-	-	-	-
• ไม่รู้จัก	147	79.5	131	87.3	16	45.7	-	-	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	13	7.0	10	6.7	3	8.6	-	-	-	-
2. ความสามารถในการจดจำหากพบเห็นผู้กระทำผิดอีกครั้ง	185	100.0	150	100.0	35	100.0	-	-	-	-
• จำได้	71	38.4	49	32.7	22	62.9	-	-	-	-
• จำไม่ได้	80	43.2	71	47.3	9	25.7	-	-	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	34	18.4	30	20.0	4	11.4	-	-	-	-

3.7 การตอบโต้ผู้กระทำผิด

เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่รายงานว่า ตนได้แสดงพฤติกรรมได้ตอบการกระทำของผู้กระทำผิดด้วยความรุนแรงและไม่รุนแรงต่างๆ ดังนี้คือ ร้องขอความช่วยเหลือหรือร้องเรียกให้คนสนใจมากที่สุด ร้อยละ 57.6 รองลงมา ดิ้นรนขัดขืน ร้อยละ 26.2 พยายามทำให้ผู้กระทำผิดตกใจกลัว ร้อยละ 22.1 ไล่ตามจับหรือพยายามจับตัวผู้กระทำผิด ร้อยละ 14.5 ทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ ร้อยละ 11.6 พยายามเกลี้ยกล่อม ให้เหตุผล ต่อรองหรืออ้อนวอน ร้อยละ 11.0 ร้องให้ หรือส่งเสียงร้องเนื่องจากความกลัวหรือความเจ็บปวด ร้อยละ 10.5 หลบหนีหรือพยายามหลบหนี ร้อยละ 7.6 และอื่นๆ ได้แก่ เรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือรปภ. ทำร้ายผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ ข่มขู่ว่าจะทำร้ายร่างกายผู้กระทำผิด โดยไม่มีอาวุธ และให้ความร่วมมือโดยดีหรือแกล้งทำตามคำสั่ง ร้อยละ 11.3 ตามลำดับ

ตารางที่ 24 การตอบโต้ผู้กระทำผิด^{1/}

การตอบโต้ผู้กระทำผิด ^{2/}	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ ^{3/}	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	172	100.0	124	100.0	39	100.0	9	100.0	-	-
• ร้องขอความช่วยเหลือ / ร้องเรียกให้คนสนใจ	99	57.6	82	66.1	14	35.9	3	33.3	-	-
• ดันรน ขัดขืน	45	26.2	26	21.0	18	46.2	1	11.1	-	-
• พยายามทำให้ผู้กระทำผิด ตกใจกลัว	38	22.1	29	23.4	5	12.8	4	44.4	-	-
• ไล่ตามจับ หรือพยายามจับตัว ผู้กระทำผิด	25	14.5	23	18.5	1	2.6	1	11.1	-	-
• ทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ	20	11.6	6	4.8	12	30.8	2	22.2	-	-
• พยายามเกลี้ยกล่อม ให้เหตุผล ต่อรอง หรืออ่อนน้อม	19	11.0	11	8.9	8	20.5	-	-	-	-
• ร้องให้ หรือส่งเสียงร้องเนื่องจาก ความกลัวหรือความเจ็บปวด	18	10.5	10	8.1	8	20.5	-	-	-	-
• หลบหนี หรือพยายามหลบหนี	13	7.6	1	0.8	10	25.6	2	22.2	-	-
• เรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ /รปภ.	10	5.8	6	4.8	3	7.7	1	11.1	-	-
• ทำร้ายผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ	4	2.3	3	2.4	1	2.6	-	-	-	-
• ช่มชู้ว่าจะทำร้ายร่างกาย ผู้กระทำผิด โดยไม่มีอาวุธ	3	1.7	2	1.6	-	-	1	11.1	-	-
• ให้ความร่วมมือโดยดี / แกล้งทำตามที่ตั้ง	3	1.7	2	1.6	1	2.6	-	-	-	-

หมายเหตุ : 1/ เฉพาะผู้ที่ตอบว่า ได้ทำการปกป้องชีวิต / ทรัพย์สินขณะเกิดเหตุ

2/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

3/ ไม่ต้องตอบเรื่องนี้

3.8 ช่วงเวลาการตอบโต้ผู้กระทำผิด

พบว่าเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่เกินกว่าครึ่งหนึ่งตอบโต้ผู้กระทำผิดต่อเนื่องหรือตลอดเวลาเมื่อใดก็ได้ขณะถูกกระทำแต่ไม่ได้รับบาดเจ็บ ร้อยละ 66.3 รองลงมาเป็นการตอบโต้ผู้กระทำผิดระหว่างที่กำลังถูกทำร้ายและได้รับบาดเจ็บ ร้อยละ 18.6 รองลงมาตอบโต้ในลักษณะต่อเนื่องและตลอดเวลา และได้รับบาดเจ็บ ร้อยละ 8.1 ส่วนการตอบโต้ภายหลังได้รับบาดเจ็บมีร้อยละ 4.1 และการตอบโต้ก่อนได้รับบาดเจ็บมีเพียงร้อยละ 2.9 ตามลำดับ โดยอาชญากรรมต่อทรัพย์สินเหยื่ออาชญากรรมมีการโต้ตอบต่อเนื่องหรือตลอดเวลา เมื่อใดก็ได้ขณะถูกกระทำแต่ไม่ได้รับบาดเจ็บมากที่สุด ร้อยละ 75.0 ส่วนอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย เหยื่ออาชญากรรมมีการโต้ตอบระหว่างที่กำลังถูกทำร้าย และได้รับบาดเจ็บ มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 48.7

ตารางที่ 25 ช่วงเวลาการตอบโต้ผู้กระทำผิด^{1/}

ช่วงเวลา การตอบโต้ผู้กระทำผิด	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ ^{2/}	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	172	100.0	124	100.0	39	100.0	9	100.0	-	-
• ก่อนได้รับบาดเจ็บ	5	2.9	3	2.4	2	5.1	-	-	-	-
• ระหว่างที่กำลังถูกทำร้าย และได้รับบาดเจ็บ	32	18.6	13	10.5	19	48.7	-	-	-	-
• หลังได้รับบาดเจ็บ	7	4.1	5	4.0	2	5.1	-	-	-	-
• ต่อเนื่อง / ตลอดเวลา และได้รับบาดเจ็บ	14	8.1	10	8.1	4	10.3	-	-	-	-
• ต่อเนื่อง / ตลอดเวลา / เมื่อใดก็ได้ แต่ไม่ได้รับ บาดเจ็บ	114	66.3	93	75.0	12	30.8	9	100.0	-	-

หมายเหตุ : 1/ เฉพาะผู้ที่ตอบว่า ได้ทำการปกป้องชีวิต / ทรัพย์สินขณะเกิดเหตุ

2/ ไม่ต้องตอบเรื่องนี้

3.9 ผลจากการตอบโต้ผู้กระทำผิด

เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่กว่าครึ่งหนึ่งระบุว่า ผู้กระทำผิดหลบหนีไปได้ ร้อยละ 52.9 ผู้กระทำผิดตกใจและหนีไป ร้อยละ 31.4 สามารถปกป้องทรัพย์สินไว้ได้ ร้อยละ 18.6 สามารถหลีกเลี่ยงหรือลดการบาดเจ็บ ร้อยละ 15.7 บาดเจ็บมากขึ้น ร้อยละ 11.0 ผู้กระทำผิดโกรธและมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น ร้อยละ 8.7 เหยื่ออาชญากรรมสามารถหลบหนีไปได้ ร้อยละ 4.1 สามารถปกป้องผู้อื่นในเหตุการณ์ ผู้อื่นในเหตุการณ์ถูกทำร้ายหรือได้รับบาดเจ็บมากขึ้น และไม่ทราบหรือไม่แน่ใจ ร้อยละ 2.9, 0.6 และ 2.3 ตามลำดับ

ตารางที่ 26 ผลจากการตอบโต้ผู้กระทำผิด ^{1/}

ผลจากการตอบโต้ผู้กระทำผิด ^{2/}	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ ^{3/}	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	172	100.0	124	100.0	39	100.0	9	100.0	-	-
• ผู้กระทำผิดหลบหนีไปได้	91	52.9	74	59.7	17	43.6	-	-	-	-
• ผู้กระทำผิดตกใจและหนีไป	54	31.4	42	33.9	6	15.4	6	66.7	-	-
• สามารถปกป้องทรัพย์สิน	32	18.6	30	24.2	2	5.1	-	-	-	-
• สามารถหลีกเลี่ยงหรือลดการบาดเจ็บ	27	15.7	7	5.6	17	43.6	3	33.3	-	-
• บาดเจ็บมากขึ้น	19	11.0	11	8.9	8	20.5	-	-	-	-
• ผู้กระทำผิดโกรธ และมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น	15	8.7	2	1.6	13	33.3	-	-	-	-
• เหยื่อฯ สามารถหลบหนีไปได้	7	4.1	1	0.8	3	7.7	3	33.3	-	-
• สามารถปกป้องผู้อื่นในเหตุการณ์	5	2.9	1	0.8	2	5.1	2	22.2	-	-
• ผู้อื่นในเหตุการณ์ถูกทำร้ายมากขึ้น	1	0.6	-	-	1	2.6	-	-	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	4	2.3	3	2.4	1	2.6	-	-	-	-

หมายเหตุ : 1/ เฉพาะผู้ที่ตอบว่า ได้ทำการปกป้องชีวิต / ทรัพย์สินขณะเกิดเหตุ

2/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

3/ ไม่ต้องตอบเรื่องนี้

3.10 ผู้เริ่มต้นใช้ความรุนแรงหรือข่มขู่ว่าจะใช้ความรุนแรง

ผลการสำรวจพบว่า กว่าครึ่งหนึ่งของอาชญากรรมที่เกิดขึ้น ผู้กระทำผิดเป็นผู้เริ่มต้นใช้ความรุนแรง ร้อยละ 50.6 รองลงมาปรากฏว่าไม่มีใครใช้ความรุนแรงหรือข่มขู่ว่าจะใช้ความรุนแรง ร้อยละ 39.0 รองลงมาผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมยอมรับว่าตนเป็นผู้เริ่มต้นใช้ความรุนแรงก่อน ร้อยละ 7.0 รองลงมาคือ ผู้อื่นที่อยู่ในเหตุการณ์ และไม่ทราบหรือไม่แน่ใจอย่างละเท่าๆ กัน คือ ร้อยละ 1.7 ตามลำดับ โดยอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่มากกว่าครึ่งหนึ่ง ไม่มีใครใช้ความรุนแรงหรือข่มขู่ว่าจะใช้ความรุนแรงคิดเป็นร้อยละ 50.8 ขณะที่อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น เหยื่ออาชญากรรมระบุว่าผู้กระทำผิดเป็นผู้เริ่มต้นใช้ความรุนแรงมากที่สุดถึงร้อยละ 97.4

ตารางที่ 27 ผู้เริ่มต้นใช้ความรุนแรงหรือข่มขู่ว่าจะใช้ความรุนแรงเป็นคนแรกในเหตุการณ์ครั้งนี้ ^{1/}

ผู้ที่ใช้ความรุนแรง หรือข่มขู่ ว่าจะใช้ความรุนแรง เป็นคนแรกใน เหตุการณ์ครั้งนี้	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ ^{2/}	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	172	100.0	124	100.0	39	100.0	9	100.0	-	-
• ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	12	7.0	8	6.5	1	2.6	3	33.3	-	-
• ผู้กระทำผิด	87	50.6	48	38.7	38	97.4	1	11.1	-	-
• ผู้อื่นที่อยู่ในเหตุการณ์	3	1.7	2	1.6	-	-	1	11.1	-	-
• ไม่มีใครใช้ความรุนแรง หรือข่มขู่ว่าจะใช้ความ รุนแรง	67	39.0	63	50.8	-	-	4	44.5	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	3	1.7	3	2.4	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ : 1/ เฉพาะผู้ที่ตอบว่า ได้ทำการปกป้องชีวิต / ทรัพย์สินขณะเกิดเหตุ

2/ ไม่ต้องตอบเรื่องนี้

ตอนที่ 4

เวลาและสถานที่เกิดเหตุ

4.1 ช่วงเวลาที่เกิดเหตุกับประเภทอาชญากรรม

เหยื่ออาชญากรรมรายงานว่าอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวมส่วนใหญ่เกินกว่าครึ่งหนึ่งเกิดเหตุในเวลากลางคืน ระหว่างเวลา 18.01 – 06.00 น. มากที่สุดถึงร้อยละ 52.3 ในอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ต่อชีวิตร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนอาชญากรรมประเภทการแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ เกิดในเวลากลางวันระหว่างเวลา 06.01 – 18.00 น. มากที่สุด และช่วงเวลาที่เกิดเหตุอาชญากรรมทุกประเภทมากที่สุด คือเวลาระหว่าง 24.01 – 06.00 น. คิดเป็นร้อยละ 24.2

เมื่อพิจารณาจำแนกประเภทอาชญากรรม พบว่าอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่เกิดเหตุในช่วงเวลาระหว่าง 24.01 – 06.00 น. มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 25.3 อาชญากรรมต่อชีวิตร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่เกิดเหตุในช่วงเวลาระหว่าง 18.01 - 24.00 น. มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 53.1 และ 53.8 ตามลำดับ ส่วนอาชญากรรมประเภทการแอบอ้างใช้ข้อมูลฯส่วนใหญ่เกิดเหตุในเวลากลางวันมีลักษณะกระจายทั้งที่ทราบช่วงเวลาและไม่ทราบช่วงเวลา อย่างไรก็ตาม ยังมีอาชญากรรมอีกจำนวนเกือบครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 48.4) ที่เหยื่ออาชญากรรมไม่ทราบเวลาที่เกิดเหตุ

ตารางที่ 28 ช่วงเวลาที่เกิดเหตุกับประเภทอาชญากรรม

ช่วงเวลาที่เกิดเหตุ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	1,531	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	29	100.0
• 06.01 - 12.00 น.	215	14.0	205	14.4	6	9.4	1	7.7	3	10.3
• 12.01 - 18.00 น.	333	21.8	314	22.0	14	21.9	2	15.4	3	10.3
• 18.01 - 24.00 น.	282	18.4	239	16.8	34	53.1	7	53.8	2	6.9
• 24.01 - 06.00 น.	371	24.2	360	25.3	9	14.1	2	15.4	-	-
• กลางวันแต่ไม่ทราบ ช่วงเวลา	112	7.3	103	7.2	1	1.5	1	7.7	7	24.1
• กลางคืนแต่ไม่ทราบ ช่วงเวลา	148	9.7	148	10.4	-	-	-	-	-	-
• ไม่ทราบช่วงเวลาเกิดเหตุ	70	4.6	56	3.9	-	-	-	-	14	48.4

4.2 สถานที่เกิดเหตุอาชญากรรม

เมื่อจัดแบ่งพื้นที่กรุงเทพมหานครออกเป็น 3 เขตพื้นที่ คือ เขตพื้นที่ชั้นใน ชั้นกลาง และ ชั้นนอกเพื่อศึกษาสภาพการเกิดอาชญากรรมที่มีความสัมพันธ์กับสภาพทางกายภาพของโซนแบ่งเขตพื้นที่ของกรุงเทพมหานคร และสำนักงานตำรวจแห่งชาติประกอบกันแล้ว พบว่า เหตุอาชญากรรมเกือบทั้งหมดประสบเหตุอาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร คิดเป็นร้อยละ 97.0 และเกิดเหตุในต่างจังหวัดเพียงร้อยละ 2.2 มีเพียงร้อยละ 0.8 ที่ไม่ทราบหรือไม่แน่ใจว่าเกิดเหตุที่ใด ส่วนใหญ่เกิดเหตุอาชญากรรมทั้ง 4 ประเภทในเขตพื้นที่ชั้นกลางของกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 46.4 รองลงมาเกิดเหตุในเขตพื้นที่ชั้นใน ร้อยละ 29.3 และเขตพื้นที่ชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 21.4 ตามลำดับ

นอกจากนี้ จากการศึกษารายละเอียดของสถานที่เกิดเหตุอาชญากรรมทั้งหมด พบว่า ส่วนใหญ่เกินกว่าครึ่งหนึ่งเกิดเหตุบริเวณที่พักอาศัยของเหยื่ออาชญากรรม คิดเป็นร้อยละ 66.9 รองลงมาเกิดเหตุบริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนนหรือในพาหนะบริการสาธารณะ ร้อยละ 21.4 เกิดเหตุบริเวณสถานที่สาธารณะ ร้อยละ 8.4 เกิดเหตุที่โรงเรียนหรือสถานศึกษา ร้อยละ 1.4 เกิดเหตุที่ลานจอดรถหรืออาคารจอดรถ ร้อยละ 1.0 และเกิดเหตุบริเวณบ้านญาติหรือบ้านเพื่อน ร้อยละ 0.9 ตามลำดับ โดยอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่เกินกว่าครึ่งหนึ่งของแต่ละประเภทอาชญากรรมต่างเกิดเหตุบริเวณที่พักอาศัยของเหยื่ออาชญากรรม คิดเป็นร้อยละ 75.9, 68.5 และ 53.8 ตามลำดับ

กรณีเกิดเหตุบริเวณที่พักอาศัยของเหยื่ออาชญากรรม (ร้อยละ 66.9): เหยื่ออาชญากรรมรายงานว่า อาชญากรรมส่วนใหญ่ที่เกิดเหตุบริเวณที่พักอาศัยของเหยื่ออาชญากรรมนั้น เป็นการเกิดเหตุในพื้นที่ส่วนตัวอย่างแท้จริง คือเกิดเหตุภายในบ้านพักอาศัยหรือบริเวณภายในรั้วบ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.2 มีเพียงส่วนน้อยที่เหตุเกิดขึ้นบริเวณรอบๆ รั้วบ้าน ห้องโถงรวมหรือทางเดินรวม บริเวณภายในตึกที่พัก หอพัก อพาร์ทเมนต์ คอนโดมิเนียม หรือในสถานที่อื่นๆ ซึ่งเหยื่ออาชญากรรมถือกรรมสิทธิ์ เช่น สถานประกอบการร้านค้า

กรณีเกิดเหตุบริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนนหรือในพาหนะบริการสาธารณะ (ร้อยละ 21.4): สำหรับกรณีเกิดเหตุบริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะ (ร้อยละ 21.4) นั้น เหยื่ออาชญากรรมรายงานว่าประสบเหตุบนถนนสาธารณะหรือในซอยมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 11.8 มีเพียงส่วนน้อยที่ประสบเหตุในรถประจำทาง เรือโดยสาร รถไฟ เครื่องบิน ป้ายหยุดรถหรืออุ้งรถประจำทาง สถานีรถไฟ สถานีขนส่ง ท่าเรือโดยสาร สนามบินพาณิชย์ในสวนสาธารณะ สนามเด็กเล่น ในรถรับจ้างสาธารณะ เช่น รถแท็กซี่ รถจักรยานยนต์รับจ้าง ฯลฯ บริเวณพวงหูลำ ตึกร้างที่เปลี่ยว และบริเวณอื่นๆ เช่น สะพานลอย สะพาน ยกเว้นอาชญากรรมทางเพศที่เหยื่ออาชญากรรมรายงานว่าประสบเหตุในรถประจำทาง เรือโดยสาร รถไฟหรือเครื่องบินมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 23.1

กรณีเกิดเหตุที่สถานที่สาธารณะ (ร้อยละ 8.4): ส่วนกรณีเกิดเหตุที่สถานที่สาธารณะ (ร้อยละ 8.4) นั้นเหยื่ออาชญากรรมรายงานว่าประสบเหตุที่สถานี่บริการน้ำมัน ร้านสะดวกซื้อ ตลาดสด หรือตลาดนัดมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 2.9 รองลงมาคือห้างสรรพสินค้า คิดเป็นร้อยละ 2.4 ยกเว้นอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ เกิดเหตุที่ห้างสรรพสินค้ามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 6.9

นอกจากนี้มีอาชญากรรมที่เกิดเหตุในสถานที่อื่นๆ ได้แก่ โรงเรียน หรือสถานศึกษา พบว่าส่วนใหญ่เกิดเหตุในอาคารเรียน ลานจอดรถหรืออาคารจอดรถส่วนใหญ่เกิดเหตุที่บริเวณลานจอดรถหรืออาคารจอดรถส่วนบุคคล หรือสถานที่จอดรถเฉพาะของบริษัทห้างร้าน หอพัก อพาร์ทเมนต์ คอนโดมิเนียม บริเวณบ้านญาติหรือบ้านเพื่อนส่วนใหญ่เกิดเหตุบริเวณรอบๆ รั้วบ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.3 1.0 และ 0.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 29 สถานที่เกิดเหตุอาชญากรรม

จังหวัดและเขตที่เกิดเหตุ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	1,531	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	29	100.0
เกิดเหตุในกรุงเทพมหานคร	1,485	97.0	1,386	97.3	62	96.9	13	100.0	24	82.8
• กทม. เขตพื้นที่ชั้นใน	448	29.3	420	29.5	15	23.4	5	38.5	8	27.6
• กทม. เขตพื้นที่ชั้นกลาง	710	46.4	657	46.1	35	54.7	6	46.2	12	41.4
• กทม. เขตพื้นที่ชั้นนอก	327	21.4	309	21.7	12	18.8	2	15.3	4	13.8
เกิดเหตุในจังหวัดอื่น	33	2.2	27	1.9	2	3.1	-	-	4	13.8
• ภาคกลาง	28	1.9	24	1.7	2	3.1	-	-	2	6.9
• ภาคเหนือ	2	0.1	1	0.1	-	-	-	-	1	3.4
• ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	2	0.1	2	0.1	-	-	-	-	-	-
• ภาคใต้	1	0.1	-	-	-	-	-	-	1	3.4
ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจว่าเกิดเหตุที่ใด	13	0.8	12	0.8	-	-	-	-	1	3.4

ตารางที่ 29 สถานที่เกิดเหตุอาชญากรรม (ต่อ)

สถานที่เกิดเหตุ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	1,531	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	29	100.0
• บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ	1,025	66.9	976	68.5	20	31.3	7	53.8	22	75.9
• บริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนนหรือในพาหนะบริการสาธารณะ	328	21.4	291	20.4	29	45.3	5	38.5	3	10.3
• สถานที่สาธารณะ	128	8.4	113	7.9	11	17.2	-	-	4	13.8
• โรงเรียน หรือสถานศึกษา	21	1.4	19	1.3	1	1.5	1	7.7	-	-
• ลาน / อาคารจอดรถ	15	1.0	15	1.1	-	-	-	-	-	-
• บริเวณบ้านญาติ / บ้านเพื่อน	14	0.9	11	0.8	3	4.7	-	-	-	-
1. บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ	1,025	66.9	976	68.5	20	31.3	7	53.8	22	75.9
• ในบ้านพักอาศัย / บริเวณภายในรั้วบ้าน	768	50.2	732	51.4	11	17.3	5	38.4	20	70.0
• บริเวณรอบๆ รั้วบ้าน	121	7.9	113	7.9	7	10.9	1	7.7	-	-
• ห้องโถงรวม / ทางเดินรวม / บริเวณภายในตึกที่พักหอพัก อพาร์ทเมนต์ คอนโดมิเนียม	73	4.8	71	5.0	-	-	1	7.7	1	3.4
• ในสถานที่อื่นๆ ซึ่งท่านถือกรรมสิทธิ์ เช่น สถานที่ประกอบกิจการร้านค้า	62	3.9	59	4.1	2	3.1	-	-	1	3.4
• ในบ้านพักตากอากาศ / บ้านอีกหลังหนึ่ง / ที่พักอีกแห่งหนึ่งของท่าน	1	0.1	1	0.1	-	-	-	-	-	-

ตารางที่ 29 สถานที่เกิดเหตุอาชญากรรม (ต่อ)

สถานที่เกิดเหตุ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
2. บริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนนหรือในพาหนะบริการสาธารณะ	328	21.4	291	20.4	29	45.3	5	38.5	3	10.3
• บนถนนสาธารณะ / ซอย	181	11.8	158	11.1	21	32.8	1	7.7	1	3.4
• ในรถประจำทาง เรือโดยสาร รถไฟ เครื่องบิน	75	4.9	71	5.0	-	-	3	23.1	1	3.4
• ป้ายหยุดรถ / ตู้รถประจำทาง สถานีรถไฟ สถานีขนส่ง ท่าเรือโดยสาร สนามบินพาณิชย์	45	2.9	40	2.8	4	6.3	1	7.7	-	-
• ในสวนสาธารณะ สนามเด็กเล่น	7	0.5	7	0.5	-	-	-	-	-	-
• ในรถรับจ้างสาธารณะ เช่น รถแท็กซี่ รถจักรยานยนต์รับจ้าง	6	0.4	5	0.3	1	1.6	-	-	-	-
• บริเวณพวงม้วน ดึงรั้งที่เปลี่ยน	4	0.2	2	0.1	2	3.0	-	-	-	-
• อื่นๆ เช่น สะพานลอย สะพาน	10	0.7	8	0.6	1	1.6	-	-	1	3.4
3. สถานที่สาธารณะ	128	8.4	113	7.9	11	17.2	-	-	4	13.8
• สถานีบริการน้ำมัน ร้านสะดวกซื้อ ตลาดสด ตลาดนัด	44	2.9	43	3.0	1	1.6	-	-	-	-
• ห้างสรรพสินค้า	37	2.4	34	2.4	1	1.6	-	-	2	6.9
• สถานที่ทำงานของท่าน	12	0.8	12	0.8	-	-	-	-	-	-
• ร้านอาหาร / บาร์ / ไนต์คลับ	10	0.7	5	0.4	5	7.8	-	-	-	-
• ร้านทอง	3	0.2	3	0.2	-	-	-	-	-	-
• หน่วยงานราชการ	3	0.2	3	0.2	-	-	-	-	-	-
• อื่นๆ เช่น ตู้โทรศัพท์สาธารณะ แผงลอยข้างถนน	19	1.2	13	0.9	4	6.2	-	-	2	6.9
• ฟิตเนส เมืองทองธานี										

ตารางที่ 29 สถานที่เกิดเหตุอาชญากรรม (ต่อ)

สถานที่เกิดเหตุ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
4. โรงเรียน หรือสถานศึกษา	21	1.4	19	1.3	1	1.5	1	7.7	-	-
• ในอาคารเรียน	5	0.3	5	0.3	-	-	-	-	-	-
• บริเวณอื่นๆ นอกอาคารเรียน เช่น หน้าโรงเรียน บนถนน ในโรงเรียน บริเวณที่นั่งอ่าน หนังสือในมหาวิทยาลัย โรงอาหาร สนามแข่งขันกีฬา สนามรอบๆ อาคารเรียน	16	1.1	14	1.0	1	1.5	1	7.7	-	-
5. ลานจอดรถ/อาคารจอดรถ	15	1.0	15	1.1	-	-	-	-	-	-
• ลานจอดรถ / อาคารจอดรถ ส่วนบุคคล หรือสถานที่จอด เฉพาะของบริษัทห้างร้าน หอพัก อพาร์ทเมนต์ คอนโดมิเนียม	11	0.7	11	0.8	-	-	-	-	-	-
• ลานจอดรถ / อาคารจอดรถ สาธารณะ	4	0.3	4	0.3	-	-	-	-	-	-
6. บริเวณบ้านญาติ/บ้านเพื่อน	14	0.9	11	0.8	3	4.7	-	-	-	-
• บริเวณรอบๆ รั้วบ้าน	7	0.5	4	0.3	3	4.7	-	-	-	-
• ในบ้านพักอาศัย / บริเวณ ภายในรั้วบ้าน	4	0.3	4	0.3	-	-	-	-	-	-
• ห้องโถงรวม / ทางเดินรวม / บริเวณภายในตึกที่พัก หอพัก อพาร์ทเมนต์ คอนโดมิเนียม	3	0.1	3	0.2	-	-	-	-	-	-

ตอนที่ 5

พฤติกรรมแห่งคดีอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน

5.1 ภาพรวมการเกิดอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน

ผลการสำรวจพบว่า ลักษณะอาชญากรรมต่อทรัพย์สินที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เป็นการถูกขโมยหรือพยายามขโมยทรัพย์สินมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 85.8 รองลงมาคือลักษณะของการถูกขโมยหรือพยายามขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครอง คิดเป็นร้อยละ 8.2 รองลงมาคือการถูกบุกรุกหรือพยายามบุกรุกเข้ามาในเขตบ้านหรือภายในรั้วบ้านหรือที่พักอาศัย คิดเป็นร้อยละ 5.1 และมีผู้ตั้งใจก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินหรือทำให้เสียทรัพย์ คิดเป็นร้อยละ 0.9 ตามลำดับ

ตารางที่ 30 ลักษณะการเกิดอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน

ลักษณะการเกิดอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน	จำนวน	ร้อยละ
รวม	1,425	100.0
• ถูกขโมย หรือพยายามขโมย	1,222	85.8
• ถูกบุกรุก หรือพยายามบุกรุกเข้ามาในเขตบ้าน / ภายในรั้วบ้าน / ที่พักอาศัย	73	5.1
• ถูกขโมย หรือพยายามขโมยยานพาหนะ หรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครอง	117	8.2
• มีผู้ตั้งใจก่อความเสียหาย หรือทำลายทรัพย์สิน	13	0.9

5.2 ลักษณะการขโมยหรือพยายามขโมยทรัพย์สิน

หนึ่ง กลุ่มเหยื่ออาชญากรรมต่อทรัพย์สินเกือบทั้งหมดระบุว่าตนถูกขโมยทรัพย์สิน คิดเป็นร้อยละ 97.1 มีเพียงร้อยละ 2.9 เท่านั้นที่ระบุว่าตนเป็นเพียงการพยายามขโมยทรัพย์สิน เช่น ถูกกรีดกระเป๋า ถูกพยายามกระตุกสร้อยทอง เป็นต้น

ทั้งนี้กว่าครึ่งหนึ่งทรัพย์สินที่ถูกขโมยเป็นทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้ คิดเป็นร้อยละ 57.2 รองลงมา คือเสื้อผ้า ชุดชั้นใน รองเท้า ร้อยละ 12.4 เครื่องประดับ อัญมณี ร้อยละ 11.0 เครื่องใช้ภายในบ้าน ร้อยละ 7.0 จักรยาน ร้อยละ 4.6 เครื่องใช้นอกบ้าน เครื่องใช้ในสนาม ร้อยละ 4.1 ผลไม้-ต้นไม้ ร้อยละ 1.8 และอื่นๆ เช่น พระเครื่อง พระพุทธรูป สินค้าภายในร้านค้า สัตว์เลี้ยง กล้องรับจดหมาย

ป้ายบ้านเลขที่ เหล้า บุหรี่ เครื่องมือช่าง เครื่องมืออุปกรณ์ใช้งาน ของเก่า อลูมิเนียม เศษเหล็ก เป็นต้น
ร้อยละ 10.3 ตามลำดับ

ตารางที่ 31 ลักษณะการขโมยหรือพยายามขโมยทรัพย์สิน

ลักษณะที่ถูกขโมย หรือพยายามขโมยทรัพย์สิน ^{1/}	จำนวน	ร้อยละ
รวม	1,222	100.0
ถูกขโมย และทรัพย์สินที่ถูกขโมย ได้แก่ ^{2/}	1,187	97.1
• ทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้	699	57.2
• เสื้อผ้า ชุดชั้นใน รองเท้า	152	12.4
• เครื่องประดับ อัญมณี	134	11.0
• เครื่องใช้ภายในบ้าน	85	7.0
• จักรยาน	56	4.6
• เครื่องใช้นอกบ้าน เครื่องใช้ในสนาม	50	4.1
• ผลไม้ ต้นไม้	22	1.8
• อื่น ๆ เช่น พระเครื่อง พระพุทธรูป สินค้าภายในร้านค้า สัตว์เลี้ยง กล้องรับ จดหมาย ป้ายบ้านเลขที่ เหล้า บุหรี่ เครื่องมือช่าง เครื่องมืออุปกรณ์ใช้งาน ของเก่า อลูมิเนียม เศษเหล็ก เป็นต้น	126	10.3
พยายามขโมย เช่น ถูกกรีดกระเป๋า ถูกพยายามกระตุกสร้อยทอง เป็นต้น	35	2.9

หมายเหตุ : 1/ ไม่รวมยานพาหนะ ชิ้นส่วนต่างๆ ของยานพาหนะ อุปกรณ์ประดับยนต์ อุปกรณ์ตกแต่งรถยนต์
และน้ำมันเชื้อเพลิงจากภายในรถ

2/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

5.3 ลักษณะการถูกรุกหรือพยายามถูกรุก

ผลการสำรวจพบว่า มีเหยื่ออาชญากรรม ร้อยละ 58.9 ถูกรุก ขณะที่ยังเหลืออีกร้อยละ 41.1 ปรากฏว่ามีผู้พยายามถูกรุก เช่น จัดแยะประตู/หน้าต่าง พบร่องรอยในห้องน้ำ เป็นต้น ส่วนสถานที่ที่ถูกรุกหรือพยายามถูกรุกส่วนใหญ่คือในตัวบ้านหรือเขตที่พักอาศัย ร้อยละ 82.2 รองลงมาถูกรุกหรือพยายามถูกรุกภายในรั้วบ้าน เช่น โรงรถ โรงเก็บของ ร้อยละ 20.5 และสถานที่อื่นๆ เช่น บริเวณรอบนอกของตัวตึกแถว ร้อยละ 2.7 ตามลำดับ

ตารางที่ 32 ลักษณะการถูกรุกหรือพยายามถูกรุก

ลักษณะที่ถูกรุก หรือพยายามถูกรุก ^{1/}	จำนวน	ร้อยละ
รวม	73	100.0
• ถูกรุก	43	58.9
• พยายามถูกรุก เช่น จัดแยะประตู/หน้าต่าง พบร่องรอยในห้องน้ำ เป็นต้น	30	41.1
สถานที่ที่ถูกรุก หรือพยายามถูกรุก ได้แก่ ^{1/}	73	100.0
• ในตัวบ้าน / เขตที่พักอาศัย	60	82.2
• ภายในรั้วบ้าน เช่น โรงรถ โรงเก็บของ	15	20.5
• อื่นๆ เช่น บริเวณรอบนอกของตัวตึกแถว	2	2.7

หมายเหตุ : 1/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

5.4 ลักษณะการขโมยหรือพยายามขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะ

ผลการสำรวจพบว่าเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ถูกขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะคิดเป็นร้อยละ 87.2 มีเพียงร้อยละ 12.8 ที่ประสบเหตุมีผู้พยายามขโมย เช่น จัดแะประตูรถยนต์ ทูบกระจกรถกระบะ เป็นต้น โดยส่วนใหญ่ถูกขโมยยานพาหนะ เช่น รถจักรยานยนต์ รถยนต์ รถกระบะ รถสามล้อเครื่อง คิดเป็นร้อยละ 37.6 รองลงมาถูกขโมยชิ้นส่วนต่างๆ ของยานพาหนะ ร้อยละ 21.4 อุปกรณ์ประดับยนต์ อุปกรณ์ตกแต่งรถยนต์ ร้อยละ 14.5 น้ำมันเชื้อเพลิงจากภายในรถ ร้อยละ 11.1 และถูกขโมยสิ่งของอื่นๆ ภายในรถ เช่น แวนกันแดด กระเป๋าตังค์ เงินสด กระเป๋าเอกสาร เป็นต้น ร้อยละ 4.3 ตามลำดับ

ตารางที่ 33 ลักษณะการขโมยหรือพยายามขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะ

ลักษณะที่ถูกขโมย หรือพยายามขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	117	100.0
ถูกขโมย และสิ่งที่ถูกขโมย ได้แก่ ^{1/}	102	87.2
• ยานพาหนะ เช่น รถจักรยานยนต์ รถยนต์ รถกระบะ รถสามล้อเครื่อง	44	37.6
• ชิ้นส่วนต่างๆ ของยานพาหนะ	25	21.4
• อุปกรณ์ประดับยนต์ อุปกรณ์ตกแต่งรถยนต์	17	14.5
• น้ำมันเชื้อเพลิงจากภายในรถ	13	11.1
• อื่นๆ เช่น แวนกันแดด กระเป๋าตังค์ เงินสด กระเป๋าเอกสาร เป็นต้น	5	4.3
พยายามขโมย เช่น จัดแะประตูรถยนต์ ทูบกระจกรถกระบะ เป็นต้น	15	12.8

หมายเหตุ: 1/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

5.5 ลักษณะการทำให้เสียทรัพย์

ผลการสำรวจพบว่า ทรัพย์สินของเหยื่ออาชญากรรมที่ถูกทำให้เสียหายส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะรวมทั้งชิ้นส่วนของยานพาหนะ ร้อยละ 38.5 รองลงมา คือ หน้าต่าง ประตูบาน กระจก ร้อยละ 30.8 รองลงมา คือ สนามหญ้า ต้นไม้ พุ่มไม้ รั้วบ้าน ร้อยละ 15.3 รองลงมา คือเฟอร์นิเจอร์ รวมถึงอุปกรณ์เครื่องใช้อื่นๆ ในครัวเรือน และทรัพย์สินอื่นๆ เช่น หลังคาบ้าน สัดส่วนเท่ากันคือ ร้อยละ 7.7 ตามลำดับ ส่วนความเสียหายที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ คือหน้าต่าง กระจกกรด กระจกเงาแตกเสียหาย ร้อยละ 30.8 มีรอยตำหนิ รอยขีดข่วน พ่นสีกำแพง ทำสิ่งสกปรก ร้อยละ 30.8 และอื่นๆ เช่น เครื่องซักผ้าหยอดเหรียญถูกทุบเสียหาย มุ้งลวดฉีกขาด รั้วบ้านถูกทุบทำลาย หลังคาทะลุเพราะขูดเปื้อน ร้อยละ 30.8 เท่าๆ กัน

ตารางที่ 34 ลักษณะการทำให้เสียทรัพย์

ทรัพย์สินที่มีผู้ตั้งใจก่อความเสียหาย หรือทำลาย ^{1/}	จำนวน	ร้อยละ
รวม	13	100.0
• ยานพาหนะ รวมทั้งชิ้นส่วนของยานพาหนะ	5	38.5
• หน้าต่าง / ประตูบาน / กระจก	4	30.8
• สนามหญ้า ต้นไม้ พุ่มไม้ รั้วบ้าน	2	15.3
• เฟอร์นิเจอร์ รวมถึงอุปกรณ์เครื่องใช้อื่น ๆ ในครัวเรือน	1	7.7
• อื่น ๆ เช่น หลังคาบ้าน	1	7.7
ความเสียหายที่เกิดขึ้น ^{1/}	จำนวน	ร้อยละ
รวม	13	100.0
• หน้าต่าง กระจกกรด กระจกเงาแตกเสียหาย	4	30.8
• รอยตำหนิ รอยขีดข่วน พ่นสีกำแพง ทำสิ่งสกปรก	4	30.8
• อื่น ๆ เช่น เครื่องซักผ้าหยอดเหรียญถูกทุบเสียหาย มุ้งลวดฉีกขาด รั้วบ้านถูกทุบทำลาย หลังคาทะลุ เพราะขูดเปื้อน	4	30.8
• ไม่ตอบ	2	15.4

หมายเหตุ : 1/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

ตอนที่ 6

พฤติกรรมแห่งคดีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

6.1 ลักษณะอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

ลักษณะของการเกิดอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายที่พบจากการสำรวจครั้งนี้ส่วนใหญ่เป็นการถูกทำร้ายร่างกายมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 73.4 โดยวิธีการทำร้ายร่างกาย เช่น ชูด กระชาก ผลัก ตบตี ต่อยและได้รับบาดเจ็บมากที่สุด (ร้อยละ 53.1) ถูกพยายามทำร้ายร่างกาย ร้อยละ 14.1 โดยวิธีการขว้างปาสิ่งของใส่แต่ไม่โดนหรือไม่ได้รับบาดเจ็บมากที่สุด (ร้อยละ 6.3) ถูกคุกคามหรือลอบติดตาม เดินตาม วิ่งตามหรือล้อมรอบไม่ให้หนี ร้อยละ 4.7 และ ถูกข่มขู่ว่าจะทำร้ายร่างกายหรือฆ่า ร้อยละ 21 ตามลำดับ

ตารางที่ 35 ลักษณะอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

ลักษณะของการเกิดอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ^{1/}	จำนวน	ร้อยละ
รวม	64	100.0
ถูกทำร้ายร่างกาย โดยลักษณะของการทำร้ายร่างกาย ได้แก่ ^{1/}	47	73.4
• ทำร้ายร่างกาย เช่น ชูด กระชาก ผลัก ตบตี ต่อย และได้รับบาดเจ็บ	34	53.1
• แทะ ปาด กรีด ตัด ด้วยมีด หรือของมีคม และได้รับบาดเจ็บ	7	10.9
• ขว้างปาสิ่งของใส่ และได้รับบาดเจ็บ	4	6.3
• ยิง และได้รับบาดเจ็บ	2	3.1
• อื่น ๆ เช่น ถูกตีด้วยไม้ ถูกตีด้วยเหล็กแป๊ป เอากุญแจรถจี้หน้าอกโดยล็อกคอไว้ด้วย	6	9.4

ตารางที่ 35 ลักษณะอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย (ต่อ)

ลักษณะของการเกิดอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ^{1/}	จำนวน	ร้อยละ
ถูกพยายามทำร้ายร่างกาย โดยลักษณะของการพยายามทำร้ายร่างกาย ได้แก่ ^{1/}	9	14.1
• ขว้างปาสิ่งของใส่ แต่ไม่โดน / ไม่ได้รับบาดเจ็บ	4	6.3
• ตบตี ต่อย แต่ไม่โดน / ไม่ได้รับบาดเจ็บ	3	4.7
• แทง ปาด กรีด ตัด ด้วยมีด หรือของมีคม แต่ไม่โดน / ไม่ได้รับบาดเจ็บ	1	1.6
• อื่น ๆ	1	1.6
ถูกคุกคาม / ลอบติดตาม เดินตาม วิ่งตาม / ล้อมรอบไม่ให้หนี	3	4.7
ถูกข่มขู่ว่าจะทำร้ายร่างกาย หรือฆ่า	14	21.9

หมายเหตุ: ^{1/} ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

6.2 การใช้อาวุธของผู้กระทำผิด

ผลการสำรวจพบว่า อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายที่เกิดขึ้นผู้กระทำผิดมีทั้งที่ใช้และไม่ใช้อาวุธอย่างละเท่าๆ กัน คือไม่มีการใช้อาวุธ คิดเป็นร้อยละ 50 ใช้อาวุธ คิดเป็นร้อยละ 45.3 ไม่ทราบหรือไม่แน่ใจ ร้อยละ 4.7 อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นของไม่มีคม เช่น ไม้ แป้นน้ำ ฯลฯ ร้อยละ 18.8 มีด ขวาน เหล็กชุดซาร์ป ร้อยละ 7.7 ของมีคมอื่นๆ เช่น คัตเตอร์ กรรไกร มีดโกน มีดพับ ร้อยละ 4.7 ปืนพก ปืนลูกซอง ปืนลม ร้อยละ 4.7 และ อื่นๆ เช่น แก้วน้ำ ขวดเบียร์ ทุญแจรถ ร้อยละ 9.4 ตามลำดับ

ตารางที่ 36 การใช้อาวุธของผู้กระทำผิด

การใช้อาวุธของผู้กระทำผิด	จำนวน	ร้อยละ
รวม	64	100.0
ใช้อาวุธ และอาวุธที่ใช้ คือ ^{1/}	29	45.3
• ของไม่มีคม เช่น ไม้ แป้นน้ำ	12	18.8
• มีด ขวาน เหล็กชุดซาร์ป	5	7.7
• ของมีคมอื่นๆ เช่น คัตเตอร์ กรรไกร มีดโกน มีดพับ	3	4.7
• ปืนพก ปืนลูกซอง ปืนลม	3	4.7
• อื่น ๆ เช่น แก้วน้ำ ขวดเบียร์ ทุญแจรถ	6	9.4
ไม่ใช้อาวุธ	32	50.0
ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	3	4.7

หมายเหตุ : 1/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

ตอนที่ 7

พฤติกรรมแห่งคดีอาชญากรรมทางเพศ

7.1 ลักษณะของอาชญากรรมทางเพศและการใช้อาวุธของผู้กระทำผิด

ผลการสำรวจพบว่าเหยื่ออาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ระบุว่าถูกคุกคามทางร่างกายหรือพยายามที่จะกระทำอนาจาร และถูกกระทำอนาจารหรือล่วงเกินทางเพศอย่างละเท่าๆ กัน คิดเป็นร้อยละ 46.2 และถูกข่มขู่คุกคามด้วยวาจาว่าจะข่มขืนกระทำชำเรา ร้อยละ 7.6 ตามลำดับ โดยการกระทำทั้งหมดนี้ไม่มีการใช้อาวุธแต่อย่างใด

ตารางที่ 37 ลักษณะของอาชญากรรมทางเพศ และการใช้อาวุธของผู้กระทำผิด

ลักษณะของอาชญากรรมทางเพศ และการใช้อาวุธของผู้กระทำผิด	จำนวน	ร้อยละ
ลักษณะของอาชญากรรมทางเพศ	13	100.0
• คุกคามทางร่างกาย / พยายามที่จะกระทำอนาจาร	6	46.2
• กระทำอนาจาร / ล่วงเกินทางเพศ	6	46.2
• ข่มขู่ คุกคามด้วยวาจาว่าจะข่มขืนกระทำชำเรา	1	7.6
การใช้อาวุธของผู้กระทำผิด	13	100.0
• ใช้อาวุธ	-	-
• ไม่ใช้อาวุธ	13	100.0

ตอนที่ 8

พฤติกรรมแห่งคดีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ส่วนตัวหรือข้อมูลทางการเงิน หรือแอบอ้างใช้เอกสาร

8.1 ลักษณะอาชญากรรมการถูกแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ

ผลการสำรวจพบว่า อาชญากรรมการถูกแอบอ้างใช้ข้อมูลที่เกิดขึ้นครั้งหนึ่งมีลักษณะ คือ เอกสารสำคัญอื่นๆ ถูกปลอมแปลงหรือแอบอ้าง เช่น บัตรประชาชน ทะเบียนบ้าน ร้อยละ 51.7 รองลงมาคือถูกใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือเอกสารโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อขอทำบัตรเครดิตหรือทำธุรกรรม ร้อยละ 37.9 รองลงมาถูกใช้บัตรเครดิตโดยไม่ได้รับอนุญาต ร้อยละ 6.9 และอื่นๆ เช่น ใช้ชื่อแอบอ้างไปรับเงินลูกหนี้แทน ร้อยละ 3.5 ตามลำดับ โดยเหยื่ออาชญากรรมระบุว่าเหตุที่ทราบเพราะมีการติดต่อจากสถาบันการเงิน ร้อยละ 34.5 เงินหายไปจากบัญชีหรือมีการใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในบัญชีหรือพบความผิดปกติจากใบรายการการใช้จ่ายบัตรเครดิต ร้อยละ 13.8 และอื่นๆ เช่น มีใบแจ้งหนี้ค่าโทรศัพท์ ถูกติดตามทวงหนี้จากบริษัท มีจดหมายทวงหนี้ เป็นต้น ร้อยละ 51.7 ตามลำดับ

ตารางที่ 38 ลักษณะอาชญากรรมการถูกแอบอ้างใช้ข้อมูลฯและเหตุที่ทราบ

ลักษณะของการเกิดอาชญากรรมฯ และเหตุที่ทราบ	จำนวน	ร้อยละ
ลักษณะของการเกิดอาชญากรรมฯ ^{1/}	29	100.0
• เอกสารสำคัญอื่นๆ ถูกปลอมแปลงหรือแอบอ้าง เช่น บัตรประชาชน ทะเบียนบ้าน	15	51.7
• ใช้ข้อมูลส่วนตัว หรือเอกสารโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อขอทำบัตรเครดิตหรือทำธุรกรรม	11	37.9
• ใช้บัตรเครดิตโดยไม่ได้รับอนุญาต	2	6.9
• อื่น ๆ เช่น ใช้ชื่อแอบอ้างไปรับเงินลูกหนี้แทน	1	3.5
เหตุที่ทราบ ^{1/}	29	100.0
• มีการติดต่อจากสถาบันการเงิน	10	34.5
• เงินหายไปจากบัญชีหรือมีการใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในบัญชีหรือพบความผิดปกติจากใบรายการการใช้จ่ายบัตรเครดิต	4	13.8
• อื่นๆ เช่น มีใบแจ้งหนี้ค่าโทรศัพท์ ถูกติดตามทวงหนี้จากบริษัท มีจดหมายทวงหนี้ เป็นต้น	15	51.7

หมายเหตุ : 1/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

8.2 มูลค่าความเสียหาย

ผลจากการถูกแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนบุคคลส่วนใหญ่ทำให้เกิดความเสียหาย โดยมีมูลค่าความเสียหายเป็นตัวเงินมากถึงร้อยละ 82.8 ส่วนใหญ่เสียหายในวงเงินไม่เกิน 10,000 บาท ร้อยละ 55.2 รองลงมาเสียหายในวงเงิน 10,001 – 50,000 บาท และ 50,001 บาทขึ้นไป ร้อยละ 13.8 อย่างละเท่าๆ กัน และมีเพียงร้อยละ 17.2 ที่ระบุว่าไม่มีการสูญเสียเป็นตัวเงิน โดยมีมูลค่าความเสียหายเฉลี่ย 6,425 บาท

ตารางที่ 39 มูลค่าความเสียหาย

มูลค่าความเสียหาย	จำนวน	ร้อยละ
รวม	29	100.0
ไม่มีการสูญเสียเป็นตัวเงิน	5	17.2
มูลค่าความเสียหายเป็นตัวเงิน	24	82.8
• 10,000 บาท และน้อยกว่า	16	55.2
• 10,001 – 50,000 บาท	4	13.8
• 50,001 บาทขึ้นไป	4	13.8

8.3 ผลเสียหายที่ได้รับ

ผลการสำรวจพบว่าเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ได้รับผลเสียหายที่เกิดขึ้นตามมาจากอาชญากรรมการถูกแบบอ้างใช้ข้อมูลฯ คิดเป็นร้อยละ 79.3 โดยผลเสียหายที่เกิดตามมามากที่สุดคือ ถูกติดตามทวงหนี้ ร้อยละ 62.1 ถูกดำเนินคดี หรือต้องเกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีทางแพ่ง ร้อยละ 10.3 ถูกปฏิเสธการขอกู้เงิน และต้องจ่ายค่าปรับหรือดอกเบี้ยบัตรเครดิตอย่างละเท่าๆ กัน คือร้อยละ 6.9 บัญชีบัตรเครดิตมีปัญหา ร้อยละ 3.4 และอื่นๆ เช่น เงินใน ATM หายไป ถูกปฏิเสธการจ่ายหนี้คืน ร้อยละ 10.3 ตามลำดับ ขณะที่ร้อยละ 20.7 ระบุว่าไม่ได้รับผลเสียหาย

ตารางที่ 40 ผลเสียหายที่ได้รับ

ผลเสียหายที่ได้รับ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	29	100.0
ได้รับผลเสียหาย ผลเสียที่ได้รับหลังจากเหตุอาชญากรรมคือ ^{1/}	23	79.3
• ถูกติดตามทวงหนี้	18	62.1
• ถูกดำเนินคดี หรือต้องเกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีทางแพ่ง	3	10.3
• ถูกปฏิเสธการขอกู้เงิน	2	6.9
• ต้องจ่ายค่าปรับ/ดอกเบี้ยบัตรเครดิต	2	6.9
• บัญชีบัตรเครดิตมีปัญหา	1	3.4
• อื่นๆ เช่น เงินใน ATM หายไป ถูกปฏิเสธการจ่ายหนี้คืน	3	10.3
ไม่ได้รับผลเสียหาย	6	20.7

หมายเหตุ : 1/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

ตอนที่ 9

ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม

9.1 การบาดเจ็บจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ผลการสำรวจ พบว่า เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่ได้รับบาดเจ็บจากอาชญากรรม คิดเป็นร้อยละ 87.9 มีเพียงร้อยละ 12.1 เท่านั้นที่ได้รับบาดเจ็บ โดยมีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีก หัก ฟันบิ่น ร้อยละ 8.2 กระดูกหัก ฟันหัก ศีรษะแตก ร้อยละ 2.2 มีบาดแผลจากการถูกยิงถูกแทง หรือถูกทำร้ายโดยของมีคม ร้อยละ 2.0 หมดสติจากการถูกทำร้าย ร้อยละ 0.7 มีอาการบาดเจ็บที่อวัยวะภายใน ร้อยละ 0.5 และอื่นๆ เช่น ข้อมือเคล็ด โดนกระชกบาด ปากแตก หัวโน เป็นต้น ร้อยละ 1.7

ตารางที่ 41 การบาดเจ็บจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

การบาดเจ็บ จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ^{1/}	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ ^{2/}	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	769	100.0	695	100.0	61	100.0	13	100.0	-	-
บาดเจ็บ ^{1/}	93	12.1	53	7.6	40	65.6	-	-	-	-
• มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอก บนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น	63	8.2	40	5.8	23	37.7	-	-	-	-
• กระดูกหัก ฟันหัก ศีรษะแตก	17	2.2	6	0.9	11	18.0	-	-	-	-
• มีบาดแผลจากการถูกยิงถูกแทง หรือถูกทำร้ายโดยของมีคม	15	2.0	7	1.0	8	13.1	-	-	-	-
• หมดสติจากการถูกทำร้าย	5	0.7	1	0.1	4	6.6	-	-	-	-
• มีอาการบาดเจ็บที่อวัยวะภายใน	4	0.5	-	-	4	6.6	-	-	-	-
• อื่นๆ เช่น ข้อมือเคล็ด โดน กระชกบาด ปากแตก หัวโน เป็นต้น	13	1.7	5	0.7	8	13.1	-	-	-	-
ไม่บาดเจ็บ	676	87.9	642	92.4	21	34.4	13	100.0	-	-

หมายเหตุ: 1/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

2/ ไม่ต้องตอบเรื่องนี้

9.2 การต้องรักษาพยาบาลจากอาการบาดเจ็บ

เหยื่ออาชญากรรมที่ได้รับบาดเจ็บส่วนใหญ่ ต้องรักษาพยาบาล ร้อยละ 64.5 โดยทำการรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอก ร้อยละ 31.2 ที่บ้านพักอาศัยของตนเองหรือญาติหรือเพื่อน ร้อยละ 19.4 ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล ร้อยละ 8.6 โรงพยาบาลแบบผู้ป่วยใน ร้อยละ 7.5 คลินิกรักษาโรค ร้อยละ 4.3 ปฐมพยาบาลในสถานที่เกิดเหตุ ร้อยละ 3.2 ส่วนที่ไม่ต้องเข้าการรักษาพยาบาลใดๆ ร้อยละ 35.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 42 การต้องรักษาพยาบาลจากอาการบาดเจ็บ

การต้องรักษาพยาบาลจาก อาการบาดเจ็บ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ ^{2/}	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	93	100.0	53	100.0	40	100.0	-	-	-	-
ต้องรักษาพยาบาล^{1/} โดย										
รักษาพยาบาลที่	60	64.5	25	47.2	35	87.5	-	-	-	-
• ปฐมพยาบาลในสถานที่เกิดเหตุ	3	3.2	1	1.9	2	5.0	-	-	-	-
• บ้านพักอาศัยของตนเองหรือญาติ หรือเพื่อน	18	19.4	6	11.3	12	30.0	-	-	-	-
• คลินิกรักษาโรค	4	4.3	1	1.9	3	7.5	-	-	-	-
• ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล	8	8.6	2	3.8	6	15.0	-	-	-	-
• โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอก	29	31.2	15	28.3	14	35.0	-	-	-	-
• โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยใน	7	7.5	-	-	7	17.5	-	-	-	-
ไม่ต้องรักษาพยาบาล	33	35.5	28	52.8	5	12.5	-	-	-	-

หมายเหตุ: 1/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

2/ ไม่ต้องตอบเรื่องนี้

9.3 การมีค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น

เหยื่ออาชญากรรมที่ได้รับบาดเจ็บส่วนใหญ่อ้อยละ 57.0 ระบุว่า ตนต้องมีค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นประมาณ 101 - 500 บาท มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 17.2 รองลงมาการเสียค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลมีแนวโน้มสูงขึ้น คือ ระหว่าง 501 - 1,000 บาท และ 1,001 - 2,000 อย่างละเท่าๆ กัน คือร้อยละ 8.6 ตามลำดับ และค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นเฉลี่ยเป็นเงิน 3,070 บาท สำหรับอาชญากรรมต่อทรัพย์สินเฉลี่ย 1,628 บาท และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายเฉลี่ย 4,032 บาท ตามลำดับ

ตารางที่ 43 การมีค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น

การมีค่าใช้จ่าย ในการรักษาพยาบาลอาการ บาดเจ็บที่เกิดขึ้น	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ ^{1/}	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	93	100.0	53	100.0	40	100.0	-	-	-	-
ไม่มีค่าใช้จ่าย	40	43.0	32	60.4	8	20.0	-	-	-	-
มีค่าใช้จ่าย คิดเป็นจำนวน	53	57.0	21	39.6	32	80.0	-	-	-	-
• ไม่เกิน 100 บาท	7	7.5	2	3.8	5	12.5	-	-	-	-
• 101 - 500 บาท	16	17.2	9	17.0	7	17.5	-	-	-	-
• 501 - 1,000 บาท	8	8.6	4	7.5	4	10.0	-	-	-	-
• 1,001 - 2,000 บาท	8	8.6	3	5.7	5	12.5	-	-	-	-
• 2,001 - 3,000 บาท	2	2.2	-	-	2	5.0	-	-	-	-
• 3,001 - 4,000 บาท	1	1.0	-	-	1	2.5	-	-	-	-
• 4,001 - 5,000 บาท	2	2.2	-	-	2	5.0	-	-	-	-
• 5,001 บาทขึ้นไป	7	7.5	2	3.8	5	12.5	-	-	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	2	2.2	1	1.8	1	2.5	-	-	-	-

หมายเหตุ : 1/ ไม่ต้องตอบเรื่องนี้

9.4 การหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานจากอาการบาดเจ็บ

นอกจากนี้ เหยื่ออาชญากรรมที่ได้รับบาดเจ็บส่วนใหญ่ไม่ต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานจากอาการบาดเจ็บ คิดเป็นร้อยละ 60.2 ส่วนร้อยละ 39.8 ระบุว่า ต้องสูญเสียเวลาทำงานโดยมีผู้สูญเสียเวลาทำงานมากกว่า 1 วัน ถึงร้อยละ 33.3 สูญเสียเวลาทำงานประมาณไม่เกิน 1 สัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 18.3 และมีผู้สูญเสียเวลาทำงานมากกว่า 2 เดือน ถึงร้อยละ 3.2 ตามลำดับ โดยเหยื่ออาชญากรรมหยุดงานเฉลี่ย 5 วัน กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินหยุดงานเฉลี่ย 3 วัน และกรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายหยุดงานเฉลี่ย 17 วัน

ตารางที่ 44 การหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานจากอาการบาดเจ็บ

การหยุดงาน หรือสูญเสียเวลาทำงานจาก อาการบาดเจ็บ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ ^{1/}	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	93	100.0	53	100.0	40	100.0	-	-	-	-
ไม่ใช่	56	60.2	41	77.4	15	37.5	-	-	-	-
ใช่ โดยสูญเสียเวลาทำงาน	37	39.8	12	22.6	25	62.5	-	-	-	-
• น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน	6	6.5	4	7.5	2	5.0	-	-	-	-
• มากกว่า 1 วัน คือ	31	33.3	8	15.1	23	57.5	-	-	-	-
- ไม่เกิน 1 สัปดาห์	17	18.3	6	11.3	11	27.5	-	-	-	-
- ไม่เกิน 2 สัปดาห์	5	5.4	-	-	5	12.5	-	-	-	-
- ไม่เกิน 1 เดือน	4	4.3	1	1.9	3	7.5	-	-	-	-
- ไม่เกิน 2 เดือน	2	2.1	-	-	2	5.0	-	-	-	-
- มากกว่า 2 เดือน	3	3.2	1	1.9	2	5.0	-	-	-	-

หมายเหตุ: 1/ ไม่ต้องตอบเรื่องนี้

9.5 การมีผลทำให้ขาดรายได้จากการบาดเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงาน

เหยื่ออาชญากรรมที่ได้รับบาดเจ็บส่วนใหญ่ ร้อยละ 74.2 ระบุว่า อาชญากรรมที่ตนประสบ ไม่มีผลต่อการขาดรายได้ ขณะที่เพียงร้อยละ 25.8 ที่ระบุว่าอาชญากรรมที่ตนประสบมีผลต่อการขาดรายได้ โดยส่วนใหญ่ขาดรายได้ประมาณ 501 - 1,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 4.3 รองลงมาขาดรายได้ประมาณ 5,001 - 10,000 บาท และ 10,001 - 20,000 บาท อย่างละเท่าๆ กัน คิดเป็นร้อยละ 3.2 ตามลำดับ โดยขาดรายได้เนื่องจากอาการบาดเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงานเฉลี่ย 6,531 บาท กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินเฉลี่ย 15,000 บาท และกรณีอาชญากรรมต่อชีวิตร่างกายเฉลี่ย 5,321 บาท

ตารางที่ 45 การมีผลทำให้ขาดรายได้จากการบาดเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงาน

การมีผลทำให้ขาดรายได้ จากการบาดเจ็บ และจำเป็นต้องหยุดงาน	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ ^{1/}	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	93	100.0	53	100.0	40	100.0	-	-	-	-
ไม่มีผล	69	74.2	47	88.7	22	55.0	-	-	-	-
มีผล คิดเป็นจำนวน	24	25.8	6	11.3	18	45.0	-	-	-	-
• ไม่เกิน 500 บาท	1	1.0	-	-	1	2.5	-	-	-	-
• 501 - 1,000 บาท	4	4.3	-	-	4	10.0	-	-	-	-
• 1,001 - 2,000 บาท	2	2.2	-	-	2	5.0	-	-	-	-
• 2,001 - 3,000 บาท	1	1.1	-	-	1	2.5	-	-	-	-
• 3,001 - 5,000 บาท	1	1.1	-	-	1	2.5	-	-	-	-
• 5,001 - 10,000 บาท	3	3.2	1	1.9	2	5.0	-	-	-	-
• 10,001 - 20,000 บาท	3	3.2	-	-	3	7.5	-	-	-	-
• 20,001 บาทขึ้นไป	2	2.2	1	1.9	1	2.5	-	-	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	7	7.5	4	7.5	3	7.5	-	-	-	-

หมายเหตุ: 1/ ไม่ต้องตอบเรื่องนี้

9.6 การหยุดงานหรือสูญเสียเวลางานจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ระบุว่าตนไม่ต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลางานจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ร้อยละ 93.1 มีเพียงร้อยละ 6.9 ที่ระบุว่าตนต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลางานจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ โดยธุระที่ติดต่อส่วนใหญ่คือ ติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ คิดเป็นร้อยละ 6.3

ตารางที่ 46 การหยุดงานหรือสูญเสียเวลางานจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

การหยุดงานหรือสูญเสีย เวลางานจากการติดต่อ ดำเนินคดีหรือจัดการธุระ อื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	1,531	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	29	100.0
ต้องหยุดงาน ^{1/} เพื่อ	106	6.9	81	5.7	13	20.3	-	-	12	41.4
• ติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ	97	6.3	74	5.2	11	17.2	-	-	12	41.4
• เพื่อซื้อหาสินค้ามาทดแทน ทรัพย์สินที่เสียหาย	9	0.6	9	0.6	-	-	-	-	-	-
• เพื่อซ่อมแซมทรัพย์สิน ที่เสียหาย	6	0.4	6	0.4	-	-	-	-	-	-
• ติดต่อกับศาล	3	0.2	1	0.1	1	1.6	-	-	1	3.4
• อื่นๆ เช่น ติดต่อกับบริษัท ที่ทวงค่าโทรศัพท์ ทำเอกสารใหม่	9	0.6	4	0.3	2	3.1	-	-	3	10.3
ไม่ได้หยุดงาน	1,425	93.1	1,344	94.3	51	79.7	13	100.0	17	58.6

หมายเหตุ : ^{1/} ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

9.7 การสูญเสียเวลางานจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ที่ต้องหยุดงานไปติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องระบุว่า ตนใช้เวลาน้อยกว่าหรือเท่ากับ 1 วัน ร้อยละ 51.0 รองลงมาเหยื่ออาชญากรรมสูญเสียเวลางานจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องมากกว่า 1 วัน ร้อยละ 46.2 โดยส่วนใหญ่ใช้เวลาไม่เกิน 3 วัน ร้อยละ 31.2 และไม่เกิน 1 สัปดาห์ ร้อยละ 9.4 ตามลำดับ

ตารางที่ 47 การสูญเสียเวลางานจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

การสูญเสียเวลางาน	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	106	100.0	81	100.0	13	100.0	-	-	12	100.0
ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	3	2.8	1	1.2	2	15.3	-	-	-	-
น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน	54	51.0	43	53.1	5	38.5	-	-	6	50.0
มากกว่า 1 วัน คือ	49	46.2	37	45.7	6	46.2	-	-	6	50.0
• ไม่เกิน 3 วัน	33	31.2	25	30.9	3	23.1	-	-	5	41.7
• ไม่เกิน 1 สัปดาห์	10	9.4	9	11.1	-	-	-	-	1	8.3
• ไม่เกิน 1 เดือน	4	3.8	2	2.5	2	15.4	-	-	-	-
• ไม่เกิน 2 เดือน	1	0.9	-	-	1	7.7	-	-	-	-
• 2 เดือนขึ้นไป	1	0.9	1	1.2	-	-	-	-	-	-

9.8 การมีผลทำให้ขาดรายได้เมื่อจำเป็นต้องหยุดงานไปติดต่อดำเนินคดีหรือ จัดการธุระอื่นๆ

เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ที่ต้องหยุดงานไปติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องระบุว่ามีผลทำให้ตนขาดรายได้เมื่อจำเป็นต้องหยุดงาน ร้อยละ 55.7 โดยคิดเป็นจำนวนเงินไม่เกิน 500 บาท มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 14.3 รองลงมาขาดรายได้ คิดเป็นจำนวน 501 - 1,000 บาท ร้อยละ 9.4 และขาดรายได้คิดเป็นจำนวน 1,001 - 2,000 บาท ร้อยละ 8.5 ตามลำดับ ส่วนที่เหลือร้อยละ 44.3 ระบุว่า เมื่อจำเป็นต้องหยุดงานไปติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องนั้นไม่มีผลทำให้ขาดรายได้

ตารางที่ 48 การมีผลทำให้ขาดรายได้เมื่อจำเป็นต้องหยุดงาน

การมีผลทำให้ขาดรายได้ เมื่อจำเป็นต้องหยุดงาน	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	106	100.0	81	100.0	13	100.0	-	-	12	100.0
ไม่มีผล	47	44.3	38	46.9	5	38.4	-	-	4	33.3
มีผล ทำให้ขาดรายได้จำนวน	59	55.7	43	53.1	8	61.6	-	-	8	66.7
• ไม่เกิน 500 บาท	15	14.3	8	9.9	2	15.4	-	-	5	41.8
• 501 - 1,000 บาท	10	9.4	7	8.6	2	15.4	-	-	1	8.3
• 1,001 - 2,000 บาท	9	8.5	7	8.6	1	7.7	-	-	1	8.3
• 2,001 - 3,000 บาท	5	4.7	4	4.9	-	-	-	-	1	8.3
• 3,001 - 5,000 บาท	3	2.8	3	3.7	-	-	-	-	-	-
• 5,001 - 10,000 บาท	2	1.9	1	1.2	1	7.7	-	-	-	-
• 10,001 - 20,000 บาท	2	1.9	1	1.2	1	7.7	-	-	-	-
• 20,001 บาทขึ้นไป	3	2.8	3	3.7	-	-	-	-	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	10	9.4	9	11.3	1	7.7	-	-	-	-

9.9 การมีสมาชิกในครัวเรือนที่จำเป็นต้องหยุดงานจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

นอกเหนือจากผู้ประสบเหตุ

เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ระบุว่าไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่จำเป็นต้องหยุดงานจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนอกเหนือจากผู้ประสบเหตุ คิดเป็นร้อยละ 77.4 และมีสมาชิกในครัวเรือนที่จำเป็นต้องหยุดงานจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนอกเหนือจากผู้ประสบเหตุ คิดเป็นร้อยละ 22.6 โดยหยุดงานไม่เกิน 3 วัน มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 18.0

ตารางที่ 49 การมีสมาชิกในครัวเรือนที่จำเป็นต้องหยุดงานจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น นอกเหนือจาก
ผู้ประสบเหตุ

การมีสมาชิกในครัวเรือน ที่จำเป็นต้องหยุดงาน จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น นอกเหนือจากผู้ประสบเหตุ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	106	100.0	81	100.0	13	100.0	-	-	12	100.0
ไม่มี	82	77.4	65	80.2	9	69.2	-	-	8	66.7
มี จำนวนวันที่หยุดงาน	24	22.6	16	19.8	4	30.8	-	-	4	33.3
• ไม่เกิน 3 วัน	19	18.0	13	16.1	2	15.4	-	-	4	33.3
• ไม่เกิน 1 สัปดาห์	3	2.8	2	2.5	1	7.7	-	-	-	-
• ไม่เกิน 1 เดือน	1	0.9	1	1.2	-	-	-	-	-	-
• 1 เดือนขึ้นไป	1	0.9	-	-	1	7.7	-	-	-	-

9.10 การสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ระบุว่า ตนสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คิดเป็นร้อยละ 86.1 โดยทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่มีมูลค่า 1,001 – 5,000 บาท มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 24.1 รองลงมา ร้อยละ 19.4 ระบุว่า ทรัพย์สินที่สูญเสียมีมูลค่า ไม่เกิน 1,000 บาท และทรัพย์สินที่สูญเสียสูงสุดมีมูลค่า ประมาณ 250,001 บาทขึ้นไป ร้อยละ 0.7 มีเพียงร้อยละ 13.9 ที่ระบุว่าตนไม่สูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยมีการสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเฉลี่ย 15,845 บาท กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินเฉลี่ย 15,823 บาท และกรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายเฉลี่ย 4,188 บาท

ตารางที่ 50 การสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

การสูญเสียทรัพย์สิน จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	1,531	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	29	100.0
ไม่สูญเสีย	213	13.9	127	8.9	51	79.7	13	100.0	22	75.9
สูญเสีย คิดเป็นจำนวน	1,318	86.1	1,298	91.1	13	20.3	-	-	7	24.1
• ไม่เกิน 1,000 บาท	297	19.4	291	20.4	6	9.4	-	-	-	-
• 1,001 – 5,000 บาท	368	24.1	364	25.6	3	4.7	-	-	1	3.4
• 5,001 – 10,000 บาท	207	13.5	202	14.2	2	3.0	-	-	3	10.5
• 10,001 – 25,000 บาท	176	11.5	175	12.3	1	1.6	-	-	-	-
• 25,001 – 50,000 บาท	99	6.5	98	6.9	-	-	-	-	1	3.4
• 50,001 – 100,000 บาท	37	2.4	36	2.5	-	-	-	-	1	3.4
• 100,001 – 250,000 บาท	13	0.8	12	0.8	-	-	-	-	1	3.4
• 250,001 บาทขึ้นไป	11	0.7	11	0.8	-	-	-	-	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	110	7.2	109	7.6	1	1.6	-	-	-	-

ตอนที่ 10

การรายงานเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

10.1 การรายงานเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ในรอบปี พ.ศ. 2548 ที่ผ่านมา แม้ว่าประชาชนในเขตกรุงเทพมหานครที่ทำการสำรวจจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมพื้นฐานประเภททรัพย์สิน ต่อชีวิตและร่างกาย ทางเพศ และการแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ จำนวน 1,531 ราย แต่ผลการสำรวจพบว่า เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่เกินกว่าครึ่งหนึ่งระบุว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้น คิดเป็นร้อยละ 63.3 ส่วนที่ทราบว่ามีการเกิดอาชญากรรมเกิดขึ้นมีเพียงร้อยละ 35.6 เท่านั้น และร้อยละ 1.1 ตอบว่าไม่แน่ใจว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุที่เกิดขึ้นหรือไม่ โดยอาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมต่อทรัพย์สินที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเรื่องมากกว่า คิดเป็นร้อยละ 76.9 และ 64.8 ตามลำดับ ส่วนอาชญากรรม การแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจจะได้รับทราบเรื่องมากกว่า คิดเป็นร้อยละ 65.5 และ 57.8 ตามลำดับ

ตารางที่ 51 การรายงานเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

การทราบเหตุที่เกิดขึ้น ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	1,531	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	29	100.0
• ทราบ	545	35.6	487	34.2	37	57.8	2	15.4	19	65.5
• ไม่ทราบ	969	63.3	924	64.8	25	39.1	10	76.9	10	34.5
• ไม่แน่ใจ	17	1.1	14	1.0	2	3.1	1	7.7	-	-

10.2 เหตุผลที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้น

เมื่อถามถึงเหตุผลที่เหยื่ออาชญากรรมระบุว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเรื่องว่ามีอาชญากรรมเกิดขึ้นนั้น พบว่าส่วนใหญ่ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ คิดเป็นร้อยละ 66.2 ไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อยไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ คิดเป็นร้อยละ 39.4 ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ คิดเป็นร้อยละ 17.0 ไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น คิดเป็นร้อยละ 3.4 ไม่มีการแจ้งเนื่องจากสาเหตุอื่นๆ ร้อยละ 18.3 และเหยื่ออาชญากรรมระบุว่าทุกสาเหตุเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 16.7 ตามลำดับ

กรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ (ร้อยละ 66.2): ส่วนใหญ่เหยื่ออาชญากรรมระบุว่าละเอียดเหตุผลว่า เพราะตนไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดหรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ ร้อยละ 46.7 ถึงแจ้งความก็ไม่สามารถได้คืนทรัพย์สิน หรือไม่สามารถระบุทรัพย์สินที่เสียหายได้ ร้อยละ 37.0 และไม่มีการแจ้งความเพราะทราบเหตุที่เกิดขึ้นซ้ำเกินไป ร้อยละ 12.3 ตามลำดับ

กรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 39.4): เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่าเป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง หรือผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จหรือไม่มีทรัพย์สินเสียหายจึงไม่ได้แจ้งความ ร้อยละ 35.6

กรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ (ร้อยละ 17.0): ส่วนใหญ่เหยื่ออาชญากรรมเชื่อว่าเจ้าหน้าที่ไม่ให้ความสำคัญหรือเจ้าหน้าที่จะไม่อยากเข้ามาเกี่ยวข้อง ร้อยละ 13.6 เจ้าหน้าที่ทำงานอย่างไม่มีประสิทธิภาพ แจ้งแล้วเจ้าหน้าที่จะมาถึงที่เกิดเหตุช้าไม่ทันการ ร้อยละ 8.4 เจ้าหน้าที่มีอคติต่อผู้เสียหาย เจ้าหน้าที่จะข่มขู่ คุกคาม หรือทำให้ผู้เสียหายต้องเดือดร้อนเพิ่มขึ้น ร้อยละ 0.5 และผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเป็นผู้มีอิทธิพล ร้อยละ 0.2 ตามลำดับ

กรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น (ร้อยละ 3.4): เหยื่ออาชญากรรมระบุว่า เพราะเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิดแจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิด ร้อยละ 2.2 และแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์ (แทนการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ) ร้อยละ 1.2 ตามลำดับ

กรณีไม่มีการแจ้งเนื่องจากสาเหตุอื่นๆ (ร้อยละ 18.3): ส่วนใหญ่เหยื่ออาชญากรรมระบุว่าเพราะไม่สะดวก ไม่มีเวลาจะแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ ร้อยละ 11.1 ไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดต้องถูกดำเนินคดี ร้อยละ 1.7 ถูกผู้กระทำผิดข่มขู่ กลัวว่าจะถูกแก้แค้น ถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง ร้อยละ 0.9 ได้รับคำแนะนำว่าไม่ควรแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ร้อยละ 0.8 ไม่ได้แจ้ง แต่ไม่

ทราบว่ามีผู้อื่นแจ้งหรือไม่หรือคิดว่ามีผู้อื่นแจ้งแล้วจึงไม่ได้แจ้ง ร้อยละ 0.3 และเหตุผลอื่นๆ เช่น ไม่อยากยุ่งยากเสียเวลา คิดว่าตำรวจจะช่วยจับคนร้ายไม่ได้ มูลค่าของทรัพย์สินไม่สูงมาก และไม่
อยากมีปัญหา เป็นต้น ร้อยละ 5.1 ตามลำดับ

ตารางที่ 52 เหตุผลที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้น^{1/}

สาเหตุที่ทำให้ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบ เหตุที่เกิดขึ้น ^{2/}	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	969	100.0	924	100.0	25	100.0	10	100.0	10	100.0
• ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจจะ สามารถทำอะไรได้	641	66.2	631	68.3	4	16.0	3	30.0	3	30.0
• ไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่ เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้ง เจ้าหน้าที่	382	39.4	362	39.2	11	44.0	6	60.0	3	30.0
• ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่า ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ	165	17.0	158	17.1	3	12.0	3	30.0	1	10.0
• ไม่มีการแจ้งเพราะจัดการ กับเหตุที่เกิดขึ้นโดย วิธีการอื่น	33	3.4	27	2.9	5	20.0	1	10.0	-	-
• ไม่มีการแจ้ง เนื่องจาก สาเหตุอื่นๆ	177	18.3	161	17.4	9	36.0	2	20.0	5	50.0

หมายเหตุ : ^{1/} เฉพาะผู้ประสบเหตุอาชญากรรมที่ตอบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น

^{2/} ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

ตารางที่ 53 เหตุผลที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นโดยจำแนกรายละเอียด^{1/}

สาเหตุที่ทำให้ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบ เหตุที่เกิดขึ้น	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจจะ สามารถทำอะไรได้^{2/}	641	66.2	631	68.3	4	16.0	3	30.0	3	30.0
• ไม่สามารถให้ข้อมูล เกี่ยวกับผู้กระทำผิด ไม่มีหลักฐานเพียงพอ	453	46.7	444	48.1	4	16.0	2	20.0	3	30.0
• ไม่สามารถได้คืนทรัพย์สิน หรือไม่สามารถระบุ ทรัพย์สินที่เสียหายได้	359	37.0	358	38.7	-	-	-	-	1	10.0
• ทานทราบเหตุที่เกิดขึ้นช้า เกินไป	119	12.3	117	12.7	-	-	1	10.0	1	10.0
2. ไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่ เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้ง เจ้าหน้าที่^{2/}	382	39.4	362	39.2	11	44.0	6	60.0	3	30.0
• เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่ สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สิน เสียหาย	345	35.6	327	35.4	10	40.0	6	60.0	2	20.0
• ไม่แน่ชัดว่าเหตุที่เกิดขึ้น อาชญากรรม หรือไม่แน่ชัด ว่าผู้กระทำผิดมีเจตนา หรือไม่	45	4.6	42	4.5	1	4.0	1	10.0	1	10.0
• ผู้กระทำผิดเป็นเด็ก เป็น เรื่องไม่รุนแรงระหว่างเด็ก	25	2.6	23	2.5	2	8.0	-	-	-	-

ตารางที่ 53 เหตุผลที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นโดยจำแนกรายละเอียด (ต่อ)

สาเหตุที่ทำให้ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบ เหตุที่เกิดขึ้น	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
3. ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่า เจ้าหน้าที่จะไม่ช่วยเหลือ^{2/}	165	17.0	158	17.1	3	12.0	3	30.0	1	10.0
• เจ้าหน้าที่ไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่จะไม่ยอมเข้ามา เกี่ยวข้อง	132	13.6	128	13.9	1	4.0	2	20.0	1	10.0
• เจ้าหน้าที่ทำงานอย่างไม่มี ประสิทธิภาพ แจ้งแล้ว เจ้าหน้าที่จะมาถึงที่เกิด เหตุช้าไม่ทันการ	81	8.4	79	8.5	2	8.0	-	-	-	-
• เจ้าหน้าที่มีอคติต่อ ผู้เสียหาย เจ้าหน้าที่จะ ข่มขู่ คุกคาม หรือทำให้ต้อง เดือดร้อนเพิ่มขึ้น	5	0.5	5	0.5	-	-	-	-	-	-
• ผู้กระทำความผิดเป็นเจ้าหน้าที่ ตำรวจ หรือเป็นผู้มีอิทธิพล	2	0.2	-	-	1	4.0	1	10.0	-	-
4. ไม่มีการแจ้งเพราะจัดการ กับเหตุที่เกิดขึ้นโดย วิธีการอื่น ^{2/}	33	3.4	27	2.9	5	20.0	1	10.0	-	-
• เป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธี จัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำความผิด ผู้ปกครองของผู้กระทำความผิด	21	2.2	15	1.6	5	20.0	1	10.0	-	-
• แจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่ รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความ ปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์	12	1.2	12	1.3	-	-	-	-	-	-

ตารางที่ 53 เหตุผลที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นโดยจำแนกรายละเอียด (ต่อ)

สาเหตุที่ทำให้ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบ เหตุที่เกิดขึ้น	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
5. ไม่มีการแจ้ง เนื่องจาก สาเหตุอื่นๆ ^{2/}	177	18.3	161	17.4	9	36.0	2	20.0	5	50.0
• ไม่สะดวก ไม่มีเวลาจะแจ้ง ต่อเจ้าหน้าที่	108	11.1	104	11.3	2	8.0	1	10.0	1	10.0
• ไม่ต้องการให้ผู้กระทำความผิด ต้องถูกดำเนินคดี	16	1.7	14	1.5	2	8.0	-	-	-	-
• ถูกผู้กระทำความผิดข่มขู่ กลัวว่า จะถูกแก้แค้น ถูกทำร้าย จากผู้กระทำความผิดหรือ ผู้เกี่ยวข้อง	9	0.9	7	0.8	2	8.0	-	-	-	-
• ได้รับคำแนะนำว่าไม่ควร แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	8	0.8	5	0.5	2	8.0	-	-	1	10.0
• ไม่ได้แจ้ง แต่ไม่ทราบว่า มีผู้อื่นแจ้งหรือไม่ / คิดว่ามี ผู้อื่นแจ้งแล้วจึงไม่ได้แจ้ง	3	0.3	3	0.3	-	-	-	-	-	-
• อื่นๆ เช่น ไม่อยากยุ่งยาก เสียเวลา คิดว่าตำรวจคง ช่วยจับคนร้ายไม่ได้ มูลค่าของทรัพย์สินไม่สูง มาก ไม่อยากมีปัญหา เป็นต้น	49	5.1	41	4.4	3	12.0	1	10.0	4	40.0

หมายเหตุ : 1/ เฉพาะผู้ประสบเหตุอาชญากรรมที่ตอบว่า เจ้าหน้าที่ไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น

2/ ตอบได้มากกว่าหนึ่งคำตอบ

10.3 ผู้รายงานและวิธีการรายงานอาชญากรรมที่เกิดขึ้นต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ผลการสำรวจพบว่าอาชญากรรมที่เกิดขึ้นเกือบทั้งหมดเจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเรื่องจากการรายงานหรือการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบโดยเหยื่ออาชญากรรมมากถึงร้อยละ 82.2 ที่เหลือบางส่วนระบุว่าบุคคลอื่นเป็นผู้แจ้ง ร้อยละ 15.0 ผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุเป็นผู้แจ้ง ร้อยละ 2.2 และมีเจ้าหน้าที่ตำรวจพบเห็นขณะเกิดเหตุ ร้อยละ 0.6 ตามลำดับ

สำหรับวิธีที่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น เหยื่ออาชญากรรมรายงานว่าส่วนใหญ่เดินทางไปแจ้งความ ร้อยละ 70.3 โทรศัพท์แจ้ง ร้อยละ 23.6 ทำทั้งสองวิธี ร้อยละ 1.7 สายตรวจผ่านมาขณะเกิดเหตุ ร้อยละ 1.8 และไม่ทราบหรือไม่แน่ใจ ร้อยละ 2.6 ตามลำดับ

ตารางที่ 54 ผู้รายงานและวิธีการรายงานอาชญากรรมที่เกิดขึ้นต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ผู้รายงานและวิธีการรายงาน อาชญากรรม	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การทราบเหตุที่เกิดขึ้นของ เจ้าหน้าที่ตำรวจ	545	100.0	487	100.0	37	100.0	2	100.0	19	100.0
• เหยื่ออาชญากรรมเป็นผู้แจ้ง	448	82.2	403	82.8	24	64.9	2	100.0	19	100.0
• บุคคลอื่นเป็นผู้แจ้ง	82	15.0	71	14.6	11	29.7	-	-	-	-
• ผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบ สถานที่เกิดเหตุเป็นผู้แจ้ง	12	2.2	10	2.1	2	5.4	-	-	-	-
• มีเจ้าหน้าที่ตำรวจเห็นขณะ เกิดเหตุ	3	0.6	3	0.5	-	-	-	-	-	-
2. วิธีที่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ ตำรวจ	542	100.0	484	100.0	37	100.0	2	100.0	19	100.0
• โทรศัพท์	128	23.6	116	24.0	11	29.7	1	50.0	-	-
• เดินทางไปแจ้ง	381	70.3	341	70.4	21	56.8	-	-	19	100.0
• ทำทั้งสองวิธี	9	1.7	7	1.4	2	5.4	-	-	-	-
• สายตรวจผ่านมาขณะเกิดเหตุ	10	1.8	9	1.9	-	-	1	50.0	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	14	2.6	11	2.3	3	8.1	-	-	-	-

10.4 ความรวดเร็วในการตอบสนองต่ออาชญากรรมที่ได้รับแจ้งของเจ้าหน้าที่

ตำรวจ

เหยื่ออาชญากรรมระบุว่า ภายหลังจากที่แจ้งเหตุหรือรายงานอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจแล้ว ส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่มาเพราะไม่มีความจำเป็นต้องมาดูสถานที่เกิดเหตุมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31.7 รองลงมา กรณีที่เจ้าหน้าที่ตำรวจมายังสถานที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ใช้ระยะเวลาการเดินทางมาถึงที่เกิดเหตุหลังจากที่แจ้งเหตุแล้วภายใน 30 นาที คิดเป็นร้อยละ 26.8

กรณีเจ้าหน้าที่ตำรวจเดินทางมายังสถานที่เกิดเหตุภายหลังจากที่ได้รับแจ้งเหตุพบว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจมีความรวดเร็วในการตอบสนองต่ออาชญากรรมที่ได้รับแจ้งตามลำดับดังนี้ คือ ภายใน 30 นาที ร้อยละ 26.8 ภายใน 1 ชั่วโมง ร้อยละ 9.8 ภายใน 1 วัน ร้อยละ 9.2 ภายใน 10 นาที ร้อยละ 8.4 มากกว่า 1 วัน ร้อยละ 1.3 และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ร้อยละ 4.2

กรณีเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่เดินทางมายังสถานที่เกิดเหตุภายหลังจากที่ได้รับแจ้งเหตุพบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่มาเพราะไม่มีความจำเป็นต้องมาดูสถานที่เกิดเหตุมากที่สุด ร้อยละ 31.7 ไม่มาเนื่องจากเหตุผลอื่น เช่น เป็นคดีเล็กๆ ไม่ทราบสาเหตุที่ตำรวจไม่มา ตำรวจเรียกให้ไปพบที่โรงพัก ผู้กระทำผิดหนีไปคนละทิศละทาง แจ้งหลังเกิดเหตุหลายวัน เป็นต้น ร้อยละ 7.5 และไม่มาเพราะตำรวจไม่รับแจ้งความ ร้อยละ 1.1 (เกิดขึ้นในคดีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และต่อทรัพย์สิน)

ตารางที่ 55 ความรวดเร็วในการตอบสนองต่ออาชญากรรมที่ได้รับแจ้งของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ระยะเวลาการเดินทางมาถึง ที่เกิดเหตุของเจ้าหน้าที่ ตำรวจ หลังจากที่แจ้งเหตุแล้ว	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ ^{1/}	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	523	100.0	484	100.0	37	100.0	2	100.0	-	-
•ภายใน 10 นาที	44	8.4	40	8.3	3	8.1	1	50.0	-	-
•ภายใน 30 นาที	140	26.8	126	26.0	13	35.2	1	50.0	-	-
•ภายใน 1 ชั่วโมง	51	9.8	47	9.7	4	10.8	-	-	-	-
•ภายใน 1 วัน	48	9.2	44	9.1	4	10.8	-	-	-	-
•มากกว่า 1 วัน	7	1.3	7	1.4	-	-	-	-	-	-
•ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	22	4.2	19	3.9	3	8.1	-	-	-	-
•ไม่มา เพราะไม่มีความ จำเป็นต้องมาดูสถานที่ เกิดเหตุ	166	31.7	161	33.4	5	13.5	-	-	-	-
•ไม่มา เพราะตำรวจไม่รับ แจ้งความ	6	1.1	5	1.0	1	2.7	-	-	-	-
•ไม่มา เนื่องจากเหตุผลอื่น เช่น เป็นคดีเล็กๆ ไม่ทราบ สาเหตุที่ตำรวจไม่มา ตำรวจเรียกให้ไปพบที่ โรงพัก ผู้กระทำผิดหนีไป คนละทิศละทาง แจ้งหลัง เกิดเหตุหลายวัน เป็นต้น	39	7.5	35	7.2	4	10.8	-	-	-	-

หมายเหตุ : 1/ ไม่ต้องตอบเรื่องนี้

10.5 เหตุผลที่รายงานอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

เมื่อถามถึงเหตุผลที่เหยื่ออาชญากรรมระบุว่ามีการแจ้งหรือรายงานให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ พบว่า ส่วนใหญ่เหยื่ออาชญากรรมประสงค์จะให้มีการจับกุมผู้กระทำผิดมากถึงร้อยละ 75.0 แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ ร้อยละ 63.2 แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ ร้อยละ 46.0 และ ร้อยละ 7.1 แจ้งเพราะเหตุผลอื่นๆ เช่น เพื่อเป็นหลักฐานทำเอกสารใหม่ เพื่อแสดงเจตนาว่าตนไม่ได้เป็นคนก่อหนี้ และเพื่อเป็นหลักฐานสำหรับบริษัทประกัน เป็นต้น

กรณีมีการแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 75.0): เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ระบุเหตุผลว่าต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด ร้อยละ 54.5 เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนหรือครอบครัว ร้อยละ 41.5 และเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่น ร้อยละ 41.1 ตามลำดับ

กรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 63.2): เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ระบุเหตุผลว่าเพราะต้องการทรัพย์สินหรือยานพาหนะคืน ร้อยละ 52.9 ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุ ร้อยละ 16.5 และร้อยละ 7.6 ระบุว่าต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่หลังเกิดเหตุ เช่น มีผู้บาดเจ็บ ฯลฯ เป็นต้น

กรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ (ร้อยละ 46.0): เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่าเพราะต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นโดยให้ดูแลและแสวงสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ ร้อยละ 40.0 และ คิดว่าเป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบเหตุอาชญากรรม ร้อยละ 25.0 ตามลำดับ

กรณีอื่นๆ (ร้อยละ 7.1): เช่น เพื่อเป็นหลักฐานทำเอกสารใหม่ ไม่ได้เป็นคนก่อหนี้ เพื่อเป็นหลักฐานสำหรับบริษัทประกัน เป็นต้น

ตารางที่ 56 เหตุผลที่รายงานอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ^{1/}

สาเหตุการแจ้งเหตุที่เกิดขึ้น ต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ^{2/}	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	448	100.0	403	100.0	24	100.0	2	100.0	19	100.0
• แจ้งเพื่อให้มีการจับกุม ผู้กระทำความผิด	336	75.0	299	74.2	24	100.0	2	100.0	11	57.9
• แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือ จากเจ้าหน้าที่ตำรวจ	283	63.2	261	64.8	16	66.7	-	-	6	31.6
• แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ	206	46.0	185	45.9	16	66.7	1	50.0	4	21.1
• อื่นๆ เช่น เพื่อเป็นหลักฐาน ทำเอกสารใหม่ ไม่ได้เป็นคน ก่อนนี้ เพื่อเป็นหลักฐาน สำหรับบริษัทประกัน เป็นต้น	32	7.1	24	6.0	-	-	-	-	8	42.1

หมายเหตุ: 1/ เฉพาะผู้ประสบเหตุอาชญากรรมที่ตอบว่า ผู้ประสบเหตุเป็นผู้แจ้ง

2/ ตอบได้มากกว่าหนึ่งคำตอบ

ตารางที่ 57 เหตุผลที่รายงานอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจโดยจำแนกรายละเอียด^{1/}

สาเหตุการแจ้งเหตุที่เกิดขึ้น ต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. แจ้งเพื่อให้มีการจับกุม ผู้กระทำความผิด^{2/}	336	75.0	299	74.2	24	100.0	2	100.0	11	57.9
• ต้องการให้มีการลงโทษ ผู้กระทำความผิด	244	54.5	222	55.1	17	70.8	1	50.0	4	21.1
• ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำความผิด กลับมาก่อเหตุซ้ำกับท่าน หรือครอบครัว	186	41.5	158	39.2	18	75.0	2	100.0	8	42.1
• ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำความผิดไป ก่อเหตุกับผู้อื่น	184	41.1	167	41.4	12	50.0	1	50.0	4	21.1

ตารางที่ 57 เหตุผลที่รายงานอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจโดยจำแนกรายละเอียด^{1/} (ต่อ)

สาเหตุการแจ้งเหตุที่เกิดขึ้น ต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
2. แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือ จากเจ้าหน้าที่ตำรวจ^{2/}	283	63.2	261	64.8	16	66.7	-	-	6	31.6
• ต้องการทรัพย์สิน/ ยานพาหนะคืน	237	52.9	232	57.6	3	12.5	-	-	2	10.5
• ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วย ป้องกันหรือยับยั้งเหตุ	74	16.5	60	14.9	9	37.5	-	-	5	26.3
• ต้องการความช่วยเหลือจาก เจ้าหน้าที่หลังเกิดเหตุ เช่น มีผู้บาดเจ็บ	34	7.6	25	6.2	9	37.5	-	-	-	-
3. แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่ รับทราบ^{2/}	206	46.0	185	45.9	16	66.7	1	50.0	4	21.1
• ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติ หน้าที่ดีขึ้น ให้ดูแลและวาง สถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ	179	40.0	163	40.4	12	50.0	1	50.0	3	15.8
• เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ ควรแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบ เหตุอาชญากรรม	112	25.0	101	25.1	9	37.5	-	-	2	10.5

หมายเหตุ : 1/ เฉพาะผู้ประสบเหตุอาชญากรรมที่ตอบว่า ผู้ประสบเหตุเป็นผู้แจ้ง

2/ ตอบได้มากกว่าหนึ่งคำตอบ

10.6 การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ

เหยื่ออาชญากรรมรายงานว่า เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจมาถึงที่เกิดเหตุแล้ว ส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น ร้อยละ 82.6 สอบปากคำผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ ร้อยละ 55.3 ค้นบริเวณที่เกิดเหตุเก็บหลักฐานในที่เกิดเหตุ ร้อยละ 44.7 รับปากว่าจะช่วยดูแลสอดส่องละแวกที่เกิดเหตุมากขึ้น ร้อยละ 30.0 รับปากว่าจะช่วยสืบสวนหาผู้กระทำผิดต่อไป ร้อยละ 29.0 จับกุมผู้กระทำผิด ร้อยละ 5.8 และดำเนินการอื่นๆ เช่น ไกล่เกลี่ยทั้ง 2 ฝ่ายให้ยอมความกัน มาติดตู้แดงหน้าบ้าน เตือนให้ดูแลทรัพย์สินอย่างรอบคอบ เป็นต้น ร้อยละ 5.8 ส่วนที่ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ มีเพียงร้อยละ 0.3

ตารางที่ 58 การดำเนินการสอบสวนจับกุมฟ้องร้องของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ^{1/}

การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ^{2/}	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ ^{3/}	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	293	100.0	267	100.0	24	100.0	2	100.0	-	-
• ลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น	242	82.6	222	83.1	20	83.3	-	-	-	-
• ค้นบริเวณที่เกิดเหตุเก็บหลักฐานในที่เกิดเหตุ	131	44.7	127	47.6	4	16.7	-	-	-	-
• สอบปากคำผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์	162	55.3	145	54.3	15	62.5	2	100.0	-	-
• รับปากว่าจะช่วยดูแลสอดส่องละแวกที่เกิดเหตุมากขึ้น	88	30.0	80	30.0	7	29.2	1	50.0	-	-
• รับปากว่าจะช่วยสืบสวนหาผู้กระทำผิดต่อไป	85	29.0	80	30.0	5	20.8	-	-	-	-
• จับกุมผู้กระทำผิด	17	5.8	14	5.2	3	12.5	-	-	-	-
• อื่นๆ เช่น ไกล่เกลี่ยทั้ง 2 ฝ่ายให้ยอมความกัน มาติดตู้แดงหน้าบ้าน เป็นต้น	17	5.8	14	5.2	3	12.5	-	-	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	1	0.3	1	0.4	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ : 1/ เฉพาะผู้ประสบเหตุอาชญากรรมที่ตอบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจเดินทางมาถึงที่เกิดเหตุ

2/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

3/ ไม่ต้องตอบเรื่องนี้

10.7 การจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์

เหี่ยวอาชญากรรมรายงานว่า อาชญากรรมที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ส่วนใหญ่ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์จำนวนมากที่สุด คือร้อยละ 87.5 มีเพียงร้อยละ 3.0 ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจมีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ และบางส่วนไม่ทราบหรือไม่แน่ใจว่าเจ้าหน้าที่มีการจับกุมหรือไม่ ร้อยละ 9.5

ตารางที่ 59 การจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์^{1/}

การมีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	1,491	100.0	1,392	100.0	58	100.0	12	100.0	29	100.0
• มี	46	3.0	43	3.1	1	1.7	1	8.3	1	3.4
• ไม่มี	1,304	87.5	1,214	87.2	56	96.6	11	91.7	23	79.4
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	141	9.5	135	9.7	1	1.7	-	-	5	17.2

หมายเหตุ: 1/ ไม่รวมผู้ประสบเหตุอาชญากรรมที่ตอบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่มาที่เกิดเหตุเพราะไม่รับแจ้งความ และมีการจับกุมผู้กระทำผิด เมื่อตำรวจมาถึงที่เกิดเหตุ

10.8 การติดตามคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจหลังเกิดเหตุจนถึงปัจจุบัน

เหี่ยวอาชญากรรมรายงานว่า ภายหลังจากเกิดเหตุ (พ.ศ. 2548) จนถึงปัจจุบันที่มีการสัมภาษณ์ (กรกฎาคม-สิงหาคม 2549) ส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร ร้อยละ 75.9 มีเพียงบางส่วนที่เจ้าหน้าที่ตำรวจติดต่อกลับมาที่เหี่ยวอาชญากรรมหรือสมาชิกในครัวเรือน ร้อยละ 2.5 ทราบว่าดำเนินการจับกุมผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องสงสัย ร้อยละ 2.3 พยายามสืบสวนเหตุที่เกิด ร้อยละ 1.5 กำลังสอบสวนพยานและผู้ต้องสงสัย ร้อยละ 1.3 และ ร้อยละ 2.3 ดำเนินการอื่นๆ เช่น เข้ามาตรวจบริเวณที่เกิดเหตุมากขึ้น พยายามไล่เกลี้ย ดิดป้ายประกาศให้ระวังบุคคลลักษณะเช่นนี้ เป็นต้น ส่วนที่ไม่ทราบหรือไม่แน่ใจมีจำนวนร้อยละ 18.7 ตามลำดับ

ตารางที่ 60 การติดตามคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจหลังเกิดเหตุจนถึงปัจจุบัน ^{1/}

การดำเนินการติดตาม เหตุ / คดีที่เกิดขึ้นของ เจ้าหน้าที่ตำรวจหลังจาก เหตุการณ์จนถึงปัจจุบัน ^{2/}	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ ^{3/}	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	1,479	100.0	1,406	100.0	61	100.0	12	100.0	-	-
• ติดต่อกลับมาที่บ้าน หรือ สมาชิกในครัวเรือน	37	2.5	32	2.3	5	8.2	-	-	-	-
• จับกุมผู้กระทำผิด/ผู้ต้อง สงสัย	34	2.3	30	2.1	3	4.9	1	8.3	-	-
• พยายามสืบสวนเหตุที่เกิด	22	1.5	18	1.3	4	6.6	-	-	-	-
• สอบสวนพยานและผู้ต้อง สงสัย	19	1.3	15	1.1	3	4.9	1	8.3	-	-
• การดำเนินการอื่นๆ เช่น เข้ามาตรวจบริเวณที่เกิด เหตุมากขึ้น พยายามไต่ถาม เกี่วข้อง ติดตามประกาศให้ ระวังบุคคลลักษณะเช่นนี้ เป็นต้น	34	2.3	30	2.1	3	4.9	1	8.3	-	-
• ไม่ได้ทำอะไร	1,122	75.9	1,071	76.2	41	67.2	10	83.3	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	276	18.7	267	19.0	9	14.8	-	-	-	-

หมายเหตุ : 1/ ไม่รวมผู้ประสบเหตุอาชญากรรมที่ตอบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่มาที่เกิดเหตุเพราะไม่รับแจ้งความ

2/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

3/ ไม่ต้องตอบเรื่องนี้

10.9 การยื่นฟ้องผู้กระทำผิด

เหยื่ออาชญากรรมรายงานว่า จนถึงปัจจุบันที่มีการสัมผัสอาชญากรรมที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจยังไม่ได้มีการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดมากถึงร้อยละ 91.7 และมีการยื่นฟ้องเพียงร้อยละ 8.3 เท่านั้น

ตารางที่ 61 การยื่นฟ้องผู้กระทำผิด

การยื่นฟ้องผู้กระทำผิด	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	24	100.0	16	100.0	5	100.0	-	-	3	100.0
• ใช่	2	8.3	1	6.2	1	20.0	-	-	-	-
• ไม่ใช่	22	91.7	15	93.8	4	80.0	-	-	3	100.0

10.10 การติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกครั้งเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

เหยื่ออาชญากรรมรายงานว่า ภายหลังจากเกิดเหตุ (พ.ศ. 2548) จนถึงปัจจุบันที่มีการสัมภาษณ์ (กรกฎาคม-สิงหาคม 2549) ส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่มีการติดต่อกับเหยื่ออาชญากรรมอีกครั้งเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมากถึงร้อยละ 89.9 มีเพียงส่วนน้อยที่มีการติดต่อกันอีกครั้งระหว่างเหยื่ออาชญากรรมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ร้อยละ 7.4 โดยในจำนวนที่ติดต่อนั้น กว่าครึ่งหนึ่งตำรวจติดต่อมาร้อยละ 4.0 และผู้ประสบเหตุหรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นฝ่ายติดต่อไป ร้อยละ 3.4

ตารางที่ 62 การติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกครั้งเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ^{1/}

การติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ อีกครั้งเกี่ยวกับ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	1,508	100.0	1,406	100.0	61	100.0	12	100.0	29	100.0
ไม่ติดต่อ	1,356	89.9	1,273	90.6	45	73.8	10	83.4	28	96.6
ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	40	2.7	40	2.8	-	-	-	-	-	-
ติดต่อ โดย	112	7.4	93	6.6	16	26.2	2	16.6	1	3.4
• ผู้ประสบเหตุหรือสมาชิก ในครัวเรือนต้องเป็นฝ่าย ติดต่อไป	51	3.4	40	2.8	10	16.4	1	8.3	-	-
• ตำรวจติดต่อมา	61	4.0	53	3.8	6	9.8	1	8.3	1	3.4

หมายเหตุ : 1/ ไม่รวมผู้ประสบเหตุอาชญากรรมที่ตอบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่มาที่เกิดเหตุเพราะไม่รับแจ้งความ

10.11 การติดต่อหน่วยงานอื่นใดนอกเหนือจากตำรวจ

เหยื่ออาชญากรรมรายงานว่า ส่วนใหญ่ไม่มีหน่วยงานใดๆ ติดต่อให้ความช่วยเหลือ ร้อยละ 98.4 มีเพียงร้อยละ 1.6 ที่มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นๆ นอกจากหน่วยงานตำรวจ โดยไปติดต่อหน่วยงานด้วยตนเอง ร้อยละ 1.3 มีหน่วยงานเข้ามาติดต่อให้ความช่วยเหลือ ร้อยละ 0.1 และ มีทั้งหน่วยงานเข้ามาติดต่อและติดต่อด้วยตนเอง ร้อยละ 0.2 ตามลำดับ ส่วนหน่วยงานที่เหยื่ออาชญากรรมติดต่อในเวลาต่อมา คือศาลยุติธรรม และสำนักงานคุมประพฤติหรือสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ตารางที่ 63 การติดต่อหน่วยงานอื่นใดนอกเหนือจากตำรวจ

การติดต่อหน่วยงานอื่นใด นอกเหนือจากตำรวจ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	1,531	100.0	1,425	100.0	64	100.0	13	100.0	29	100.0
ติดต่อ โดย	24	1.6	16	1.1	5	7.8	-	-	3	10.3
• ติดต่อหน่วยงานด้วยตนเอง	20	1.3	13	0.9	4	6.3	-	-	3	10.3
• มีหน่วยงานเข้ามาติดต่อให้ ความช่วยเหลือ	1	0.1	1	0.1	-	-	-	-	-	-
• มีทั้งหน่วยงานเข้ามาติดต่อ และติดต่อด้วยตนเอง	3	0.2	2	0.1	1	1.5	-	-	-	-
ไม่ติดต่อ	1,507	98.4	1,409	98.9	59	92.2	13	100.0	26	89.7

10.12 หน่วยงานที่เข้ามาติดต่อให้ความช่วยเหลือ

เหยื่ออาชญากรรมส่วนที่รายงานว่า มีหน่วยงานต่างๆ ทั้งหน่วยงานราชการที่อยู่และไม่ได้ อยู่ในกระบวนการยุติธรรมรวมทั้งหน่วยงานเอกชนอื่นๆ มาติดต่อให้ความช่วยเหลือจำนวนน้อยมาก เพียง 4 ราย โดยระบุว่าทั้งหมดเป็นหน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรมอื่นๆ นอกเหนือจากตำรวจ คือ ศาลยุติธรรม และสำนักงานคุมประพฤติหรือสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนตามลำดับ

ตารางที่ 64 หน่วยงานที่เข้ามาติดต่อให้ความช่วยเหลือ

หน่วยงานที่เข้ามาติดต่อให้ความช่วยเหลือ ^{1/}	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	4	100.0	3	100.0	1	100.0	-	-	-	-
• หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
• หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิองค์การอิสระ เอ็นจีโอ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
• สำนักงานทนายความ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
• หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรมอื่นนอกเหนือจากตำรวจ คือ ^{1/}	4	100.0	3	100.0	1	100.0	-	-	-	-
- ศาล	3	75.0	3	100.0	-	-	-	-	-	-
- สำนักงานคุมประพฤติ / สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน	1	25.0	-	-	1	100.0	-	-	-	-

หมายเหตุ : 1/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

10.13 หน่วยงานที่ไปติดต่อด้วยตนเอง

เหยื่ออาชญากรรมส่วนที่ไปติดต่อหน่วยงานด้วยตนเองรายงานว่าได้ไปติดต่อขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานเอกชนอื่นๆ อีกทางหนึ่ง เช่น สถานีโทรทัศน์ไอทีวี มูลนิธิ องค์กรอิสระ เอ็นจีโอ คิดเป็นร้อยละ 40.9 หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรมอื่นๆ นอกเหนือจากตำรวจ คือ ศาลยุติธรรม และสำนักงานคุมประพฤติหรือสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และอื่นๆ จำนวนเท่าๆ กัน คือ ร้อยละ 40.9 ติดต่อกับหน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม ร้อยละ 22.7 และติดต่อกับสำนักงานทนายความ ร้อยละ 4.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 65 หน่วยงานที่ไปติดต่อด้วยตนเอง

หน่วยงานที่ไปติดต่อ ด้วยตนเอง ^{1/}	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม ^{2/}	22	100.0	14	100.0	5	100.0	-	-	3	100.0
• หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ ในกระบวนการยุติธรรม	5	22.7	3	21.4	1	20.0	-	-	1	33.3
• หน่วยงานเอกชน เช่น สถานี โทรทัศน์ไอทีวี มูลนิธิ องค์กรอิสระ เอ็นจีโอ	9	40.9	8	57.1	1	20.0	-	-	-	-
• สำนักงานทนายความ	1	4.5	-	-	-	-	-	-	1	33.3
• หน่วยงานราชการใน กระบวนการยุติธรรมอื่นๆ นอกเหนือจากตำรวจ คือ ^{1/}	9	40.9	4	28.6	4	80.0	-	-	1	33.3
- ศาล	3	13.0	2	13.3	1	20.0	-	-	-	-
- สำนักงานคุมประพฤติ / สถานพินิจและคุ้มครองเด็ก และเยาวชน	1	4.3	-	-	1	20.0	-	-	-	-
- อื่นๆ เช่น องค์การทหารผ่านศึก	5	21.7	2	13.3	2	40.0	-	-	1	33.3

หมายเหตุ : 1/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

2/ ผลรวมร้อยละของตัวย่อยไม่เท่ากับ 100.0 เนื่องจากการปัดเศษทศนิยมให้ได้ 1 จุด

10.14 ความต้องการให้ตำรวจดำเนินการเกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม

เหี่ยวอาชญากรรมส่วนใหญ่ระบุว่าไม่ต้องการให้ตำรวจดำเนินการเกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมใดๆ ร้อยละ 70.7 มีเพียงร้อยละ 29.3 ที่ต้องการให้ตำรวจดำเนินการเกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม โดยเรื่องที่ต้องการ คือ ให้มีสายตรวจเข้ามาตรวจบ่อยมากขึ้น ร้อยละ 14.2 ต้องการให้ลงโทษผู้กระทำผิดอย่างหนัก/โดยด่วน ร้อยละ 14.1 และ ต้องการให้ได้ทรัพย์สินที่ถูกขโมยกลับคืน ร้อยละ 0.1 ตามลำดับ

ตารางที่ 66 ความต้องการให้ตำรวจดำเนินการเกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม ^{1/}

ความต้องการให้ตำรวจดำเนินการเกี่ยวกับเหตุ / คดีที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	1,508	100.0	1,406	100.0	61	100.0	12	100.0	29	100.0
ไม่ต้องการ	1,066	70.7	996	70.8	39	63.9	8	66.7	23	79.3
ต้องการ โดยเรื่องที่ต้องการคือ	442	29.3	410	29.2	22	36.1	4	33.3	6	20.7
• ให้มีสายตรวจเข้ามาตรวจบ่อยมากขึ้น	214	14.2	204	14.5	8	13.1	1	8.3	1	3.4
• ต้องการให้ลงโทษผู้กระทำผิดอย่างหนัก/โดยด่วน	213	14.1	191	13.6	14	23.0	3	25.0	5	17.3
• ต้องการให้ได้ทรัพย์สินที่ถูกขโมยกลับคืน	1	0.1	1	0.1	-	-	-	-	-	-
• ไม่ตอบ	14	0.9	14	1.0	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ: 1/ ไม่รวมผู้ประสบเหตุอาชญากรรมที่ตอบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่มาที่เกิดเหตุเพราะไม่รับแจ้งความ

10.15 ความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม (ไม่รวมถึงตำรวจ)

ดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม

นอกจากนี้ เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ยังระบุว่าไม่ต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม (ไม่รวมถึงตำรวจ) ดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม เพียง 15 ราย ที่ต้องการฯ มีเพียง 9 ราย โดยผู้ที่ต้องการฯ 2 รายระบุว่าเรื่องที่ต้องการคือ ให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม (ไม่รวมถึงตำรวจ) ดำเนินการเพื่อให้เกิดความยุติธรรมและความปลอดภัยของประชาชน

ตารางที่ 67 ความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม (ไม่รวมถึงตำรวจ) ดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม

ความต้องการให้หน่วยงาน ในกระบวนการยุติธรรม (ไม่รวมถึงตำรวจ) ดำเนินการ เกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและ ร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้าง ใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	24	100.0	16	100.0	5	100.0	-	-	3	100.0
ต้องการ โดยเรื่องที่ต้องการคือ	9	37.5	5	31.2	3	60.0	-	-	1	33.3
• เพื่อให้เกิดความยุติธรรม และความปลอดภัยของ ประชาชน	2	8.3	1	6.2	1	20.0	-	-	-	-
• ไม่ตอบ	7	29.2	4	25.0	2	40.0	-	-	1	33.3
ไม่ต้องการ	15	62.5	11	68.8	2	40.0	-	-	2	66.7

การวิเคราะห์ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2548: มุมมองอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม

แม้ว่าการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ที่เกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2548 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยทำการสำรวจเมื่อปี พ.ศ. 2549 นี้ จะเป็นเพียงโครงการนำร่อง และทำการสำรวจเฉพาะอาชญากรรมพื้นฐาน 4 ประเภท คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมเกี่ยวกับการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลทางการเงิน หรือแอบอ้างใช้เอกสารเท่านั้น แต่ผลการสำรวจดังกล่าวมีประเด็นที่น่าสนใจวิเคราะห์และอธิบายปรากฏการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นเพื่อเป็นข้อมูลให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปดำเนินการป้องกันควบคุม จัดระเบียบชุมชนและแก้ปัญหาอาชญากรรมอย่างมีทิศทางตรงกับประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นต่อไป โดยมีรายละเอียดที่น่าสนใจดังนี้

1. ว่าด้วยลักษณะอาชญากรรมจากการรายงานของเหยื่ออาชญากรรม

ข้อมูลจากการสำรวจระบุว่า ปี พ.ศ.2548 มีจำนวนประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครทั้งสิ้น 6,796,000 คน เป็นประชากรที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปจำนวน 5,630,000 คน ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำนวน 72,272 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.3 ของจำนวนประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปอาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครในปี พ.ศ. 2548

จากข้อมูล มีข้อสังเกตว่า

ประการแรก วิเคราะห์กลุ่มประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม การสำรวจในโครงการนำร่องฯ ครั้งนี้กำหนดขอบเขตการสำรวจเหยื่ออาชญากรรมที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปในครัวเรือนต่างๆ (เช่นเดียวกับประเทศแคนาดา) ซึ่งในความเป็นจริงน่าจะมีเหยื่ออาชญากรรมที่อายุต่ำกว่า 15 ปีอีกจำนวนหนึ่งที่ไม่อยู่ในขอบข่ายการสำรวจข้อมูลฯ ครั้งนี้ เช่นเดียวกับการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมของนานาชาติที่มีเหยื่ออาชญากรรมที่อายุต่ำกว่า 12 ปี หรือ 15 ปี อีกจำนวนหนึ่งที่ไม่อยู่ในขอบข่ายการสำรวจข้อมูลฯ เช่นกัน ซึ่งเป็นเรื่องน่าพิจารณาต่อไปว่า ควรที่จะ

เปิดเผยตัวเลขมีดลึกลงไปในกลุ่มประชากรอายุน้อยที่สุดเท่าไรจึงจะส่งผลกระทบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นกับครอบครัวและประเทศชาติในระดับที่เหมาะสม

นอกจากนี้ ตัวเลขผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำนวน 72,272 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.3 ของจำนวนประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปอาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครในปี พ.ศ. 2548 นี้ ยังเป็นตัวเลขบ่งชี้อาชญากรรมทั้งที่มีการรายงาน และไม่มีการรายงานต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจในปี พ.ศ. 2548 เพราะเหยื่ออาชญากรรมอายุ 15 ปีขึ้นไประบุว่า “เจ้าหน้าที่ไม่ทราบเหตุอาชญากรรมกว่าครึ่งหนึ่งคือร้อยละ 63.3” แสดงให้เห็นว่าสถิติอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2548 ตามการรายงานของทางราชการนั้น ยังมีจำนวนอีกมากถึงร้อยละ 63.3 ที่เกิดขึ้นจริงแต่ไม่ปรากฏต่อเจ้าหน้าที่ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการเสนอสถิติอาชญากรรมของทางราชการที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติจัดทำอยู่ นั้นมีการนับประเภทอาชญากรรมซ้ำซ้อนกัน เช่น ระหว่างคดีอุกฉกรรจ์กับคดีเกี่ยวกับทรัพย์และคดีความผิดต่อชีวิตและร่างกาย จึงทำให้ไม่สามารถนำสถิติคดีของทางราชการมาคำนวณสัดส่วนอาชญากรรมพื้นฐาน 4 ประเภทที่น่าจะเกิดขึ้นจริงในเขตกรุงเทพมหานคร ในปี พ.ศ. 2548 ร่วมกับข้อมูลที่ได้จากการสำรวจครั้งนี้ได้ ซึ่งหากสามารถทำได้จะเห็นภาพขนาดของอาชญากรรมทั้งที่รายงานและไม่มีการรายงานชัดเจนตรงกับข้อเท็จจริงมากยิ่งขึ้น ประกอบกับการสำรวจครั้งนี้ได้ทำการสำรวจเฉพาะครัวเรือนส่วนบุคคลไม่รวมถึงครัวเรือนสถาบัน และครัวเรือนพิเศษ จึงทำให้ไม่สามารถนำฐานข้อมูลที่ได้จากการสำรวจไปเปรียบเทียบโดยตรงกับฐานข้อมูลที่ได้รับการรายงานในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครของสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้

ประการที่สอง ความถี่ในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในรอบปี พ.ศ. 2548 สมาชิกครัวเรือนในเขตกรุงเทพมหานครมีอายุตั้งแต่ 15 ปี ขึ้นไป จำนวน 1,531 ราย รายงานว่าตนตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมรวมทั้งหมด 1,986 ครั้ง จำแนกเป็นอาชญากรรมต่อทรัพย์สินมากที่สุด ร้อยละ 93.1 ส่วนอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายมีเพียง ร้อยละ 4.2 อาชญากรรมเกี่ยวกับการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลทางการเงินหรือแอบอ้างใช้เอกสาร ร้อยละ 1.9 และ อาชญากรรมทางเพศ ร้อยละ 0.8 ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงครั้งเดียว (ร้อยละ 84.8) ส่วนผู้เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมซ้ำ มีความถี่ในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมซ้ำสูงถึง 4 ครั้งขึ้นไป จำนวนร้อยละ 2.8

มีข้อสังเกตว่า อาชญากรรมต่อทรัพย์สินเป็นอาชญากรรมพื้นฐานที่มีจำนวนความถี่ในการกระทำผิดสูงตลอดมา ซึ่งเป็นไปตามสภาพการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมไทย โดยมีสัดส่วนของคดีอาชญากรรมเข้ามาแจ้งพื้นที่การกระทำผิดในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา แต่เนื่องจากการเก็บข้อมูลครั้งนี้มีขอบเขตเฉพาะความผิดพื้นฐาน 4 ประเภท ประกอบกับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดมีลักษณะเป็นอาชญากรรมประเภท “อาชญากรรมที่ไม่มีเหยื่อ” (victimless crime) เพราะผู้กระทำผิดเป็นเหยื่อ

อาชญากรรมที่ตนเองประกอบขึ้น ดังนั้น การสำรวจข้อมูลอาชญากรรมประเภทนี้จากเหยื่ออาชญากรรมซึ่งประกอบอาชญากรรมเสียเองจึงมีความคลาดเคลื่อนสูง และไม่คุ้มค่าในการสำรวจ ดังนั้น อาชญากรรมต่อทรัพย์สินจึงเป็นอาชญากรรมพื้นฐานที่ควรให้ความสนใจศึกษาต่อไป ขณะที่อาชญากรรมเกี่ยวกับการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลทางการเงิน หรือแอบอ้างใช้เอกสารก็เป็นเรื่องใหม่ที่น่าสนใจศึกษาแนวโน้มและสำนักงานตำรวจแห่งชาติควรมีการเก็บข้อมูลอาชญากรรมประเภทนี้ในกลุ่มประเภทคดีที่น่าสนใจเพื่อจะได้มีฐานข้อมูลทางวิชาการในการศึกษาวิเคราะห์แนวโน้มทิศทางและแสวงหามาตรการป้องกันแก้ไขต่อไป สำหรับอาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายก็เป็นเรื่องพื้นฐานที่ควรแก่การวิเคราะห์พฤติกรรมแห่งคดีว่ามีแนวโน้มเปลี่ยนแปลงรูปแบบวิธีการแตกต่างไปจากเดิมหรือไม่อย่างไร และเช่นเดียวกันที่ อาชญากรรมทางเพศ เป็นเรื่องที่ในความเป็นจริงแล้วอาจจะมีตัวเลขสูงกว่านี้ แต่เนื่องจากการสำรวจครั้งนี้มีขึ้นเป็นครั้งแรก เหยื่ออาชญากรรมจึงอาจไม่คุ้นชินและไม่สะดวกใจที่จะบอกเล่าเรื่องราวน่าอับอายส่วนตัวให้คนแปลกหน้ารับทราบ แม้ว่าเจ้าหน้าที่เหล่านี้จะไม่ใช่ว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ตาม

ประการที่สาม ลักษณะอาชญากรรมต่อเนื่อง (serial crime)

อาชญากรรมต่อเนื่อง (serial crime) คือ การกระทำผิดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน หรือมีรายละเอียดพฤติกรรมเหมือนกันอย่างเห็นได้ชัดในเหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นต่อเหยื่ออาชญากรรมคนเดียวกัน หรือโดยผู้กระทำผิดคนเดียวกัน ซึ่งการสำรวจครั้งนี้ พบว่ามีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมประเภทนั้นซ้ำมากกว่า 1 ครั้ง เพียงร้อยละ 15.2 ในจำนวนนี้มีผู้กระทำผิดคนเดียวกันในเหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นเพียงร้อยละ 21.1 และการประกอบอาชญากรรมมีลักษณะที่คล้ายคลึงกันหรือมีรายละเอียดพฤติกรรมเหมือนกันอย่างเห็นได้ชัดในเหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้น ร้อยละ 75.0 รวมทั้งเหยื่ออาชญากรรมคาดว่าจะประสบเหตุอาชญากรรมนี้อีก ร้อยละ 73.1 ก็ตาม แต่ตัวเลขดังกล่าวก็เป็นข้อมูลที่ที่น่าสนใจและท้าทายนักอาชญาวิทยาให้ทำการศึกษาวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่เกี่ยวข้องเพื่อนำไปสู่การป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมต่อเนื่องที่มีลักษณะซ้ำๆ ในมิติของเหยื่ออาชญากรรม แบบแผนวิธีการประกอบอาชญากรรม หรือแผนประทุษกรรมของคนร้าย รวมทั้งลักษณะร่วมสำคัญๆ ของผู้กระทำผิดซ้ำ สำหรับสังคมไทยต่อไปในอนาคต

ประการที่สี่ อาชญากรรมที่ไม่มีการรายงาน (ตัวเลขมืด หรือ dark figure) การสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนครั้งนี้ ทำให้สังคมไทยได้ทราบถึงอาชญากรรมที่ไม่ได้รายงานต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ถูกหยิบยกขึ้นบอกเล่าในพื้นที่ทางวิชาการให้กับหน่วยงานกลางผู้ทำการสำรวจ ข้อมูลได้รับทราบอย่างเป็นรูปธรรมเป็นครั้งแรก ซึ่งข้อเท็จจริงปรากฏว่ามีสัดส่วนอาชญากรรมที่ไม่ได้รายงานต่อเจ้าหน้าที่จำนวนมากโดยการสำรวจครั้งนี้ พบอาชญากรรมที่ไม่ได้รายงานต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือถูกระบุว่าเจ้าหน้าที่ไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นหรือที่เรียกว่า

“ตัวเลขมืด” (dark figure) จำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่ง คือร้อยละ 63.3 ส่วนที่เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบว่ามีอาชญากรรมเกิดขึ้นมีเพียงร้อยละ 35.6 เท่านั้น และร้อยละ 1.1 ตอบว่าไม่แน่ใจว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุที่เกิดขึ้นหรือไม่ โดยอาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมต่อทรัพย์สินที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเรื่องมากที่สุด ส่วนอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ และอาชญากรรมต่อชีวิตร่างกายที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจจะได้รับทราบเรื่องมากกว่า

ที่น่าสนใจ คือเหตุผลที่เหยื่ออาชญากรรมรายงานในการสำรวจครั้งนี้ว่าเหตุใดพวกเขาจึงไม่รายงานอาชญากรรมที่เกิดขึ้นแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจ ทำให้เจ้าหน้าที่ไม่ทราบเหตุอาชญากรรมกว่าครึ่งหนึ่ง คือร้อยละ 63.3 ของอาชญากรรมที่เกิดขึ้น ซึ่งเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ ร้อยละ 66.2 ระบุว่าเหตุที่ไม่มีการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ **“เพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้”** รองลงมา ร้อยละ 39.4 ระบุว่าเหตุผลว่า **“เหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อยไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่”** และเหตุผลที่น่าสนใจที่สุดที่เหยื่ออาชญากรรมไม่รายงานอาชญากรรมที่เกิดขึ้นต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ คือ เหตุผลที่ระบุว่า **“ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ”** ซึ่งถึงแม้จะมีเหยื่ออาชญากรรมใช้เหตุผลนี้ในการไม่รายงานเพียงร้อยละ 17.0 โดยระบุเหตุผลเพิ่มเติมว่า เพราะพวกเขาเชื่อว่า **“เจ้าหน้าที่ไม่ให้ความสำคัญหรือเจ้าหน้าที่จะไม่อยากเข้ามาเกี่ยวข้อง”** “เจ้าหน้าที่ทำงานอย่างไม่มีประสิทธิภาพ แจ้งแล้วเจ้าหน้าที่จะมาถึงที่เกิดเหตุช้าไม่ทันการ” “เจ้าหน้าที่มีอคติต่อผู้เสียหาย เจ้าหน้าที่จะข่มขู่ คุกคามหรือทำให้ผู้เสียหายต้องเดือดร้อนเพิ่มขึ้น” และ “ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเป็นผู้มีอิทธิพล” แต่ก็เป็นข้อมูลจากเหยื่ออาชญากรรมกลุ่มตัวเลขมืดที่สะท้อนให้เห็นถึงความไม่เชื่อมั่นใน “การปฏิบัติการหลักของเจ้าหน้าที่ตำรวจ” ซึ่งเป็นหน่วยงานต้นธารของกระบวนการยุติธรรม และชวนให้คิดต่อไปว่าความรู้สึกขาดความเชื่อมั่นในผู้พิทักษ์สันติราษฎร์เช่นนี้มีเหตุปัจจัยมาจากประสบการณ์ทางสังคมแบบใด มีความรุนแรงและเรื้อรังเพียงใด และจะปรับเปลี่ยนทัศนคติของประชาชนไปในทิศทางที่ดีขึ้นได้อย่างไร

ดังนั้น ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจครั้งนี้จึงเป็นฐานข้อมูลที่เป็นเสียงสะท้อนโดยตรงจากกลุ่มเหยื่ออาชญากรรมที่ตัดสินใจไม่รายงานอาชญากรรมที่เกิดขึ้นต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจอันควรค่าแก่การที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะนำไปพิจารณาปรับปรุงการปฏิบัติงาน สร้างภาพพจน์และเสริมความเชื่อมั่นของประชาชนผู้รับบริการที่มีต่อองค์กรของตนต่อไป

ประการที่ห้า อาชญากรรมที่มีการรายงาน: ผู้รายงานและวิธีการรายงาน ข้อมูลจากการสำรวจที่น่าสนใจอีกประการหนึ่ง คือ เมื่อมีอาชญากรรมทั้งหมดเกิดขึ้นแล้ว “ใคร” เป็นผู้รายงานอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ และใช้ “วิธีการ” ใดในการรายงาน ซึ่งผลปรากฏว่าอาชญากรรมที่เกิดขึ้นเกือบทั้งหมดเจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเรื่องโดยเหยื่ออาชญากรรมเป็นผู้รายงานหรือแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ (ร้อยละ 82.2) ที่เหลือบางส่วนระบุว่าบุคคลอื่นเป็นผู้แจ้ง ผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่

รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุเป็นผู้แจ้ง และมีเพียงส่วนน้อยที่ระบุว่า “เจ้าหน้าที่ตำรวจพบเห็นขณะเกิดเหตุ” (ร้อยละ 0.6) โดยวิธีการรายงาน คือ เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่เดินทางไปแจ้งความเอง (ร้อยละ 70.3) โทรศัพท์แจ้ง หรือทำทั้งสองวิธี และมีเพียงส่วนน้อยที่ระบุว่า “สายตรวจผ่านมาขณะเกิดเหตุ” (ร้อยละ 1.8)

ข้อมูลจากการสำรวจเกี่ยวกับ “ผู้รายงานอาชญากรรม” ซึ่งพบว่า ส่วนใหญ่ประชาชนที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเป็นกลุ่มผู้รายงานหลักที่เปิดประเด็นให้สังคมทราบว่ามีอาชญากรรมเกิดขึ้นอีกกรณีหนึ่งในสังคมแห่งนี้นั้น เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลเนื่องจากเป็นผู้ได้รับความเสียหายและอันตรายอันเป็นผลกระทบจากอาชญากรรมทั้งโดยทางตรงและโดยทางอ้อม ส่วน “วิธีการรายงาน” ที่เหยื่ออาชญากรรมเดินทางไปแจ้งความเองนั้น อาจเนื่องมาจากหลายสาเหตุ เช่น เหตุที่เกิดไม่ใช่เหตุเฉพาะหน้า และการแจ้งความก็เพื่อให้ได้หลักฐานในการจัดทำเอกสารต่างๆ ใหม่ ฯลฯ

อย่างไรก็ตาม กรณีที่ไม่มีผู้ใดรายงานอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจพบเห็นขณะเกิดเหตุอาชญากรรมเอง ซึ่งมีจำนวนไม่มากนัก รวมทั้งวิธีการรายงานที่เหยื่ออาชญากรรมระบุว่า “สายตรวจผ่านมาขณะเกิดเหตุ” ซึ่งมีจำนวนน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับสัดส่วนของวิธีการรายงานวิธีอื่นๆ นั้น นับว่าเป็นข้อมูลที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรนำไปปรับปรุงระบบ รูปแบบ และวิธีการทำงานของตนอย่างมาก เช่น การจัดให้มีสายตรวจจำนวนความถี่สูงขึ้นเพื่อให้ประชาชนรู้สึกมั่นใจและปลอดภัยจากอาชญากรรม การนำแนวคิด “ยุติธรรมชุมชน” (community justice) มาใช้เพื่อสร้างเครือข่ายยุติธรรมชุมชนที่ประชาชนสามารถมีส่วนร่วมช่วยกันป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมในชุมชนของตนอันเป็นการปิดช่องว่างที่ขาดหายไประหว่างกระบวนการยุติธรรมกับประชาชนได้ทางหนึ่ง

ตารางที่ 68 ว่าด้วยลักษณะอาชญากรรมจากการรายงานของเหยื่ออาชญากรรม

ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่น่าสนใจ	ร้อยละ
ประชากรที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	1.3
ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อทรัพย์สินมากที่สุด	93.1
เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงครั้งเดียวมากที่สุด	84.8
ไม่มีการรายงานต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	63.3
สาเหตุที่ไม่รายงานมากที่สุดเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้	66.2
เหยื่ออาชญากรรมเป็นผู้รายงานหรือแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ	82.2
โดยวิธีการรายงาน คือ เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่เดินทางไปแจ้งความเอง	70.3

2. ลักษณะสำคัญของบุคคลที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ผลการวิจัยเกี่ยวกับลักษณะของเหยื่ออาชญากรรม พบว่า เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 45 – 59 ปี อายุเฉลี่ย 41.2 ปี ยกเว้นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศมีอายุระหว่าง 18 – 24 ปี และเหยื่ออาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลมีอายุระหว่าง 35 – 44 ปี เกือบทั้งหมดมีสัญชาติและเชื้อชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ จบการศึกษาสูงสุดในระดับประถมศึกษา ยกเว้นเหยื่ออาชญากรรมที่ถูกแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนใหญ่มีการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี ผู้มีอาชีพค้าขายหรือประกอบธุรกิจส่วนตัว ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทุกประเภทมากที่สุดรวมทั้งตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อทรัพย์สินมากที่สุดด้วย รองลงมาคือกลุ่มพนักงานและลูกจ้างเอกชน ยกเว้นกลุ่มนักเรียนนักศึกษาที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศมากที่สุด กว่าครึ่งหนึ่งของเหยื่ออาชญากรรมสมรสแล้ว มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนค่อนข้างต่ำคือ 5,001 – 10,000 บาท และต่ำกว่าค่าเฉลี่ยรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของกลุ่มเหยื่ออาชญากรรมทั้งหมด (10,000 บาท) การถือครองในกรรมสิทธิ์ที่อยู่อาศัยของเหยื่ออาชญากรรมมีลักษณะหลากหลาย คือเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ ผู้อาศัย และผู้เช่า ซึ่งส่วนใหญ่มีสถานภาพเป็นเจ้าของครัวเรือน

นอกจากนี้ เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่มีที่พักอาศัยในลักษณะ “บ้าน” อยู่ในเขตที่อยู่อาศัยรองลงมาพักอาศัยในเขตชุมชนแออัด ซึ่งเป็นกลุ่มที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแก๊สพิษและร่างกายมากที่สุด อย่างไรก็ตามเมื่อสำรวจรายละเอียดของที่พักอาศัย พบว่าที่อยู่อาศัยเหล่านั้นไม่มีความเป็นส่วนตัว สามารถเข้าออกได้สะดวกเพราะไม่มีรั้วกัน แม้จะไม่มีการประกอบธุรกิจใดๆ ที่บ้านพักอาศัยนั้นก็ตาม แต่ก็มีความผูกพันกับถิ่นที่พักอาศัยโดยอยู่มานานกว่า 5 ปีขึ้นไป แม้ว่าจะเคยย้ายที่อยู่มาแล้ว 1 ครั้ง จากเขตอื่นในกรุงเทพมหานครคือมาจากเขตพื้นที่ชั้นกลาง และย้ายถิ่นมาจากจังหวัดอื่นๆ คือมาจากจังหวัดต่างๆ ในภาคกลางมากที่สุด

จากข้อมูลลักษณะทั่วไปของเหยื่ออาชญากรรมข้างต้น มีประเด็นที่น่าสนใจ ดังนี้

ประการแรก ใครคือประชากรกลุ่มเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ผลการสำรวจอาจใช้เป็นข้อบ่งชี้แนวโน้มกลุ่มประชากรที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานครได้ กล่าวคือเมื่อประมวลลักษณะของเหยื่ออาชญากรรมจากข้อมูลสถิติอาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานครที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2548 แล้ว บนฐานคติเหตุปัจจัยแวดล้อมที่มีลักษณะคงที่หรือเปลี่ยนแปลงไม่มากนัก สามารถพยากรณ์แนวโน้มผู้ที่มีความเสี่ยงสูงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อทรัพย์สินในเขตกรุงเทพมหานคร ในอนาคตโดยเฉพาะในปี พ.ศ. 2549-2550 ได้ว่า **ลักษณะของกลุ่มประชากรที่มีแนวโน้มเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทุกประเภทในเขตกรุงเทพมหานคร คือ ผู้หญิงที่สมรสแล้วอยู่ในวัยทำงาน อายุประมาณ 41 ปี เรียนจบระดับประถมศึกษา อาชีพค้าขายหรือประกอบธุรกิจส่วนตัว มีฐานะค่อนข้างยากจน พักอาศัย**

อยู่ในบ้านในเขตที่อยู่อาศัยที่ไม่มีความเป็นส่วนตัว สามารถเข้าออกได้สะดวกเพราะไม่มีรั้ว
กันแม้ว่าจะพักอาศัยอยู่ที่อยู่ปัจจุบันมานานกว่า 5 ปีแล้วก็ตาม

ประการที่สอง ผู้หญิงกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม เนื่องจากการสำรวจข้อมูลครั้งนี้เป็นโครงการนำร่องที่ยังไม่เคยมีการศึกษาวิจัย หรือเก็บข้อมูลพื้นฐานในลักษณะเช่นนี้มาก่อน จึงไม่สามารถหาฐานข้อมูลอื่นๆ ในบริบทสังคมวัฒนธรรมไทยมาเปรียบเทียบกันเพื่อให้เห็นสภาพการเปลี่ยนแปลงของปัญหาใดๆ ได้ อย่างไรก็ตาม ฐานข้อมูลเกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรมชุดนี้จะได้รับการพัฒนาเป็นฐานข้อมูลเชิงอ้างอิงสำหรับนำไปเปรียบเทียบกับผลการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในปีต่อไป ได้ อย่างไรก็ตาม ผลการสำรวจที่พบว่าผู้หญิงตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่าผู้ชายครั้งนี้เป็นข้อมูลที่ตรงกันข้ามกับตัวเลขจาก national crime victimization survey (NCVS) ปี ค.ศ. 2000 ของประเทศสหรัฐอเมริกาที่ระบุว่าผู้หญิงตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมน้อยกว่าผู้ชายในทุกประเภท โดยผลการสำรวจของ NCVS แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงอายุ 12 ปีขึ้นไปอาจตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในคดีอุกฉกรรจ์ในสัดส่วน 25.9 ต่อผู้หญิง 1,000 คน เมื่อเทียบกับผู้ชายซึ่งอาจตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมอุกฉกรรจ์มากกว่าคือในสัดส่วน 38.89 ต่อผู้ชาย 1,000 คน ส่วนคดีชิงทรัพย์ ผู้หญิงตกเป็นเหยื่อในสัดส่วน 55.9 ต่อผู้หญิง 1,000 คนขณะที่ผู้ชายตกเป็นเหยื่อถึง 62.6 ต่อผู้ชาย 1,000 คน และพบว่าผู้หญิงที่อายุ 65 ปีขึ้นไปตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่ำที่สุด

ประการที่สาม นักเรียนนักศึกษา: เหยื่ออาชญากรรมทางเพศ ประเด็นที่น่าสนใจถัดมา คือการที่กลุ่มนักเรียนนักศึกษาตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศมากที่สุดนั้น สอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย” ของ จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2550) ซึ่งทำการศึกษาเมื่อปี พ.ศ. 2544 พบว่ากลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศในคดีข่มขืนในสายตาของอาชญากรรมทางเพศ คือ กลุ่มเด็กหญิงแรกรุ่นอายุระหว่าง 11-15 ปี ที่เป็นนักเรียนนักศึกษา ถูกข่มขืนที่บ้านเพื่อนหรือบ้านคนรู้จัก โดยคนรัก เพื่อนหรือคนรู้จัก ในช่วงเวลา 22.00-02.00 น. ซึ่งผู้กระทำความผิดทางเพศสนใจเด็กผู้หญิงที่มีรูปร่างหน้าตาดี (หุ่นดี-ขาวอวบ-ขาวสวย-หน้าอกใหญ่) แต่งกายล่อแหลม (นุ่งสั้น-รัดรูป-เสื้อ/ชุดบาง-สายเดี่ยว/เกาะอก) และไม่ระมัดระวังตัว (ยอมติดตามไปด้วย-ใกล้ชิดสนิทสนม-เหยื่อมีอาการมึนเมา-ผ่านมาในที่เปลี่ยวตามลำพัง) ตามลำดับ ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเร่งแสวงหามาตรการการป้องกันภัยอาชญากรรมทางเพศในระดับครัวเรือนและชุมชนรวมทั้งปรับเปลี่ยนกรอบทฤษฎีแบบ "ขาดมูทิตาจิต" (victim identification) หรือขาดความรู้สึกเอาใจเขามาใส่ใจเรา ต่อเหยื่ออาชญากรรมทางเพศภายใต้ระบบสังคมวัฒนธรรมแบบชายเป็นใหญ่ (patriarchy society) อย่างเร่งด่วนต่อไป

ประการที่สี่ ประเภทอาชญากรรมที่สอดคล้องกับลักษณะส่วนบุคคลของเหยื่ออาชญากรรม อาชญากรรมที่ถูกแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลทางการเงิน นับว่าเป็น

อาชญากรรมพื้นฐานที่เกิดขึ้นใหม่ในสังคมไทยควบคู่กับการพัฒนาระบบเศรษฐกิจและสังคมแบบทุนนิยม และนับวันปัญหาอาชญากรรมประเภทนี้จะมีขนาดของปัญหาใหญ่มากยิ่งขึ้น ทวีความถี่ และสร้างความเสียหายแก่ระบบเศรษฐกิจทั้งส่วนบุคคลและในวงกว้างออกไปหากไม่มีการป้องกันปราบปรามอย่างจริงจัง ซึ่งผลการสำรวจพบว่า เหตุอาชญากรรมที่ถูกแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลทางการเงิน เช่น บัตรเครดิต เป็นต้น ส่วนใหญ่มีการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี ซึ่งก็สอดคล้องกับข้อเท็จจริงอันเป็นลักษณะส่วนบุคคลของเหยื่ออาชญากรรมเองที่เหยื่ออาชญากรรมกลุ่มนี้มีระดับการศึกษาสูงกว่าเหยื่ออาชญากรรมต่อทรัพย์สินซึ่งส่วนใหญ่จบการศึกษาสูงสุดในระดับประถมศึกษา ทั้งนี้เนื่องจากผู้ที่จบปริญญาตรีส่วนใหญ่จะได้รับเงินเดือนในระดับที่สามารถมีบัตรเครดิตพื้นฐานได้ และหากไม่ระมัดระวังก็อาจถูกแอบอ้างนำข้อมูลไปใช้ได้โดยง่าย

ประการที่ห้า โอกาสในการกระทำผิด เมื่อพิจารณาเหตุปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมตามหลักวิชาอาชญาวิทยาแล้ว พบว่า นอกจากอาชญากรรมจะเกิดจากปัจจัยทางร่างกาย จิตใจ และสังคมซึ่งมาจากทั้งเหยื่ออาชญากรรม และผู้กระทำผิดแล้ว ปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งซึ่งก่อให้เกิดอาชญากรรมหรือง่ายต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมก็คือ "โอกาส" ในการกระทำผิด และการสำรวจครั้งนี้พบว่าเหยื่ออาชญากรรมต่อทรัพย์สินซึ่งเป็นอาชญากรรมที่ได้รับรายงานจากเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุดเกิดจากความประจบเหมาะของสถานการณ์ 2 สถานการณ์ คือ การจ้องแสวงหาโอกาสของผู้กระทำผิด และการทำตัวให้ตกอยู่ในอันตรายของเหยื่ออาชญากรรมเอง เช่น ที่อยู่อาศัยของเหยื่ออาชญากรรมอยู่ในเขตชุมชนแออัด ไม่มีความเป็นส่วนตัว สามารถเข้าออกได้สะดวกเพราะไม่มีรั้วกั้น แม้จะไม่มีประตูหรือรั้วกั้นใดๆ ที่บ้านพักอาศัยนั้นก็ตาม และอาชญากรรมส่วนใหญ่เกิดขึ้นที่บริเวณบ้านพักอาศัยของเหยื่ออาชญากรรม

ลักษณะดังกล่าวเห็นได้ชัดเจนว่า เหยื่ออาชญากรรมมิได้ตระหนักถึงความสำคัญของการป้องกันอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อมอันเป็นมาตรการทางกายภาพที่สามารถจัดการกำจัดจุดอ่อนได้ จึงได้เปิดช่องโอกาสการใช้ชีวิตให้ง่ายต่อการประกอบอาชญากรรมโดยประมาท ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถใช้ประโยชน์จากข้อมูลการสำรวจครั้งนี้เพื่อนำไปสู่การจัดระเบียบชุมชน กำหนดมาตรการรักษาความปลอดภัยเบื้องต้น รวมทั้งจัดทำคู่มือการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมรูปแบบต่างๆ เพื่อพัฒนาให้กรุงเทพมหานคร และสังคมไทยโดยรวมเป็นบ้านที่น่าอยู่อาศัยและปลอดภัยจากอาชญากรรมไปพร้อมๆ กัน

ตารางที่ 69 ลักษณะสำคัญของบุคคลที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่น่าสนใจ	ร้อยละ
เพศหญิง	57.4
อายุระหว่าง 45 – 59 ปี อายุเฉลี่ย 41.2 ปี	26.0
สมรสแล้ว	65.3
จบการศึกษาสูงสุดในระดับประถมศึกษา	36.8
ผู้มีอาชีพค้าขายหรือประกอบธุรกิจส่วนตัว ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทุกประเภท มากที่สุด	36.5
มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 5,001 – 10,000 บาท และต่ำกว่าหรือเท่ากับค่าเฉลี่ย รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของกลุ่มเหยื่ออาชญากรรมทั้งหมด (10,000 บาท)	39.1
ส่วนใหญ่มีสถานภาพเป็นเจ้าของครัวเรือน	34.9

3. ลักษณะของผู้กระทำผิดในความทรงจำของเหยื่ออาชญากรรม

จากการรายงานของเหยื่ออาชญากรรม กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว พบว่าผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุระหว่าง 18 – 25 ปี ซึ่งเท่าที่เหยื่ออาชญากรรมทราบ ผู้กระทำผิดไม่ได้เป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง ขณะกระทำผิดไม่มีอาการมีนเมาจากฤทธิ์ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ มีเพียงร้อยละ 16.7 ระบุว่าผู้กระทำผิดมีอาการมีนเมาจากฤทธิ์ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ กรณีผู้กระทำผิดมากกว่าหนึ่งคน ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุระหว่าง 18 – 25 ปี โดยผู้กระทำผิดร้อยละ 17.8 ถูกระบุว่าป็นหรือน่าจะเป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง ขณะกระทำผิด ผู้กระทำผิดไม่มีอาการมีนเมาจากฤทธิ์ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ แต่กรณีที่มีผู้กระทำผิดมากกว่า 2 คนขึ้นไปก็มีเหยื่ออาชญากรรมประมาณร้อยละ 15.1 ระบุว่าผู้กระทำผิดมีอาการมีนเมาจากฤทธิ์ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ อนึ่ง สามารถสรุปลักษณะของผู้กระทำผิดในภาพรวมได้ว่า ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุระหว่าง 18 – 25 ปี ไม่ได้เป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง ขณะกระทำผิดไม่มีอาการมีนเมาจากฤทธิ์ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากข้อมูลดังกล่าว มีประเด็นที่น่าสนใจ ดังนี้

ประการแรก เพศกับการกระทำผิด ผลการสำรวจครั้งนี้พบว่าผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นเพศชายซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยหลายชิ้นในทุกๆ สังคมทั่วโลกที่พบว่า เพศชายกระทำผิดมากกว่าเพศหญิง ดังเช่นสถิติอาชญากรรมที่เกิดในสหรัฐอเมริการะบุว่า ร้อยละ 90 กระทำผิดโดยผู้ชาย และ

อีกร้อยละ 10 กระทำผิดโดยผู้หญิง เมื่อจำแนกสัดส่วนเพศกับประเภทการกระทำผิดที่น่าสนใจโดยศึกษาสถิติคดีจากกระทรวงยุติธรรม สหรัฐอเมริกา เมื่อปี ค.ศ. 1996 พบว่า สัดส่วนอาชญากรเพศชายต่อเพศหญิง คิดเป็น 2.7 ต่อ 1 ในคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ และ 6 ต่อ 1 ในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ และในรอบ 20 ปีนี้ผู้หญิงประกอบอาชญากรรมในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญค่อนข้างคงที่แต่ประกอบอาชญากรรมในคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์เพิ่มมากขึ้น McCord (1991: 397-417)

อนึ่ง เนื่องจากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมครั้งนี้เป็นการสอบถามข้อมูลจากผู้ที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จึงทำให้สาระสำคัญบางประการซึ่งเป็นปัจจัยส่วนบุคคลของอาชญากรขาดหายไป ได้แก่ ภูมิหลัง บุคลิกภาพ แรงจูงใจ แรงบันดาลใจ ค่านิยม และระดับการศึกษาหรือองค์ความรู้ ฯลฯ อย่างไรก็ตาม การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับภาพความเป็นจริงของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจะสมบูรณ์ยิ่งขึ้นหากนำข้อมูลทั้งส่วนที่เป็นปัจจัยเกี่ยวข้องของตัวผู้กระทำผิดมาวิเคราะห์ประกอบคู่ไปกับเหยื่ออาชญากรรมซึ่งอาจทำได้ในคดีสำคัญๆ เป็นรายคดีเท่านั้น

ประการที่สอง ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่ออาชญากรรมกับผู้กระทำผิด ปรากฏว่าเหยื่ออาชญากรรมเกินกว่าครึ่งหนึ่งไม่เคยรู้จักผู้กระทำผิดมาก่อน หรือรู้จักเพียงผิวเผินเท่านั้น และสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้หากพบเห็นอีกครั้งกรณีผู้กระทำผิดคนเดียว ส่วนกรณีผู้กระทำผิดมากกว่าหนึ่งคนเหยื่ออาชญากรรมไม่สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้หากพบเห็นอีกครั้ง แสดงว่าคนแปลกหน้าที่เข้ามาในชุมชนหรือในบ้านเป็นคนกลุ่มแรกๆ ที่ชาวชุมชนควรให้ความสนใจจับตามองและดูแลสอดส่องให้แก่นักและกันมากกว่ากลุ่มอื่นๆ ซึ่งควรมีการพัฒนากิจกรรมชุมชนเพื่อผูกโยงความสัมพันธ์ของเครือข่ายชุมชนเข้าด้วยกัน

ตารางที่ 70 ลักษณะของผู้กระทำผิดในความทรงจำของเหยื่ออาชญากรรม

ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่น่าสนใจ	ร้อยละ
กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว	
เพศชาย	81.9
อายุระหว่าง 18 – 25 ปี	36.6
ไม่ได้เป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง	26.0
ขณะกระทำผิดไม่มีอาการมึนเมาจากฤทธิ์ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	38.3

ตารางที่ 70 ลักษณะของผู้กระทำผิดในความทรงจำของเหยื่ออาชญากรรม (ต่อ)

ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่น่าสนใจ	ร้อยละ
กรณีผู้กระทำผิดมากกว่าหนึ่งคน	
เพศชาย	84.9
อายุระหว่าง 18 – 25 ปี	49.8
เป็นหรือน่าจะเป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง	17.8
ขณะกระทำผิดมีอาวุธมีนเมาจากฤทธิ์ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	35.1

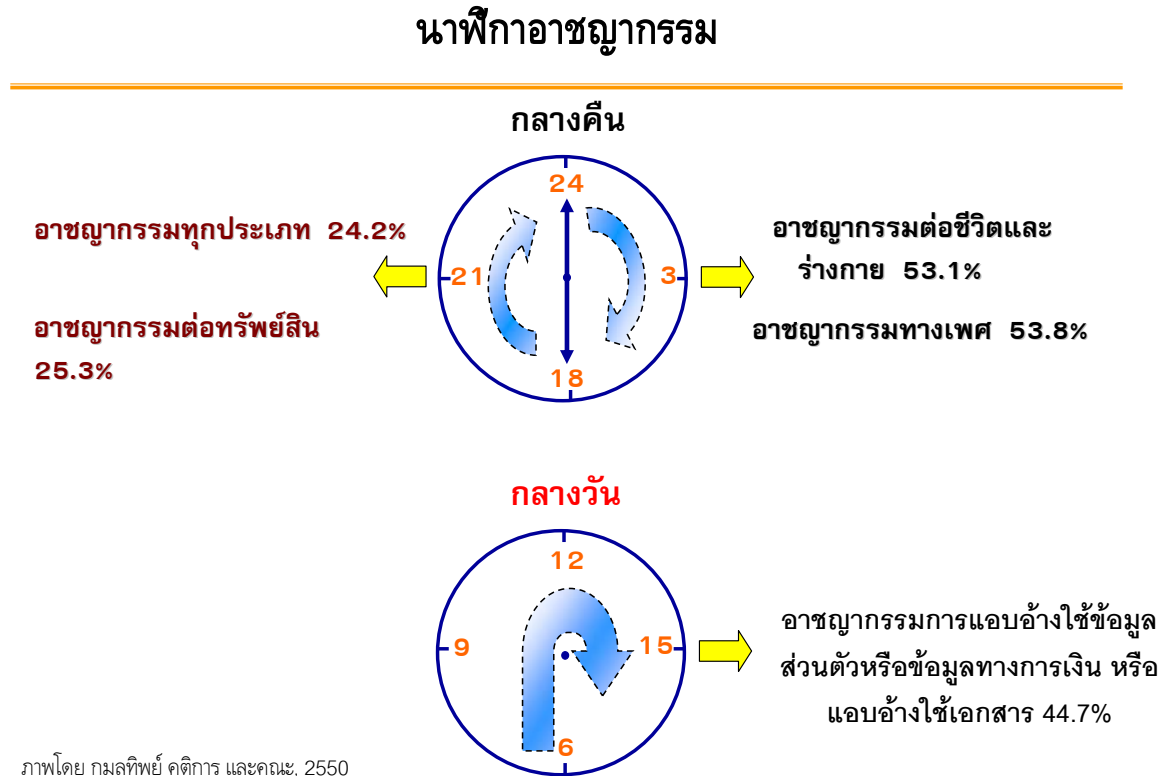
4. เวลาและสถานที่เกิดเหตุ

ช่วงเวลาในการกระทำผิด กว่าครึ่งหนึ่งของอาชญากรรมเกิดขึ้นในเวลากลางคืน ระหว่างเวลา 18.01 – 06.00 น. คืออาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ต่อชีวิตร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนอาชญากรรมประเภทการแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ เกิดในเวลากลางวันระหว่างเวลา 06.01 – 18.00 น. มากที่สุด และช่วงเวลาวิกฤตที่เกิดเหตุอาชญากรรมทุกประเภทมากที่สุด คือเวลาระหว่าง 24.01 – 06.00 น. โดยเฉพาะอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนอาชญากรรมต่อชีวิตร่างกายและอาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่เกิดเหตุในหัวเวลาระหว่าง 18.01 - 24.00 น.

เขตพื้นที่เกิดเหตุใน กทม.: เมื่อจัดแบ่งพื้นที่กรุงเทพมหานครออกเป็น 3 เขตพื้นที่ คือเขตพื้นที่ชั้นใน ชั้นกลาง และชั้นนอกเพื่อศึกษาสภาพการเกิดอาชญากรรมที่มีความสัมพันธ์กับสภาพทางกายภาพของโซนแบ่งเขตพื้นที่ของกรุงเทพมหานคร และสำนักงานตำรวจแห่งชาติประกอบกัน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีนิเวศวิทยาอาชญากรรมของชอร์และแม็คเคย์ (Shaw&McKay, 1942; Bursik, 1988) แห่งมหาวิทยาลัยชิคาโก พบว่าเหตุเกิดในเขตพื้นที่ชั้นกลางของกรุงเทพมหานครมากที่สุด รองลงมาคือเขตพื้นที่ชั้นใน และเขตพื้นที่ชั้นนอก ตามลำดับ ซึ่งเป็นการแบ่งเขตพื้นที่อย่างคร่าวๆ เท่านั้น

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการแบ่งเขตรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลต่างๆ ไม่ได้สอดคล้องกับการแบ่งเขตพื้นที่ของกรุงเทพมหานครซึ่งเป็นพื้นที่ที่สำนักงานสถิติแห่งชาติใช้เป็นฐานข้อมูลครัวเรือนในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนครั้งนี้ จึงทำให้เกิดข้อจำกัดในการนำข้อมูลอาชญากรรมที่ได้จากการสำรวจไปเปรียบเทียบกับสถิติอาชญากรรมจำแนกตามกลุ่มสถานีตำรวจนครบาลที่จัดอยู่ในโซนต่างๆ อันจะทำให้สามารถวิเคราะห์ข้อมูลได้ละเอียดและลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น

ภาพที่ 2 นาฬิกาอาชญากรรม

สถานที่เกิดเหตุ: อาชญากรรมกว่าครึ่งหนึ่งเกิดเหตุบริเวณที่พักอาศัยของเหยื่อ อาชญากรรมมากกว่าเกิดเหตุที่สาธารณะและสถานที่อื่นๆ เช่น บริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนนหรือในพาหนะบริการสาธารณะ บริเวณสถานที่สาธารณะ โรงเรียนหรือสถานศึกษา ลานจอดรถหรืออาคารจอดรถ ฯลฯ โดยเกิดเหตุในพื้นที่ส่วนตัวอย่างแท้จริง คือเกิดเหตุภายในบ้านพักอาศัยหรือบริเวณภายในรั้วบ้านมากที่สุด ส่วนกรณีเกิดเหตุบริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะนั้นพบว่าเหยื่ออาชญากรรมประสบเหตุบนถนนสาธารณะหรือในซอยมากที่สุด กรณีเกิดเหตุที่สถานที่สาธารณะ ปรากฏว่าเหยื่ออาชญากรรมประสบเหตุที่สถานบริการน้ำมัน ร้านสะดวกซื้อ ตลาดสด หรือตลาดนัดมากที่สุด ขณะที่อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ เกิดเหตุที่ห้างสรรพสินค้ามากที่สุด (ร้อยละ 6.9) และกรณีเกิดเหตุในสถานที่อื่นๆ ได้แก่ โรงเรียนหรือสถานศึกษาส่วนใหญ่เกิดเหตุในอาคารเรียนมากที่สุด

“บ้าน” จัดว่าเป็นสถานที่ซึ่งปลอดภัยที่สุด และมีความเป็นส่วนตัวมากที่สุดสำหรับผู้คน หากเปรียบเทียบกับบริเวณสถานที่สาธารณะต่างๆ ในทางตรงกันข้าม ข้อมูลจากการสำรวจพบว่าอาชญากรรมกว่าครึ่งหนึ่งเกิดเหตุบริเวณที่พักอาศัยของเหยื่ออาชญากรรมมากกว่าเกิดเหตุที่

สาธารณะและสถานที่อื่นๆ ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องพึงให้ความสนใจพัฒนามาตรการป้องกันอาชญากรรมและบรรณคดีให้ความรู้ที่ถูกต้องแก่ประชาชนต่อไป

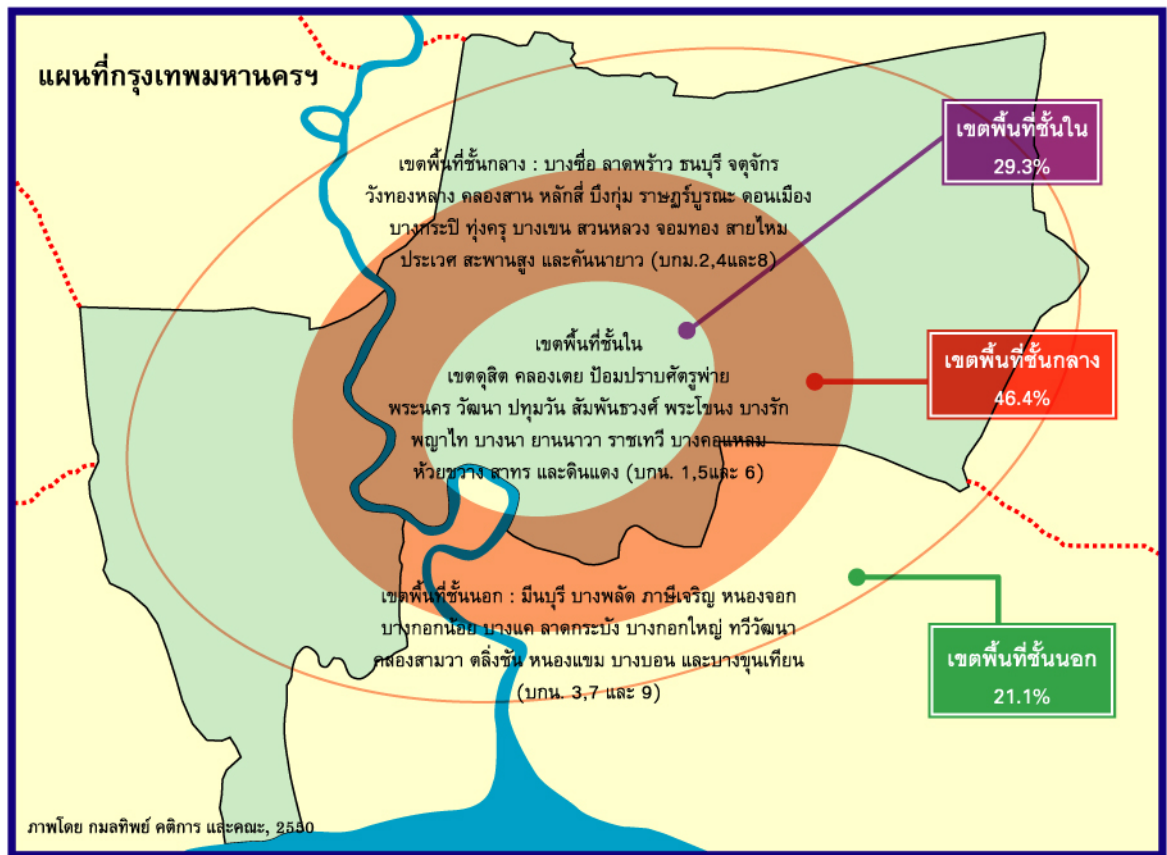
ด้วยเหตุนี้ “เวลา” และ “สถานที่” จึงเป็นปัจจัยองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้อาชญากรรมเกิดขึ้นได้ นอกเหนือไปจากตัวอาชญากรเหยื่ออาชญากรรม และช่องโอกาสที่เหมาะสม

อนึ่ง ในภาพรวมของกรุงเทพมหานคร เมื่อแบ่งเขตพื้นที่ออกเป็น 3 เขตหรือโซน แล้ว พบว่าอาชญากรรมส่วนใหญ่เกิดเหตุในพื้นที่ชั้นกลางมากที่สุด ซึ่งเป็นพื้นที่เขตบางซื่อ ลาดพร้าว ธนบุรี จตุจักร วังทองหลาง คลองสาน หลักสี่ บึงกุ่ม ราชบุรีบูรณะ ดอนเมือง บางกะปิ พุ่งครุ บางเขน สวนหลวง จอมทอง สายไหม ประเวศ สะพานสูง และคันนายาว

ตารางที่ 71 สถานที่เกิดเหตุ

ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่น่าสนใจ	ร้อยละ
พื้นที่ในเขตกรุงเทพมหานครที่เกิดเหตุ	
เหตุเกิดในเขตพื้นที่ชั้นกลางของกรุงเทพมหานครมากที่สุด	46.4
สถานที่เกิดเหตุ	
ลำดับที่ 1 เกิดเหตุบริเวณที่พักอาศัยของเหยื่ออาชญากรรม	66.9
➢ ในบ้านพักอาศัย / บริเวณภายในรั้วบ้าน	50.2
ลำดับที่ 2 เกิดเหตุบริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะ	21.4
➢ บนถนนสาธารณะ / ซอย	11.8
ลำดับที่ 3 เกิดเหตุบริเวณสถานที่สาธารณะ	8.4
➢ สถานีบริการน้ำมัน ร้านสะดวกซื้อ ตลาดสด ตลาดนัด	2.9
ลำดับที่ 4 เกิดเหตุบริเวณสถานที่สาธารณะ	1.4
➢ ในอาคารเรียน	0.3

ภาพที่ 3 การแบ่งเขตพื้นที่เกิดอาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร

5. ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม

ความเสียหายที่เกิดขึ้นกับร่างกาย เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่ได้รับบาดเจ็บจากอาชญากรรม (ร้อยละ 87.9) มีเหยื่ออาชญากรรมจำนวนไม่มากนักที่ได้รับบาดเจ็บ คือมีรอยฟกช้ำบวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีก หักฟันบิ่นหรือฟันหัก กระดูกหัก ศีรษะแตก มีบาดแผลจากการถูกยิงถูกแทง หรือถูกทำร้ายโดยของมีคม ฯลฯ ซึ่งส่วนใหญ่ต้องเข้ารับการรักษายาบาลในโรงพยาบาลแบบผู้ป่วยนอก

ความเสียหายคิดเป็นค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บ ผู้ที่ได้รับบาดเจ็บส่วนใหญ่ต้องใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นเฉลี่ยเป็นเงิน 3,070 บาท สำหรับอาชญากรรมต่อทรัพย์สินเฉลี่ย 1,628 บาท และอาชญากรรมต่อชีวิตร่างกาย เฉลี่ย 4,032 บาท

ความเสียหายคิดเป็นอัตราการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานจากอาการบาดเจ็บ แม้ว่าเหยื่ออาชญากรรมที่ได้รับบาดเจ็บส่วนใหญ่ไม่ต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานจากอาการบาดเจ็บแต่เหยื่ออาชญากรรมส่วนหนึ่ง (ร้อยละ 39.8) ก็ต้องสูญเสียเวลาทำงานมากกว่า 1 วัน ไป

จนถึงมากกว่า 2 เดือน โดยเหยื่ออาชญากรรมหยุดงานเฉลี่ย 5 วัน กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินหยุดงานเฉลี่ย 3 วัน และกรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายหยุดงานเฉลี่ย 17 วัน

ความเสียหายคิดเป็นอัตราการขาดรายได้จากการบาดเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงาน อาชญากรรมที่เกิดขึ้นส่งผลให้เหยื่ออาชญากรรมที่ได้รับบาดเจ็บ ร้อยละ 25.8 ขาดรายได้ในอัตราเฉลี่ยของการขาดรายได้เนื่องจากอาการบาดเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงาน คือ 6,531 บาท กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินเฉลี่ย 15,000 บาท และกรณีอาชญากรรมต่อชีวิตร่างกายเฉลี่ย 5,321 บาท

ความเสียหายคิดเป็นอัตราการหยุดงานหรือสูญเสียเวลางานจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เหยื่ออาชญากรรมบางส่วนต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลางานจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ ซึ่งส่วนใหญ่ติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยกว่าครึ่งหนึ่งใช้เวลาน้อยกว่าหรือเท่ากับ 1 วัน และ ร้อยละ 46.2 ใช้เวลามากกว่า 1 วัน ขึ้นไป

ความเสียหายคิดเป็นอัตราการขาดรายได้เมื่อจำเป็นต้องหยุดงานไปติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ระบุว่าเหตุดังกล่าวนี้มีผลทำให้ตนขาดรายได้เมื่อจำเป็นต้องหยุดงาน โดยคิดเป็นจำนวนเงินเกิน 500 บาทขึ้นไป ร้อยละ 30.1

ความเสียหายคิดเป็นอัตราการหยุดงานที่สมาชิกในครัวเรือนจำเป็นต้องหยุดงานจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนอกเหนือจากผู้ประสบเหตุ พบว่ามีสมาชิกในครัวเรือนส่วนหนึ่งที่จำเป็นต้องหยุดงานจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนอกเหนือจากผู้ประสบเหตุ โดยส่วนใหญ่หยุดงานไม่เกิน 3 วัน

ความเสียหายคิดเป็นมูลค่าทรัพย์สินที่สูญเสียไปจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้น เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่มีมูลค่า 1,001 – 5,000 บาท ส่วนทรัพย์สินที่สูญเสียสูงสุดมีมูลค่าประมาณ 250,001 บาทขึ้นไป โดยการสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเฉลี่ยเป็นเงิน 15,845 บาท กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินเฉลี่ย 15,823 บาท และกรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายเฉลี่ย 4,188 บาท

ดังนั้น นอกจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นแต่ละครั้งจะทำลายสัมพันธภาพส่วนบุคคลระหว่างคนในสังคมด้วยกันและฝ่าฝืนกฎหมายของรัฐ ทำให้รัฐต้องลงทุนจ้างเจ้าหน้าที่รัฐมาทำหน้าที่ป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม ยังก่อให้เกิดความเสียหายแก่เหยื่ออาชญากรรมทั้งทางชีวิตร่างกายทรัพย์สิน อัตราการหยุดงานอันเนื่องจากเจ็บป่วยหรือดูแลผู้เจ็บป่วยหรือไปติดต่อราชการงานคดีอันเนื่องจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นซึ่งสามารถคิดคำนวณมูลค่าความเสียหายเป็นตัวเงินได้อีกด้วยหากมีการเก็บรวบรวมข้อมูลและนำมาวิเคราะห์อย่างเป็นระบบต่อไป

ตารางที่ 72 ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม

ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่น่าสนใจ	หน่วย
ความเสียหายที่เกิดขึ้นกับร่างกายของเหยื่ออาชญากรรม • ไม่ได้รับบาดเจ็บจากอาชญากรรม ร้อยละ 87.9 • ได้รับบาดเจ็บจากอาชญากรรม ร้อยละ 12.1 - เฉพาะผู้ที่บาดเจ็บที่ต้องรักษาพยาบาล ร้อยละ 64.5	
ความเสียหายคิดเป็นค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บ รวมอาชญากรรมทุกประเภทต้องใช้จ่ายเฉลี่ย • กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินเฉลี่ย 3,070 บาท • กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตร่างกาย เฉลี่ย 1,628 บาท • กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตร่างกาย เฉลี่ย 4,032 บาท	
ความเสียหายคิดเป็นอัตราการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน จากอาการบาดเจ็บ รวมเหยื่ออาชญากรรมหยุดงานเฉลี่ย • กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินหยุดงานเฉลี่ย 5 วัน • กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตหยุดงานเฉลี่ย 3 วัน • กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายหยุดงานเฉลี่ย 17 วัน	
ความเสียหายคิดเป็นอัตราการขาดรายได้จากอาการบาดเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงาน รวมขาดรายได้เนื่องจากอาการบาดเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงาน เฉลี่ย • กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินเฉลี่ย 6,531 บาท • กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตเฉลี่ย 15,000 บาท • กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตร่างกายเฉลี่ย 5,321 บาท	
ความเสียหายคิดเป็นอัตราการหยุดงานหรือสูญเสียเวลางานจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง • ต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลางานจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ โดยใช้เวลาไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ 1 วัน ร้อยละ 51.0	
ความเสียหายคิดเป็นอัตราการขาดรายได้เมื่อจำเป็นต้องหยุดงานไปติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ • เหตุดังกล่าวนี้มีผลทำให้ขาดรายได้เมื่อจำเป็นต้องหยุดงาน คิดเป็นจำนวนเงินเกิน 500 บาท	

ตารางที่ 72 ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม (ต่อ)

ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่น่าสนใจ	หน่วย
ความเสียหายคิดเป็นอัตราการหยุดงานที่สมาชิกในครัวเรือนจำเป็นต้องหยุดงานจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนอกเหนือจากผู้ประสบเหตุ สมาชิกในครัวเรือนส่วนหนึ่งจำเป็นต้องหยุดงานจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนอกเหนือจากผู้ประสบเหตุ โดยส่วนใหญ่หยุดงานไม่เกิน	3 วัน
ความเสียหายคิดเป็นมูลค่าทรัพย์สินที่สูญเสียไปจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้น	
การสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเฉลี่ยเป็นเงิน	15,845 บาท
• กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินเฉลี่ย	15,823 บาท
• กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายเฉลี่ย	4,188 บาท

6. การตอบสนองต่ออาชญากรรมที่ได้รับแจ้งของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

เมื่อเกิดเหตุอาชญากรรมขึ้นและเป็นกรณีที่เหยื่ออาชญากรรมตัดสินใจแจ้งหรือรายงานให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบนั้นก็ด้วยเหตุผลที่ประสงค์จะให้มีการจับกุมผู้กระทำผิดมากที่สุด หรือแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบว่ามีอาชญากรรมเกิดขึ้นและแจ้งเพราะเหตุผลอื่นๆ เช่น เพื่อเป็นหลักฐานทำเอกสารใหม่ เพื่อแสดงเจตนาว่าตนไม่ได้เป็นคนก่อหนี้ และเพื่อเป็นหลักฐานสำหรับบริษัทประกัน เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ปรากฏว่าภายหลังจากที่แจ้งเหตุหรือรายงานอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจแล้ว ส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่มาด้วยเหตุผลที่ว่าเพราะไม่มีความจำเป็นต้องมาดูสถานที่เกิดเหตุ ไม่มาเนื่องจากเหตุผลอื่น เช่น เป็นคดีเล็กๆ ไม่ทราบสาเหตุที่ตำรวจไม่มา ตำรวจเรียกให้ไปพบที่โรงพัก ผู้กระทำผิดหนีไปคนละทิศละทาง แจ้งหลังเกิดเหตุหลายวัน เป็นต้น และ **ไม่มาเพราะตำรวจไม่รับแจ้งความ (ร้อยละ 1.1)** ซึ่งเกิดขึ้นในคดีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และต่อทรัพย์สิน

ส่วนกรณีที่เจ้าหน้าที่ตำรวจตอบสนองด้วยการมายังสถานที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ใช้ระยะเวลาการเดินทางมาถึงที่เกิดเหตุหลังจากที่แจ้งเหตุแล้วภายใน 30 นาที และมากกว่า ส่วนที่ตอบสนองภายใน 10 นาที มีเพียงร้อยละ 8.4

เมื่อมาถึงที่เกิดเหตุเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น สอบปากคำผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ คำนวณบริเวณที่เกิดเหตุเก็บหลักฐานในที่ที่เกิดเหตุ รับปากว่าจะช่วยดูแลสอดส่องละแวกที่เกิด

เหตุมากขึ้น รับปากว่าจะช่วยสืบสวนหาผู้กระทำผิดต่อไป จับกุมผู้กระทำผิด และดำเนินการอื่นๆ เช่น โกล่เกลี่ยทั้ง 2 ฝ่ายให้ยอมความกัน มาติดตู้แดงหน้าบ้าน เตือนให้ดูแลทรัพย์สินอย่างรอบคอบ ฯลฯ

ที่น่าสนใจคือ ข้อมูลจากการสำรวจ พบว่าอาชญากรรมที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ (ร้อยละ 87.5) มีเพียงร้อยละ 3.0 ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจมีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์

เมื่อพิจารณาการติดตามคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจหลังเกิดเหตุ พบว่าภายหลังจากเกิดเหตุ (พ.ศ. 2548) จนถึงปัจจุบันที่มีการสัมภาษณ์ (กรกฎาคม-สิงหาคม 2549) ส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร (ร้อยละ 75.9) มีเพียงบางส่วนที่เจ้าหน้าที่ตำรวจติดต่อกลับมาที่เหยื่ออาชญากรรมหรือสมาชิกในครัวเรือน (ร้อยละ 2.5) ขณะที่เจ้าหน้าที่กำลังดำเนินการจับกุมผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 2.3) แต่ทั้งนี้ส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจยังไม่มีการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดมากถึงร้อยละ 91.7 และมีการยื่นฟ้องเพียงร้อยละ 8.3 เท่านั้น

ดังนั้น เมื่อพิจารณาภาพรวมของการตอบสนองต่ออาชญากรรมที่ได้รับแจ้งของเจ้าหน้าที่ตำรวจแล้ว พบว่าการบริการด้านการดูแลความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและบริการด้านการดำเนินคดียังไม่รวดเร็ว ขาดการสื่อสารส่งข่าวและให้ข้อมูลที่ควรรู้แก่เหยื่ออาชญากรรมเพื่อให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจและมั่นใจว่าเหยื่ออาชญากรรมจะได้รับความยุติธรรม หรือทำให้ทราบว่าคดีความดำเนินการสืบหน้าไปอย่างไรบ้าง เพราะเป็นสิทธิที่เหยื่ออาชญากรรมควรจะต้องทราบเรื่องราวเกี่ยวกับคดีความของตน หรือหากไม่มีการจับกุมดำเนินคดีผู้กระทำผิด ก็ควรอธิบายเหตุผลให้ทราบ โดยเฉพาะกรณีที่ภายหลังแจ้งเหตุหรือรายงานอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจแล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่มาเพราะตำรวจไม่รับแจ้งความ นั้น เป็นกรณีที่จำเป็นต้องอธิบายทำความเข้าใจกับประชาชน แม้ว่าจะเป็นกรณีที่เกิดขึ้นจำนวนไม่มากนักก็ตาม

ตารางที่ 73 การตอบสนองต่ออาชญากรรมที่ได้รับแจ้งของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่น่าสนใจ	ร้อยละ
เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้น (ไม่มีการแจ้งความ)	63.3
• เพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้	66.2
• เพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่	39.4
• เพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ	17.0
• เพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น	3.4
• เพราะสาเหตุอื่นๆ	18.3
ผู้รายงานและวิธีการรายงานอาชญากรรมที่เกิดขึ้นต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	
เหยื่ออาชญากรรมเป็นผู้แจ้ง	82.2
โดยวิธีการเดินทางไปแจ้งความเอง	70.3
ความเร็วในการตอบสนองต่ออาชญากรรมที่ได้รับแจ้งของเจ้าหน้าที่ตำรวจ (เดินทางมายังสถานที่เกิดเหตุภายหลังจากที่ได้รับแจ้งเหตุ)	
• ภายใน 30 นาที	26.8
• ภายใน 1 ชั่วโมง	9.8
• ภายใน 1 วัน	9.2
• ภายใน 10 นาที	8.4
• มากกว่า 1 วัน	1.3
กรณีเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่เดินทางมายังสถานที่เกิดเหตุภายหลังจากได้รับแจ้งเหตุ	
• ไม่มาเพราะไม่มีความจำเป็นต้องมาดูสถานที่เกิดเหตุ	31.7
• ไม่มาเพราะตำรวจไม่รับแจ้งความ	1.1
การดำเนินคดีต่ออาชญากรรมที่ได้รับแจ้ง	
• ตำรวจไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์	87.5
• ไม่มีการยื่นฟ้องผู้กระทำผิด	91.7

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ผลการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2549 ครั้งนี้ พบลักษณะสำคัญ ด้านลักษณะอาชญากรรมจากการรายงานของเหยื่ออาชญากรรม ลักษณะเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ลักษณะของผู้กระทำผิดในความทรงจำ

ของเหยื่ออาชญากรรม เวลาและสถานที่เกิดเหตุ ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม และการตอบสนองต่ออาชญากรรมที่ได้รับแจ้งของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำข้อมูลจากผลการสำรวจนี้ไปใช้ประโยชน์ในการกำหนดนโยบายวางแผน ออกแบบระบบ กลไกและมาตรการที่เหมาะสมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการควบคุมปัญหาอาชญากรรมและ การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน เพื่อสร้างความรู้สึกลดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้แก่ประชาชนชาวกรุงเทพมหานครเพิ่มมากขึ้นได้ต่อไป

โครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ.2548 นั้นนับว่าเป็นการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมจากผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงครั้งแรกของประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจากภาคประชาชนในพื้นที่นำร่อง ทั้งที่มีการรายงานและไม่ได้รายงานต่อเจ้าหน้าที่ รวมถึงรายละเอียดต่างๆ ที่เกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดขึ้น เช่น ลักษณะทั่วไปของเหยื่ออาชญากรรม ความสัมพันธ์ของผู้กระทำผิดกับเหยื่อ สถานที่ เวลา พฤติการณ์ และอาวุธที่ใช้ในการก่ออาชญากรรม เพื่อรวบรวมและจัดทำฐานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและจัดทำรายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมเผยแพร่แก่หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมและสาธารณชน เพื่อวิเคราะห์ปัญหาและอธิบายปรากฏการณ์การเกิดอาชญากรรมในพื้นที่นำร่อง และเพื่อให้ได้รูปแบบแนวทางการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนจากพื้นที่นำร่องที่อาจนำไปพัฒนาและนำไปขยายผลในระดับประเทศต่อไป โดยมุ่งทำการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร ในรอบปี พ.ศ. 2548 (1 มกราคม - 31 ธันวาคม 2548) ซึ่งดำเนินการศึกษาและสำรวจในระหว่างเดือนมิถุนายน 2549 – กุมภาพันธ์ 2550 รวม 9 เดือน และการสำรวจเน้นอาชญากรรมพื้นฐาน 4 ประเภท ได้แก่ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมทางเพศ และ อาชญากรรมเกี่ยวกับการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลทางการเงินหรือแอบอ้างใช้เอกสาร

1. สรุประเบียบวิธีการสำรวจข้อมูล

การศึกษานี้ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) โดยศึกษาเอกสารรวบรวมข้อมูลจากการทบทวนวรรณกรรม แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ และการสำรวจข้อมูลโดยใช้แบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนเป็นเครื่องมือในการสัมภาษณ์ โดยดำเนินการสำรวจกับประชากรทั้งครัวเรือนและบุคคลในครัวเรือนที่ประสบเหตุซึ่งมีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปอาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ในรอบปี พ.ศ. 2548 โดยการใช้ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปนี้มีลักษณะเช่นเดียวกับการสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมแห่งชาติของประเทศแคนาดา

สำหรับวิธีการสุ่มตัวอย่างใช้การสำรวจด้วยตัวอย่างแบบ two-stage sampling โดยมีชุมชนอาคารในกรุงเทพมหานครเป็นหน่วยตัวอย่างขั้นที่หนึ่ง และครัวเรือนเป็นหน่วยตัวอย่างขั้นที่สอง

การเลือกตัวอย่างขั้นที่หนึ่ง: ได้ทำการเลือกชุมรุมอาคารตัวอย่างจำนวน 450 ชุมรุมอาคาร จากชุมรุมอาคารทั้งสิ้นในกรุงเทพมหานครจำนวน 16,717 ชุมรุมอาคาร โดยให้ความน่าจะเป็นที่แต่ละชุมรุมอาคารจะถูกเลือกเป็นปฏิกากับจำนวนครัวเรือนในชุมรุมอาคารนั้นๆ

การเลือกตัวอย่างขั้นที่สอง: ได้ทำการเลือกครัวเรือนตัวอย่างจำนวน 80 ครัวเรือน จากครัวเรือนทั้งสิ้นในแต่ละชุมรุมอาคารตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบมีระบบ ได้จำนวนครัวเรือนตัวอย่างทั้งสิ้นประมาณ 36,000 ครัวเรือน ในแต่ละครัวเรือนตัวอย่างให้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป ที่ประสบเหตุอาชญากรรมในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา

เครื่องมือที่ใช้ เป็นแบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 1 หรือ สอญ.1 (แบบนับจุด) นับจุดและสรุปยอดข้อมูลของครัวเรือนเป็นรายชุมรุมอาคาร และใช้แบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 2 หรือ สอญ.2 (แบบแจงนับ) บันทึกข้อมูลรายละเอียดของสมาชิกในครัวเรือน 15 ปีขึ้นไป ที่ประสบเหตุอาชญากรรมประเภทต่างๆ ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา (1 มกราคม – 31 ธันวาคม 2548) ตามลำดับที่ครัวเรือนตัวอย่างที่ปรากฏในแบบ สอญ.1 โดยแบบ สอญ.2 (แบบแจงนับ) นี่เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสัมภาษณ์ซึ่งประยุกต์จาก national crime victimization survey questionnaire ของสหรัฐอเมริกา ประกอบด้วยข้อคำถาม 12 ตอน และทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามและแนวทางการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน โดยจัด focus group เพื่อพัฒนาแนวทางการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน เมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2549 ณ โรงแรม อมาวี แอร์พอร์ต กรุงเทพมหานคร และทดสอบแบบสัมภาษณ์และวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ณ เขตทุ่งครุ เมื่อวันที่ 21 เมษายน 2549 โดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล มีการให้ความรู้ ทำความเข้าใจ และตอบข้อซักถามเกี่ยวกับการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมแก่เจ้าหน้าที่เก็บข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติ จำนวนประมาณ 160 คน ก่อนเริ่มลงมือทำการเก็บข้อมูลภาคสนาม ด้วยการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการโครงการนำร่องสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน เมื่อวันที่ 16 มิถุนายน 2549 ณ โรงแรมปรีณัฐ พาเลซ กรุงเทพมหานคร จากนั้นส่งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ไปทำการจดบันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับครัวเรือน และสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-depth interview) โดยใช้แบบ สอญ.2 จากเหยื่ออาชญากรรมในครัวเรือนที่อยู่ในเหตุการณ์ โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีคาบเวลาการปฏิบัติงานตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม-31 สิงหาคม 2549 ปรากฏว่าได้ข้อมูลสมบูรณ์ที่สามารถนำมาวิเคราะห์ได้รวมทั้งสิ้น จำนวน 35,998 ครัวเรือน และสัมภาษณ์เจาะลึกเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สิน ชีวิตร่างกาย เพศ และการแอบอ้างใช้ข้อมูล รวมทั้งสิ้น 1,523 คน บางรายตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่า 1 ประเภท จึงนับว่าได้ทำการสัมภาษณ์เจาะลึกเหยื่ออาชญากรรมจำนวนทั้งสิ้น 1,531 ราย

การวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลดำเนินการวางแผนร่วมกันระหว่างสำนักงานกิจการยุติธรรม สำนักงานสถิติแห่งชาติ และคณาจารย์ที่ปรึกษาโครงการ โดยใช้สถิติเชิงพรรณนาและสถิติวิจัยพื้นฐาน ด้วยโปรแกรม SPSS for Window เสนอผลการสำรวจในรูปของร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตามความเหมาะสมและเขียนรายงานตามหลักวิชาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรมต่อไป

ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2548 นำเสนอในรูปรายงานทั้งข้อมูลภาพรวมของกรุงเทพมหานคร และข้อมูลดิบของประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปที่ถูกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2548 ภายหลังการจัดทำร่างรายงาน ผลการสำรวจข้อมูลดังกล่าวเสร็จเรียบร้อยแล้วจึงได้จัดการประชุมเพื่อพิจารณาปรับปรุงความคิดเห็นในวันที่ 26 มกราคม 2550 ณ โรงแรมรามมารีเด้นส์ กรุงเทพมหานคร และจะเผยแพร่ใน <http://www.thaicvs.org> รวมทั้งเชื่อมโยงกับเว็บไซต์การสำรวจข้อมูลอาชญากรรมของสหประชาชาติและนานาชาติต่อไป

2. สรุปสาระสำคัญจากผลการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน

สาระสำคัญที่ได้จากผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2548 มีดังนี้

ภาพรวมของอาชญากรรมและเหยื่ออาชญากรรม

ประชากรที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปที่ถูกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 1.3 ของจำนวนประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปอาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครในปี พ.ศ. 2548

ครัวเรือนซึ่งตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีจำนวนสมาชิกไม่เกิน 4 คน มีรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนต่อเดือน 20,000 บาท และต่ำกว่า พักอาศัยอยู่ในที่อยู่อาศัยประเภทบ้าน ในสภาพชุมชนแออัดแบบเขตที่อยู่อาศัย

ในรอบปี พ.ศ. 2548 ชาวกรุงเทพมหานครจำนวน 1,531 ราย ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมรวมทั้งหมด 1,986 ครั้ง และตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อทรัพย์สินมากที่สุด เพียงครั้งเดียว (ร้อยละ 84.8) ส่วนใหญ่ประสบเหตุอาชญากรรมครั้งแรก แต่ก็มีผู้เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมซ้ำสูงถึง 4 ครั้งขึ้นไป

นอกจากนี้ยังมีการเกิดอาชญากรรมต่อเนื่องเกิดขึ้นโดยมีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมประเภทนั้นซ้ำมากกว่า 1 ครั้ง เพียงร้อยละ 15.2 ในจำนวนนี้มีผู้กระทำผิดคนเดียวกันในเหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้น ร้อยละ 21.1 อาชญากรรมมีลักษณะที่คล้ายคลึงกันหรือมีรายละเอียดพฤติกรรมเหมือนกันอย่างเห็นได้ชัดในเหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้น ร้อยละ 75.0 ทั้งนี้ เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่คาดคะเนว่าตนอาจจะประสบกับอาชญากรรมอีก มีเพียงส่วนน้อยที่ระบุว่าตนจะไม่ประสบอาชญากรรมเช่นนั้นอีก โดยให้เหตุผลว่าเพราะมีการระวังตัวเองมากขึ้น ไม่ประมาท ไม่ไปสถานที่เกิด

เหตุอีก ดิดสัญญาณกันขโมย หรือไม่มีอะไรเหลือให้ขโมยเพราะขโมยมาหลายครั้งคงไม่กล้ามาอีก และเหตุผลที่ว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจสอดส่องดูแลดีขึ้น ได้ย้ายออกไปอยู่ที่อื่นแล้ว และผู้กระทำผิดเสียชีวิตแล้ว

ลักษณะของกลุ่มเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ผู้ที่มีความเสี่ยงสูงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อทรัพย์สินในเขตกรุงเทพมหานครในรอบปี พ.ศ 2548 คือ ผู้หญิงที่สมรสแล้ว อายุประมาณ 41 ปี เรียนจบระดับประถมศึกษา อาชีพค้าขายหรือประกอบธุรกิจส่วนตัว มีฐานะค่อนข้างยากจนพักอาศัยอยู่ในบ้านในเขตที่อยู่อาศัยที่ไม่มีความเป็นส่วนตัว สามารถเข้าออกได้สะดวกเพราะไม่มีรั้วกันแม้ว่าจะเคยย้ายถิ่นจากเขตอื่นในกรุงเทพมหานครมาอยู่ที่อยู่ปัจจุบันมานานกว่า 5 ปีแล้วก็ตาม

ลักษณะของผู้กระทำผิด

ผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุมีทั้งคนเดียวและมากกว่าหนึ่งคน

เหยื่ออาชญากรรมเกินกว่าครึ่งหนึ่งระบุว่าไม่เคยรู้จักผู้กระทำผิดมาก่อน หรือรู้จักเพียงผิวเผินเท่านั้น และสามารถจดจำผู้กระทำผิดที่กระทำคนเดียวได้หากพบเห็นอีกครั้ง

ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุระหว่าง 18 – 25 ปี ไม่ได้เป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง ขณะกระทำผิดมีอาการเมามาจากฤทธิ์ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุเพียงร้อยละ 16.7

พฤติกรรมแห่งคดี ความรุนแรงและการโต้ตอบ

เมื่อประสบเหตุอาชญากรรม เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ร้องขอความช่วยเหลือหรือร้องเรียกให้คนสนใจ ช่วยตัวเองด้วยการดิ้นรนขัดขึ้น หรือพยายามทำให้ผู้กระทำผิดตกใจกลัว มีเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ตอบโต้การกระทำผิดด้วยการไล่ตามจับหรือพยายามจับตัวผู้กระทำผิด หรือตอบโต้โดยใช้ความรุนแรงทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ ขณะที่บางส่วนที่ใช้แนวทางสันติวิธีคือพยายามเกลี้ยกล่อม ให้เหตุผล ตอรองหรืออ้อนวอน โดยเหยื่ออาชญากรรมทำการตอบโต้ผู้กระทำผิดอย่างต่อเนื่องหรือตลอดเวลาเมื่อใดก็ได้ขณะถูกกระทำแต่ไม่ได้รับบาดเจ็บ

กรณีที่มีความรุนแรง ความรุนแรงในการประกอบอาชญากรรมเริ่มต้นขึ้นจากผู้กระทำผิด โดยเฉพาะอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

ผลที่เกิดตามมาคือผู้กระทำผิดส่วนใหญ่หลบหนีไปได้ หรือตกใจและหนีไป ขณะที่เหยื่ออาชญากรรมส่วนหนึ่งสามารถปกป้องทรัพย์สินไว้ได้

เวลาและสถานที่เกิดเหตุ

ช่วงเวลาวิกฤตที่เกิดเหตุอาชญากรรมทุกประเภท คือเวลาระหว่าง 24.01 – 06.00 น.

เหตุเกิดในเขตพื้นที่ชั้นกลางของกรุงเทพมหานครมากที่สุด

สถานที่เกิดเหตุคือบริเวณที่พักอาศัยของเหยื่ออาชญากรรมในพื้นที่ส่วนตัวภายในบ้านพัก อาศัยหรือบริเวณภายในรั้วบ้าน มากกว่าเกิดเหตุที่สาธารณะและสถานที่อื่นๆ เช่น บริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนนหรือในพาหนะบริการสาธารณะ และบริเวณสถานที่สาธารณะ

กรณีเกิดเหตุบริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะ เหตุเกิดบนถนน สาธารณะหรือในซอยมากที่สุด

กรณีเกิดเหตุที่สถานที่สาธารณะ เหตุเกิดที่สถานบริการน้ำมัน ร้านสะดวกซื้อ ตลาดสด หรือตลาดนัดมากที่สุด

กรณีเกิดเหตุในสถานที่อื่นๆ ได้แก่ โรงเรียนหรือสถานศึกษา เหตุเกิดในอาคารเรียนมากที่สุด

พฤติกรรมแห่งคดี

อาชญากรรมต่อทรัพย์สินที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เป็นการถูกขโมยทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้ ตลอดจนเสื้อผ้า ชุดชั้นใน รองเท้า เครื่องประดับ อัญมณี และเครื่องใช้ภายในบ้าน รวมทั้งสิ่งของ เครื่องใช้เล็กๆ น้อยๆ ที่สามารถหยิบฉวยได้ เช่น สินค้าภายในร้านค้า สัตว์เลี้ยง เหล้า บุหรี่ เครื่องมือช่าง เครื่องมืออุปกรณ์ใช้งาน ฯลฯ รองลงมาถูกบุกรุกในตัวบ้านหรือเขตที่พักอาศัย ถูกขโมย ยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะ และถูกทำให้ทรัพย์สินเสียหาย คี้อยานพาหนะรวมทั้ง ชิ้นส่วนของยานพาหนะ และ หน้าต่าง ประตูบ้าน และกระจก

อาชญากรรมต่อชีวิตร่างกาย ที่พบมากที่สุดคือเหยื่ออาชญากรรมถูกทำร้ายร่างกาย โดยวิธีการชก กระชาก ผลัก ตบตี ต่อยและได้รับบาดเจ็บ เหตุที่เกิดขึ้นผู้กระทำผิดมีทั้งที่ใช้และไม่ใช้อาวุธ อย่างละเท่าๆ กัน อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นของไม่มีคม เช่น ไม้ แป้นน้ำ มีด ขวาน เหล็กชุดซาร์ป และของมีคมอื่นๆ เช่น คัตเตอร์ กรรไกร มีดโกน มีดพับ ปืนพก ปืนลูกซอง ปืนลม และอื่นๆ เช่น แก้วน้ำ ขวดเบียร์ ทุญแจรถ ตามลำดับ

อาชญากรรมทางเพศ ที่ได้รับรายงานคือการถูกคุกคามทางร่างกายหรือพยายามที่จะ กระทำอนาจาร รวมทั้งถูกกระทำอนาจารหรือล่วงเกินทางเพศ โดยการกระทำทั้งหมดนี้ไม่มีการใช้ อาวุธแต่อย่างใด

อาชญากรรมการถูกแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลทางการเงินหรือแอบอ้างใช้เอกสาร ที่เกิดขึ้น คือเอกสารสำคัญถูกปลอมแปลงหรือแอบอ้าง เช่น บัตรประชาชน ทะเบียนบ้าน ถูกใช้ข้อมูล ส่วนตัวหรือเอกสารโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อขอทำบัตรเครดิตหรือทำธุรกรรม ถูกใช้บัตรเครดิตโดยไม่ได้รับอนุญาต และ ใช้ชื่อแอบอ้างไปรับเงินลูกหนี้แทน

เหตุที่ทราบเพราะมีการติดต่อจากสถาบันการเงิน เงินหายไปจากบัญชีหรือมีการใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในบัญชีหรือพบความผิดปกติจากใบรายการการใช้จ่ายบัตรเครดิต และอื่นๆ เช่น มีใบแจ้งหนี้ ค่าโทรศัพท์ ถูกติดตามทวงหนี้จากบริษัท มีจดหมายทวงหนี้

ผลจากการถูกแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ ทำให้เกิดมูลค่าความเสียหายในวงเงินเฉลี่ย 6,425 บาท และถูกติดตามทวงหนี้ ถูกดำเนินคดีหรือต้องเกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีทางแพ่ง ถูกปฏิเสธการขอกู้เงิน และต้องจ่ายค่าปรับหรือดอกเบี้ยบัตรเครดิต บัญชีบัตรเครดิตมีปัญหา และอื่นๆ เช่น เงินใน ATM หายไป ถูกปฏิเสธการจ่ายหนี้คืน

ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม

เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่ได้รับบาดเจ็บจากอาชญากรรม ส่วนที่ได้รับบาดเจ็บ คือมีรอยฟกช้ำบวมรอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่นหรือฟันหัก กระดูกหัก ศีรษะแตก มีบาดแผลจากการถูกยิงถูกแทงหรือถูกทำร้ายโดยของมีคม หมดสติจากการถูกทำร้าย ต้องเข้ารับการรักษายาบาลแบบผู้ป่วยนอก

ผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ ต้องใช้จ่ายในการรักษายาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นเฉลี่ยเป็นเงิน 3,070 บาท สำหรับอาชญากรรมต่อทรัพย์สินเฉลี่ย 1,628 บาท และอาชญากรรมต่อชีวิตร่างกาย เฉลี่ย 4,032 บาท ตามลำดับ

เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่ต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานจากอาการบาดเจ็บ มีส่วนหนึ่งที่ต้องสูญเสียเวลาทำงานมากกว่า 1 วัน ไปจนถึงมากกว่า 2 เดือน โดยหยุดงานเฉลี่ย 5 วัน กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินหยุดงานเฉลี่ย 3 วัน และกรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายหยุดงานเฉลี่ย 17 วัน

เหยื่ออาชญากรรมที่ได้รับบาดเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงาน ขาดรายได้เฉลี่ย 6,531 บาท กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินเฉลี่ย 15,000 บาท และกรณีอาชญากรรมต่อชีวิตร่างกายเฉลี่ย 5,321 บาท

เหยื่ออาชญากรรมบางส่วน ต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ โดยธุระที่ติดต่อส่วนใหญ่ คือติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจใช้เวลาไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ 1 วัน ทำให้ขาดรายได้ คิดเป็นจำนวนเงินไม่เกิน 500 บาท

อาชญากรรมทำให้สมาชิกในครัวเรือนจำเป็นต้องหยุดงานจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น นอกเหนือจากผู้ประสบเหตุ โดยหยุดงานไม่เกิน 3 วัน

อาชญากรรมทำให้เกิดการสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มีมูลค่า 1,001 – 5,000 บาท การสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเฉลี่ยเป็นเงิน 15,845 บาท กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน

เฉลี่ย 15,823 บาท และกรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายเฉลี่ย 4,188 บาท และกรณีการแอบอ้างข้อมูลฯ เฉลี่ย 39,521 บาท

การรายงานเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่

อาชญากรรมที่เกิดขึ้นจำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 63.3) ไม่ได้รายงานต่อเจ้าหน้าที่ มีเพียงร้อยละ 35.6 เท่านั้นที่รายงาน

อาชญากรรมทางเพศและอาชญากรรมต่อทรัพย์สินที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้รับรายงาน เจ้าหน้าที่ตำรวจจะได้รับทราบเรื่องอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ และอาชญากรรมต่อชีวิตร่างกายมากกว่า

เหตุผลสำคัญที่เจ้าหน้าที่ไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เห็นว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อยไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ คิดว่าตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ และได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น

กรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เนื่องจากเหยื่ออาชญากรรมไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดหรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ หรือคิดว่าถึงแจ้งความก็ไม่สามารถได้คืนทรัพย์สินหรือไม่สามารถระบุทรัพย์สินที่เสียหายได้ และไม่มีการแจ้งความเพราะทราบเหตุที่เกิดขึ้นช้าเกินไป

กรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อยไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ เนื่องจากเห็นว่าเป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง หรือผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จหรือไม่มีทรัพย์สินเสียหายจึงไม่ได้แจ้งความ

กรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ เหยื่ออาชญากรรมเชื่อว่าเจ้าหน้าที่ไม่ให้ความสำคัญหรือเจ้าหน้าที่จะไม่อยากเข้ามาเกี่ยวข้อง เจ้าหน้าที่ทำงานอย่างไม่มีประสิทธิภาพ แจ้งแล้วเจ้าหน้าที่จะมาถึงที่เกิดเหตุช้าไม่ทันการ เจ้าหน้าที่มีอคติต่อผู้เสียหาย เจ้าหน้าที่จะข่มขู่ คุกคามหรือทำให้ผู้เสียหายต้องเดือดร้อนเพิ่มขึ้น และผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเป็นผู้มีอิทธิพล ตามลำดับ

กรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องส่วนตัวหรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิดแจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำ และแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์ (แทนการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ)

กรณีไม่มีการแจ้งเนื่องจากสาเหตุอื่นๆ เพราะไม่สะดวก ไม่มีเวลาจะแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ ไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดต้องถูกดำเนินคดี ถูกผู้กระทำผิดข่มขู่ กลัวว่าจะถูกแก้แค้น ถูกทำร้ายจาก

ผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง ได้รับคำแนะนำว่าไม่ควรแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ไม่ได้แจ้ง แต่ไม่ทราบว่ามีผู้อื่นแจ้งหรือไม่หรือคิดว่ามีผู้อื่นแจ้งแล้วจึงไม่ได้แจ้ง และเหตุผลอื่นๆ เช่น ไม่อยากยุ่งยากเสียเวลา คิดว่าตำรวจคงช่วยจับคนร้ายไม่ได้ มูลค่าของทรัพย์สินไม่สูงมาก และไม่อยากมีปัญหา เป็นต้น

อาชญากรรมที่เกิดขึ้นเกือบทั้งหมดเจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเรื่องโดยเหยื่ออาชญากรรมเป็นผู้รายงานหรือแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ โดยเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่เดินทางไปแจ้งความเอง โทรศัพท์แจ้ง ทำทั้งสองวิธี และมีเพียงส่วนน้อยที่สายตรวจผ่านมาขณะเกิดเหตุ

เจ้าหน้าที่ตำรวจกับการตอบสนองต่ออาชญากรรมที่ได้รับแจ้ง

ภายหลังจากที่แจ้งเหตุหรือรายงานอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจแล้ว ส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่มาเพราะไม่มีความจำเป็นต้องมาดูสถานที่เกิดเหตุ ไม่มาเนื่องจากเหตุผลอื่น เช่น เป็นคดีเล็กๆ ไม่ทราบสาเหตุที่ตำรวจไม่มา ตำรวจเรียกให้ไปพบที่โรงพัก ผู้กระทำผิดหนีไปคนละทิศละทาง แจ้งหลังเกิดเหตุหลายวัน เป็นต้น และ ไม่มาเพราะตำรวจไม่รับแจ้งความ ซึ่งเกิดขึ้นในคดีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และต่อทรัพย์สิน

หลังจากที่แจ้งเหตุ เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้เวลาประมาณ 30 นาทีหรือมากกว่า เดินทางมายังสถานที่เกิดเหตุ

เหตุผลสำคัญที่เหยื่ออาชญากรรมรายงานอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

เนื่องจากประสงค์จะให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ และ แจ้งเพราะเหตุผลอื่นๆ เช่น เพื่อเป็นหลักฐานทำเอกสารใหม่ เพื่อแสดงเจตนาว่าตนไม่ได้เป็นคนก่อเหตุ และเพื่อเป็นหลักฐานสำหรับบริษัทประกัน เป็นต้น

กรณีมีการแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เพราะต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนหรือครอบครัว และเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่น

กรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพราะต้องการทรัพย์สินหรือยานพาหนะคืน ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุ และต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่หลังเกิดเหตุ เช่น มีผู้บาดเจ็บ ฯลฯ เป็นต้น

กรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ เพราะต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นโดยให้ดูแลละแวกสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ และ คิดว่าเป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบเหตุอาชญากรรม

การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ

ส่วนใหญ่เมื่อมาถึงที่เกิดเหตุเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น สอบปากคำผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ ค้นบริเวณที่เกิดเหตุเก็บหลักฐานในที่ที่เกิดเหตุ รับปากว่าจะช่วยดูแลสอดส่องละแวกที่เกิดเหตุมากขึ้น รับปากว่าจะช่วยสืบสวนหาผู้กระทำผิดต่อไป จับกุมผู้กระทำผิด และดำเนินการอื่นๆ เช่น โกล่เกลี่ยทั้ง 2 ฝ่ายให้ยอมความกัน มาติดตู้แดงหน้าบ้าน เตือนให้ดูแลทรัพย์สินอย่างรอบคอบ

อาชญากรรมที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์

การติดตามคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจหลังเกิดเหตุจนถึงปัจจุบัน

ภายหลังจากเกิดเหตุจนถึงปัจจุบันที่มีการสัมภาษณ์ ส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร มีเพียงบางส่วนที่เจ้าหน้าที่ตำรวจติดต่อกลับมาที่เหยื่ออาชญากรรมหรือสมาชิกในครัวเรือน ขณะที่บางส่วนระบุว่าเจ้าหน้าที่กำลังดำเนินการจับกุมผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องสงสัย พยายามสืบสวนเหตุที่เกิด กำลังสอบสวนพยานและผู้ต้องสงสัย และ ดำเนินการอื่นๆ เช่น เข้ามาตรวจบริเวณที่เกิดเหตุมากขึ้น พยายามไกล่เกลี่ย ติดป้ายประกาศให้ระวังบุคคลลักษณะเช่นนี้ เป็นต้น

จนถึงปัจจุบันที่มีการสัมภาษณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจยังไม่มีการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดมากถึงร้อยละ 91.7 และมีการยื่นฟ้องเพียงร้อยละ 8.3 เท่านั้น

การติดต่อหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมและหน่วยงานอื่นๆ

ส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่มีการติดต่อกับเหยื่ออาชญากรรมอีกครั้งเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มีเพียงส่วนน้อยที่มีการติดต่อกันอีกระหว่างเหยื่ออาชญากรรมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยมีทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นฝ่ายติดต่อมา และผู้ประสบเหตุหรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นฝ่ายติดต่อไป

ส่วนใหญ่ไม่มีหน่วยงานใดๆ ติดต่อให้ความช่วยเหลือ ส่วนหน่วยงานที่เหยื่ออาชญากรรมติดต่อในเวลาต่อมา คือศาลยุติธรรม และสำนักงานคุมประพฤติ/สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

นอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ มีหน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรมอื่นๆ คือ ศาลยุติธรรมติดต่อมา และ รองลงมา คือสำนักงานคุมประพฤติหรือสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

เหยื่ออาชญากรรมได้ขอความช่วยเหลืออีกทางหนึ่งจากหน่วยงานเอกชนอื่นๆ เช่น สถานีโทรทัศน์ไอทีวี มูลนิธิ องค์กรอิสระ เอ็นจีโอ และขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานราชการใน

กระบวนการยุติธรรมอื่นๆ นอกเหนือจากตำรวจ คือ ศาลยุติธรรมและสำนักงานคุมประพฤติหรือสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และอื่นๆ

ความต้องการของเหยื่ออาชญากรรม

เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่ต้องการให้ตำรวจดำเนินการเกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมใดๆ มีเพียงส่วนน้อยที่ต้องการให้ตำรวจดำเนินการเกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม คือให้มีสายตรวจเข้ามาตรวจบ่อยมากขึ้น ต้องการให้ลงโทษผู้กระทำผิดอย่างหนักและโดยด่วน และต้องการให้ได้ทรัพย์สินที่ถูกขโมยกลับคืน ตามลำดับ

เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่ต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม (ไม่รวมถึงตำรวจ) ดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม ที่ต้องการมีเพียงส่วนน้อย โดยเรื่องที่ต้องการคือ ให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม (ไม่รวมถึงตำรวจ) ดำเนินการเพื่อให้เกิดความยุติธรรมและความปลอดภัยของประชาชน

3. ข้อเสนอแนะเพื่อป้องกันอาชญากรรม

การป้องกันอาชญากรรมควรออกแบบโดยเน้นการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้เสียในอาชญากรรม 4 กลุ่ม รวมทั้งองค์ประกอบด้านเวลา และช่องโอกาสอันวญ ดังนี้

1. **เหยื่ออาชญากรรม** ควรให้ความสนใจกับกลุ่มผู้ที่มีความเสี่ยงสูงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อทรัพย์สินในเขตกรุงเทพมหานคร โดยศึกษาจากผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในรอบปี พ.ศ. 2548 คือ ผู้หญิงที่สมรสแล้ว อายุประมาณ 41 ปี เรียนจบระดับประถมศึกษา อาชีพค้าขายหรือประกอบธุรกิจส่วนตัว มีฐานะค่อนข้างยากจน พักอาศัยอยู่ในบ้านในเขตที่อยู่อาศัยที่ไม่มีความเป็นส่วนตัว สามารถเข้าออกได้สะดวกเพราะไม่มีรั้วกันแม้ว่าจะพักอาศัยอยู่อยู่ที่นั่นมานานกว่า 5 ปีแล้วก็ตาม ขณะเดียวกันก็ไม่ควรละเลยอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายที่ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในแหล่งชุมชนแออัด อาชญากรรมทางเพศที่มีนักเรียนนักศึกษาเป็นกลุ่มเสี่ยง และอาชญากรรมเกี่ยวกับการแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ ที่เกิดกับกลุ่มคนที่มีความรู้ระดับอุดมศึกษาขึ้นไป เป็นต้น การรณรงค์ป้องกันอาชญากรรมพื้นฐานเหล่านี้จึงควรแยกวิธีการรณรงค์และสาระในการรณรงค์ให้เหมาะสมกับกลุ่มผู้มีความเสี่ยงตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแต่ละกลุ่มแต่ละประเภทและแต่ละสถานที่แตกต่างกันไปตามความเหมาะสม เช่น ใช้ตำรวจชุมชนสัมพันธ์กับชาวชุมชนในเรื่องการป้องกันอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ด้วยการแจกคู่มือคำแนะนำให้ตรวจตราประตูหน้าต่าง จัดทำดำเนินูปพรรณของทรัพย์สินตน ฯลฯ ประสานกับโรงเรียนและสถานศึกษาเพื่อป้องกันอาชญากรรมทางเพศด้วยคู่มือและกิจกรรมการป้องกันตนเองรูปแบบต่างๆ เป็นต้น

2. **ผู้กระทำผิด** ควรเฝ้าระวังกลุ่มเสี่ยงต่อการกระทำผิดซึ่งส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุระหว่าง 18 – 25 ปี ไม่ได้เป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง ที่ขณะกระทำผิดไม่มีอาการเมามาจากฤทธิ์ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์คือ มีลักษณะเหมือนวัยรุ่นทั่วๆ ไป ซึ่งชุมชนต่างๆ อาจจัดกิจกรรมชุมชนหลายรูปแบบเพื่อให้กลุ่มเสี่ยงเหล่านี้มีส่วนร่วมและอยู่ในสายตาของชุมชนเป็นการป้องปรามการกระทำผิดได้ทางหนึ่ง

3. **สถานที่เกิดเหตุอาชญากรรม** อาชญากรรมทั้งหลายล้วนเกิดขึ้นในชุมชนใดชุมชนหนึ่งหรือพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่ง ซึ่งหากชุมชนทั้งหลายมีการผนึกกำลังกันอย่างเข้มแข็งแล้ว อาชญากรรมย่อมเกิดได้ยากยิ่งขึ้น ดังนั้นยุทธศาสตร์การพัฒนางานยุติธรรมชุมชน (community justice) ซึ่งมีภารกิจสำคัญ 4 ประการ คือ 1) การป้องกัน ควบคุมอาชญากรรมและจัดระเบียบชุมชน 2) การจัดการความขัดแย้งเชิงสมานฉันท์ 3) การเยียวยาเสริมพลังเหยื่ออาชญากรรม และ 4) การรับผู้กระทำผิดกลับคืนสู่ชุมชน จึงเป็นยุทธศาสตร์การฟื้นฟูสัมพันธภาพของชุมชน สร้างเครือข่ายยุติธรรมชุมชน และเป็นหุ้นส่วนกับภาครัฐในการป้องกันชุมชนของตนจากอาชญากรรมต่อไป และเป็นยุทธศาสตร์ที่มีความสำคัญลำดับแรกๆ ที่หน่วยบริหารงานยุติธรรมควรตระหนักถึง

ส่วนสถานที่เกิดเหตุอาชญากรรม ก็เป็นส่วนหนึ่งของชุมชนแต่มีขนาดย่อยลงมาและมีความเฉพาะเจาะจงรวมทั้งเงื่อนไขเฉพาะที่เกิดอาชญากรรมแต่ละกรณีขึ้นมาโดยหน่วยงานตำรวจกับชุมชนควรผนึกกำลังกันสร้างเครือข่ายยุติธรรมชุมชน จัดให้มีเวรยามตรวจตราในชุมชนที่มีอาชญากรรมเกิดขึ้นบ่อยครั้ง รวมทั้งให้ความสนใจกับพื้นที่ในกรุงเทพมหานครและสถานที่เกิดเหตุซึ่งส่วนใหญ่คือบ้านพักอาศัยของเหยื่ออาชญากรรม

4. **เวลา** ให้ความสำคัญกับช่วงเวลาที่มีความเสี่ยงสูงต่อการเกิดอาชญากรรมทุกประเภทคือเวลาระหว่าง 24.01 - 06.00 น. เนื่องจากการที่ฝ่ายที่มีหน้าที่ป้องกันอาชญากรรมสามารถใช้ผลการสำรวจฯ ครั้งนี้ พยากรณ์ได้ล่วงหน้าว่าช่วงเวลาใดที่ควรจัดสรรทรัพยากรในการป้องกันอาชญากรรมและควรบริหารจัดการทรัพยากรที่ได้รับการจัดสรรอย่างไร ซึ่งจัดว่าเป็นยุทธศาสตร์การช่วงชิงความได้เปรียบด้วยการทำงานเชิงรุกประการหนึ่ง

5. **โอกาสในการกระทำผิด** เร่งตัดโอกาสในการกระทำผิดของผู้กระทำผิดที่จ้องแสวงหาโอกาส และให้ความรู้แก่ประชาชนกลุ่มเสี่ยงที่ทำได้ให้ตกอยู่ในอันตรายรู้จักป้องกันตนเองและทรัพย์สินจากอาชญากรรมควบคู่กัน ทั้งทางกายภาพ การสร้างเครือข่ายและการสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจ รวมทั้งควรจัดให้มีสายตรวจเวรยามที่มีความถี่เพียงพอแก่การยับยั้งป้องกันอาชญากรรม เพราะการตัดโอกาสเป็นการตัดวงจรอาชญากรรมที่เหยื่ออาชญากรรมและเครือข่ายสามารถดำเนินการได้เองเบื้องต้นก่อนที่จะประสานกิจกรรมที่มีความซับซ้อนกับหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องต่อไป

6. **เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม เจ้าหน้าที่ตำรวจควรปรับปรุงประสิทธิภาพการบริการประชาชนตั้งแต่กระบวนการป้องกันอาชญากรรม กระบวนการรับแจ้งเหตุเมื่อมีอาชญากรรมเกิดขึ้น และกระบวนการดำเนินคดีตามกฎหมาย ทั้งในด้านรูปแบบ วิธีการ ความรวดเร็ว และควรมีการประชาสัมพันธ์ชี้แจงความคืบหน้าของคดีความให้เหยื่ออาชญากรรมทราบเป็นระยะๆ จนกว่าคดีความจะสิ้นสุดลง โดยใช้ประโยชน์จากผลการสำรวจครั้งนี้ ขณะที่พนักงานอัยการซึ่งได้ชื่อว่าเป็นทนายฝ่ายโจทก์ซึ่งเป็นผู้ที่ต้องให้การสนับสนุนเหยื่ออาชญากรรมหรือผู้เสียหายมากที่สุดนั้น ควรเป็นผู้ให้การเสริมพลังรับทราบความทุกข์ยากเดือดร้อนของเหยื่ออาชญากรรมในฐานะบุคคลมากกว่าเพียงรับทราบจากสำนวนคดีนั้น กลับไม่ได้รับการกล่าวถึงจากเหยื่ออาชญากรรมอย่างหนึ่งอย่างใดเลย สะท้อนให้เห็นว่ามีบทบาทบางประการที่พึงกระทำต่อกลุ่มเหยื่ออาชญากรรมแต่ยังไม่ได้กระทำหรือไม่ ศาลยุติธรรมกลับเป็นสถาบันที่เหยื่ออาชญากรรมกล่าวถึงทั้งนี้อาจเนื่องจากคดีความเหล่านั้นดำเนินมาสู่ขั้นตอนการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลแล้ว เช่นเดียวกับสำนักงานคุมประพฤติและสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่เหยื่ออาชญากรรมกล่าวขวัญถึงในทางที่ดี แม้มีจำนวนผู้กล่าวถึงไม่มากนักก็ตาม อย่างไรก็ตาม หน่วยงานบางหน่วยงานที่ควรมีชื่ออยู่ในความคิดลำดับต้นๆ ของเหยื่ออาชญากรรมแต่ไม่ปรากฏ คือ กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ ซึ่งเป็นหน่วยงานใหม่ที่ควรเร่งการประชาสัมพันธ์เชิงรุก โดยอย่างน้อยที่สุดเหยื่ออาชญากรรมควรได้รับเอกสารแนะนำสิทธิพื้นฐานของเหยื่ออาชญากรรมตามมาตรฐานขั้นต่ำแห่งสหประชาชาติ โดยเหยื่ออาชญากรรมอาจได้รับเอกสารเหล่านี้จากสถานีตำรวจ ซึ่งเป็นหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมขั้นต้น รวมทั้งจากองค์กรภาคเอกชนต่างๆ ที่ให้การสนับสนุนเหยื่ออาชญากรรม**

7. **องค์กรภาคเอกชน** ควรส่งเสริมบทบาทให้องค์กรภาคเอกชนมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมและจัดกิจกรรมเยียวยาเสริมพลังแก่เหยื่ออาชญากรรมรวมทั้งให้ความรู้ในการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมได้อีกทางหนึ่ง เนื่องจากการสำรวจครั้งนี้พบว่าเหยื่ออาชญากรรมยังได้รับการสนับสนุนเสริมพลังจากภาคเอกชนน้อยมาก และเป็นการแบ่งเบาภารกิจของกระบวนการยุติธรรมและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ทางหนึ่ง

4. ข้อเสนอแนะเพื่อพัฒนาการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในอนาคต

1. **ความถี่ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน** ควรทำการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศอย่างต่อเนื่อง โดยในระยะ 3 ปีแรก ควรทำการสำรวจปีละครั้งติดต่อกัน เพื่อสร้างฐานข้อมูลอาชญากรรมทั้งที่ได้รับรายงานและไม่ได้รับรายงานให้มีความคงที่ฐานข้อมูลอาชญากรรม (data base line) ที่สร้างขึ้นจะสามารถใช้ในการวิจัยเชิงพยากรณ์แนวโน้มการเกิดอาชญากรรม ลักษณะสำคัญของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และพื้นที่เสี่ยงต่อปัญหา

อาชญากรรมประเภทต่างๆ ในปีถัดไปได้ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนการบริหารงานยุติธรรม และการจัดสรรงบประมาณรวมทั้งกำลังคนได้อย่างตรงเป้าหมายและคุ้มค่า หลังจากนั้นอาจทำการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน ทุก 3-5 ปี ต่อครั้ง เพื่อตรวจสอบลักษณะการเปลี่ยนแปลงของฐานข้อมูลซึ่งปรับเปลี่ยนไปตามสภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม

2. ระยะเวลาที่เหมาะสมในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน ควรสำรวจข้อมูลในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ – มีนาคม ของทุกปี เพื่อให้อาชญากรรมจะยังสามารถจำเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้อย่างแม่นยำ หรืออาจผนวกรวมไปกับการสำรวจสำมะโนประชากรของประเทศหากมีความเหมาะสมในการบริหารจัดการ โดยไม่ต้องกังวลเรื่องระยะเวลาก็ได้

3. รอบอาชญากรรมที่ควรทำการสำรวจข้อมูล ควรสำรวจอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในรอบ 1 ปี ที่ผ่านมา เช่นเดียวกับที่โครงการนำร่องสำรวจข้อมูลอาชญากรรมครั้งนี้ คือ สำรวจอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในระหว่างวันที่ 1 มกราคม – 31 ธันวาคม 2548 โดยทำการสำรวจในปี พ.ศ. 2549 เป็นต้น เพื่อให้สอดคล้องกับฐานข้อมูลสถิติอาชญากรรมของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมที่จัดเก็บข้อมูลตามปีทางสุริยคติ ทำให้นักวิจัยและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนไปใช้ในเชิงเปรียบเทียบได้อย่างเป็นระบบต่อไป

4. อายุขั้นต่ำของเหยื่ออาชญากรรมที่ทำการสำรวจ ควรสำรวจเหยื่ออาชญากรรมที่มีอายุ 15 ปี ขึ้นไปเช่นเดียวกับหลักเกณฑ์ที่ใช้ในโครงการนำร่องสำรวจข้อมูลอาชญากรรมครั้งนี้ และเช่นเดียวกับการสำรวจข้อมูลในประเทศแคนาดาเนื่องจากผู้มีอายุ 15 ปี เป็นผู้ที่ทางราชการกำหนดให้เริ่มต้นทำบัตรประชาชนครั้งแรก ซึ่งเป็นหลักฐานสำคัญที่กำหนดสถานภาพความเป็นพลเมืองของรัฐและเริ่มเข้าสู่ตลาดแรงงานของประเทศ อย่างไรก็ตามนักวิชาการบางส่วนแสดงความคิดเห็นว่าควรทำการสำรวจเหยื่ออาชญากรรมที่มีอายุตั้งแต่ 12 ปี ขึ้นไป เช่นเดียวกับการสำรวจข้อมูลในประเทศสหรัฐอเมริกา และอังกฤษและเวลส์แห่งสหราชอาณาจักร ซึ่งประเด็นนี้ยังเป็นคำถามปลายเปิดที่สามารถถกเถียงในทางวิชาการของไทยกันได้ต่อไปถึงคุณลักษณะประชากรที่เหมาะสม วิธีการอบรมเลี้ยงดูและบริบทสังคมวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

5. ประเภทอาชญากรรมที่ทำการสำรวจ ควรทำการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมโดยเน้นอาชญากรรมพื้นฐาน 4 ประเภทที่กำหนดไว้ในโครงการนำร่อง คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมทางเพศ และ อาชญากรรมเกี่ยวกับการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลทางการเงินหรือแอบอ้างใช้เอกสาร ส่วนอาชญากรรมทางเศรษฐกิจประเภทต่างๆ ที่เกิดขึ้นใหม่ๆ รวมทั้งการหาความสัมพันธ์ระหว่างชุดตัวแปรที่สำคัญๆ บางกรณีนั้น ควรสนับสนุนให้มีการศึกษาวิจัยเชิงลึกเฉพาะเรื่องหรือเฉพาะกลุ่มคู่ขนานไปกับการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนซึ่งเป็นข้อมูลพื้นฐานนี้ เพื่อให้มีข้อมูลอ้างอิงที่เชื่อถือได้และนำไปใช้

ประโยชน์ในการวางแผน จัดกิจกรรมต่างๆ ได้ต่อไปทั้งในภาพข้อมูลพื้นฐานทั่วไปและข้อมูลเชิงลึกเฉพาะกรณี

6. แบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน การใช้แบบสำรวจ 2 แบบ คือ แบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 1 (สอญ.1) และ แบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 2 (สอญ.2) ในการสำรวจครั้งนี้เป็นข้อเสนอของสำนักงานสถิติแห่งชาติซึ่งมีความเชี่ยวชาญในการ “แสวงหาข้อมูล” จากการแบ่งพื้นที่และการเก็บรวบรวมข้อมูลให้มีสัดส่วนการกระจายตามหลักสถิติ ในการนำข้อมูลมาวิเคราะห์และใช้ประโยชน์ ขณะที่นักวิชาการและหน่วยงานผู้ “ใช้ข้อมูล” ประสงค์จะใช้ข้อมูลที่เป็นตัวแทนของประชากรทั้งหมดซึ่งจะสามารถอ้างอิงกลับคืนสู่พื้นที่เกิดเหตุอาชญากรรมเพื่อจะได้ใช้ประโยชน์ในการกำหนดขนาดของปัญหาที่แท้จริงในพื้นที่จริง อันจะทำให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถวางแผนงาน ยุติธรรมรวมถึงงานป้องกันปัญหาอาชญากรรมได้ตรงตามสภาพความเป็นจริงต่อไป ดังนั้น การออกแบบแบบสำรวจ 1 และแบบสำรวจ 2 ให้มีความสอดคล้องเชื่อมโยงกัน ทั้งจำนวนครัวเรือน จำนวนคน และจำนวนรายที่ทำการสัมภาษณ์ จะทำให้การสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ภาษาไทย

- จุฬารัตน์ เอื้ออำนวย. (2549). **การพัฒนาระบบการจัดทำอัตราอาชญากรรมแห่งชาติของประเทศไทย: วิเคราะห์ปัญหาและแนวทางการแก้ไข**. รายงานการวิเคราะห์ข้อมูลเสนอต่อสำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม. (อัดสำเนา).
- จุฬารัตน์ เอื้ออำนวย. (2550). **ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธงชัย วงศ์ชัยสุวรรณและคณะ. 2548. **รายงานยุติธรรมโพล ครั้งที่ 1 เรื่อง “การจัดทำอัตราอาชญากรรมแห่งชาติ (crime rate)”** สนับสนุนโดยสถาบันวิจัยและพัฒนากระบวนการยุติธรรม สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม. เอกสารโรเนียว.
- ประธาน วัฒนวาณิชย์. (2546). **ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอาชญวิทยา**. กรุงเทพฯ. สำนักพิมพ์ประกายพรึก.
- ประเสริฐ เมฆมณี. (2524). **ตำรวจและกระบวนการยุติธรรม**. กรุงเทพฯ. โรงพิมพ์ปพิศ จำกัด.
- ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์. (2545). **การควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม : หลักทฤษฎี และมาตรการ**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ. สำนักพิมพ์บรรณกิจ 1991 จำกัด.
- พรชัย ชันดี และคณะ. (2543). **ทฤษฎีและงานวิจัยทางอาชญวิทยา**. กรุงเทพฯ. สำนักพิมพ์บู๊คเน็ต.
- วิศิษฐ์ สังคหพงศ์. (2538). **การลดอาชญากรรมคดีฆ่าคนตาย**. เอกสารวิจัยส่วนบุคคล วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร.
- สมพงษ์ สีขานี. (2543). **ความต้องการของประชาชนต้องปกป้องปราบปราม (สายตรวจ) ศึกษาเฉพาะกรณี สถานีตำรวจนครบาลพระราชวัง**. สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารงานยุติธรรมและสังคม) คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สำนักงานกิจการยุติธรรม. (2548). **รายงานการวิจัยโครงการพัฒนาระบบการป้องกันและระงับข้อพิพาทในกระบวนการยุติธรรม เรื่อง “การจัดทำอัตราอาชญากรรมแห่งชาติ (crime rate)”** (อัดสำเนา).
- สุดสงวน สุธีสร และคณะ. (2547). **รายงานการศึกษาเรื่อง “ระบบการจัดเก็บฐานข้อมูลยุติธรรมทางอาญาของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม”** สนับสนุนโดยสถาบันวิจัยและพัฒนากระบวนการยุติธรรม สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม. เอกสารโรเนียว.

สุดสงวน สุธีสร. (2547). **อาชญาวิทยา**. (ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สุวิทย์ นิมน้อย และคณะ. (2522). **อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา**. กรุงเทพฯ. โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

โสภา (ชูพิกุลชัย) ชปัลมันน์. (2548). **อาชญากรรม : หนึ่งในวิกฤตสังคม มุมมองทางจิตวิทยาเพื่อการป้องกันและแก้ไข**. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต. กรุงเทพฯ. สำนักพิมพ์เสมาธรรม.

อัณณพ ชูบำรุง. (2523). **อาชญาวิทยา**. กรุงเทพฯ. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อัณณพ ชูบำรุง. (2527). **ทฤษฎีอาชญาวิทยา**. กรุงเทพฯ. โอเอสปริ้นติ้งเฮาส์ จำกัด.

ภาษาอังกฤษ

Canadian Centre for Justice Statistics. 2001. **Canadian Crime Statistics 2000**. Ottawa: Statistics Canada.

U.S. Department of Commerce, Economics and Statistics Administration, U.S. Census Bureau. 2006. **National Crime Victimization Survey (NCVS-1 Basic Screen Questionnaire)**. U.S. Census Bureau Acting as Collecting Agent for the Bureau of Justice Statistics, U.S. Department of Justice.

U.S. Department of Commerce, Economics and Statistics Administration, U.S. Census Bureau. 2006. **Crime Incident Report: National Crime Victimization Survey (NCVS-2 Incident Report)**. U.S. Census Bureau Acting as Collecting Agent for the Bureau of Justice Statistics, U.S. Department of Justice.

Hick, Herbert B. and Snyderman, B. (1959). **The Motivation to Work**. 2nd Ed. New York : Wiley.

National Crime Prevention Council. (2000). <http://www.weprevent.org/comm10.htm>. Washington, DC 20036: McGruff.

Reid, Sue. **Crime and Criminology**. eighth edition. New York: McGraw-Hill Higher Education Group, Inc., 1996.

Sutherland E. H. and Cressey D.R. (1966). **Criminology**. Philadelphia : Lippincott.

Tappan, Paul. (1960). **Crime Prevention Through Environment Design**. Illinois : Sage

Tonry, Michael. (1998). **The Handbook of Crime & Punishment**. Oxford: Oxford University Press.

Uniform Crime Reporting (UCR). **Summary Reporting**. <http://www.fbi.gov/ucr/ucrquestincident.htm>

Whisenand, P.M. (1977). **Crime Prevention**. New Jersey: Prentice – Hall.

--ภาคผนวก--

ผนวก ก.

แบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 1 (สอญ.1)

แบบ สอญ. 1

การสำรวจข้อมูลอาชญากรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2549

แผ่นที่....1..... ในจำนวน....8.....แผ่น ของชุดรวมอาชญากรรมตัวอย่างนี้

ก. จังหวัด	กรุงเทพมหานคร	CWT	1 0	ก. เขตเจนนับที่.....	ชุดรวมอาชญากรรมที่	ED	BLK		
ข. เขต.....	แขวง.....	DIST		SUB-DIST		PSU-NO.		REC-NO.	1

ลำดับ ที่ ครัว เรือน ตัว อย่าง	ชื่อตัว ชื่อสกุล ของหัวหน้าครัวเรือน	จำนวนสมาชิกใน ครัวเรือนอายุ 15 ปีขึ้นไป			รายได้ ของครัวเรือน เฉลี่ยต่อเดือน (บาท)	ประเภทของ ที่อยู่อาศัย	ลักษณะเขต/ บริเวณที่พักอาศัย	ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา(1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม 2548) มีสมาชิกในครัวเรือนอายุ 15 ปีขึ้นไป ประสบเหตุอาชญากรรมต่อไปนี้หรือไม่						หมายเหตุ บันทึกรหัส ครัวเรือน สกป.1 ไม่ใช่ครัวเรือน สกป.2								
		รวม	ชาย	หญิง		บ้าน.....1	เขตที่อยู่อาศัย.....1	ถ้า"มี"ให้กา ✓แล้วถาม ต่อไปA10 - A14ถ้า"ไม่ มี" ให้-แล้ว ยุติ	จำนวน สมาชิก ในครัวเรือน ที่ประสบ อาชญากรรม ทั้งหมด	ให้บันทึก "จำนวนสมาชิกที่ประสบอาชญากรรมแต่ละประเภท " ถ้า "ไม่มี" ให้ - แล้วถามต่อไปแบบ สอญ.2 (สมาชิก 1 คน อาจประสบอาชญากรรมได้มากกว่า 1 ประเภท)												
						ตึกแถว.....2	เขตธุรกิจ.....2			อาชญากรรม												
						ห้องแถว.....3	เขตชุมชนแออัด.....3															
						หอพัก.....4	เขตเกษตรกรรม.....4															
						ทาวน์เฮาส์.....5	เขตอุตสาหกรรม.....5															
						ห้องชุด.....6	อื่น ๆ ระบุ6															
						อื่น ๆ ระบุ.....7																
A1	A2	A3	A4	A5	A6	A7	A8	A9	A10	A11	A12	A13	A14	A15								
1																						
2																						
3																						
4																						
5																						
6																						
7																						
8																						
9																						
10																						
ยอดรวมแต่ละแผ่น																						
ยอดรวมชุดรวมอาชญากรรม																						
		T1	T2	T3				T4	T5	T6	T7	T8	T9									

แผ่นที่.....2..... ในจำนวน.....8.....แผ่น ของชุมนุมอาครตัวอย่างนี้

ลำดับ ที่ ครัว เรือน ตัว อย่าง	ชื่อตัว ชื่อสกุล ของหัวหน้าครัวเรือน	จำนวนสมาชิกใน ครัวเรือนอายุ 15 ปีขึ้นไป			รายได้ ของครัวเรือน เฉลี่ยต่อเดือน (บาท)	ประเภทของ ที่อยู่อาศัย บันทึกรหัส บ้าน.....1 คอกแถว.....2 ห้องแถว.....3 หอพัก.....4 ทาวน์เฮาส์.....5 ห้องชุด.....6 อื่น ๆ ระบุ.....7	ลักษณะเขต/ บริเวณที่พักอาศัย บันทึกรหัส เขตที่อยู่อาศัย.....1 เขตธุรกิจ.....2 เขตชุมชนแออัด.....3 เขตเกษตรกรรม.....4 เขตอุตสาหกรรม.....5 อื่น ๆ ระบุ.....6	ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา (1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม 2548)มีสมาชิกในครัวเรือนอายุ 15 ปีขึ้นไป ประสบเหตุอาชญากรรมต่อไปนี้หรือไม่						หมายเหตุ บันทึกรหัส ครัวเรือน สกป.1 ไม่ใช่ครัวเรือน สกป.2
		รวม	ชาย	หญิง				ถ้า "มี"ให้กา ✓ แล้ว ถามต่อไป A10 - A14ถ้า "ไม่มี" ให้ -แล้วยุติ	จำนวน สมาชิก ในครัวเรือน ที่ประสบ อาชญากรรม ทั้งหมด	ให้บันทึก "จำนวนสมาชิกที่ประสบอาชญากรรมแต่ละประเภท " ถ้า "ไม่มี" ให้ - แล้วถามต่อไปแบบ สอญ.2 (สมาชิก 1 คน อาจประสบอาชญากรรมได้มากกว่า 1 ประเภท)				
										อาชญากรรม ต่อทรัพย์สิน	อาชญากรรม ต่อชีวิตและ ร่างกาย	อาชญากรรม ทางเพศ	ถูกแอบอ้างใช้ ข้อมูล/เอกสาร ส่วนตัว	
A1	A2	A3	A4	A5	A6	A7	A8	A9	A10	A11	A12	A13	A14	A15
11														☐
12														☐
13														☐
14														☐
15														☐
16														☐
17														☐
18														☐
19														☐
20														☐
ยอดรวมแต่ละแผ่น														☐

แผ่นที่.....3..... ในจำนวน.....8.....แผ่น ของชมรมอาคารตัวอย่างนี้

ลำดับ ที่ ครัว เรือน ตัว อย่าง	ชื่อตัว ชื่อสกุล ของหัวหน้าครัวเรือน	จำนวนสมาชิกใน ครัวเรือนอายุ 15 ปีขึ้นไป			รายได้ ของครัวเรือน เฉลี่ยต่อเดือน (บาท)	ประเภทของ ที่อยู่อาศัย บันทึกรหัส บ้าน.....1 ตึกแถว.....2 ห้องแถว.....3 หอพัก.....4 ทาวน์เฮาส์.....5 ห้องชุด.....6 อื่น ๆ ระบุ.....7	ลักษณะเขต/ บริเวณที่พักอาศัย บันทึกรหัส เขตที่อยู่อาศัย.....1 เขตธุรกิจ.....2 เขตชุมชนแออัด.....3 เขตเกษตรกรรม.....4 เขตอุตสาหกรรม.....5 อื่น ๆ ระบุ.....6	ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา (1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม 2548) มีสมาชิกในครัวเรือนอายุ 15 ปีขึ้นไป ประสบเหตุอาชญากรรมต่อไปนี้หรือไม่							หมายเหตุ บันทึกรหัส ครัวเรือน สกป. 1 ไม่ใช่ครัวเรือน สกป. 2
		รวม	ชาย	หญิง				ถ้า "มี" ให้กา ✓ แล้ว ถามต่อไป A10 - A14 ถ้า "ไม่มี" ให้ - แล้วยุติ	จำนวน สมาชิก ในครัวเรือน ที่ประสบ อาชญากรรม ทั้งหมด	ให้บันทึก "จำนวนสมาชิกที่ประสบอาชญากรรมแต่ละประเภท " ถ้า "ไม่มี" ให้ - แล้วถามต่อไปแบบ สอญ.2 (สมาชิก 1 คน อาจประสบอาชญากรรมได้มากกว่า 1 ประเภท)					
										อาชญากรรม ต่อทรัพย์สิน	อาชญากรรม ต่อชีวิตและ ร่างกาย	อาชญากรรม ทางเพศ	ถูกแอบอ้างใช้ ข้อมูล/เอกสาร ส่วนตัว		
A1	A2	A3	A4	A5	A6	A7	A8	A9	A10	A11	A12	A13	A14	A15	
21														☐	
22														☐	
23														☐	
24														☐	
25														☐	
26														☐	
27														☐	
28														☐	
29														☐	
30														☐	
ยอดรวมแต่ละแผ่น														☐	

แผ่นที่.....4..... ในจำนวน.....8.....แผ่น ของชุมนุมอาครตัวอย่างนี้

ลำดับ ที่ ครัว เรือน ตัว อย่าง	ชื่อตัว ชื่อสกุล ของหัวหน้าครัวเรือน	จำนวนสมาชิกใน ครัวเรือนอายุ 15 ปีขึ้นไป			รายได้ ของครัวเรือน เฉลี่ยต่อเดือน (บาท)	ประเภทของ ที่อยู่อาศัย บันทึกรหัส บ้าน.....1 ตึกแถว.....2 ห้องแถว.....3 หอพัก.....4 ทาวน์เฮาส์.....5 ห้องชุด.....6 อื่น ๆ ระบุ.....7	ลักษณะเขต/ บริเวณที่พักอาศัย บันทึกรหัส เขตที่อยู่อาศัย.....1 เขตธุรกิจ.....2 เขตชุมชนแออัด.....3 เขตเกษตรกรรม.....4 เขตอุตสาหกรรม.....5 อื่น ๆ ระบุ.....6	ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา (1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม 2548) มีสมาชิกในครัวเรือนอายุ 15 ปีขึ้นไป ประสบเหตุอาชญากรรมต่อไปนี้หรือไม่							หมายเหตุ บันทึกรหัส ครัวเรือน สกป.1 ไม่ใช่ครัวเรือน สกป.2
		รวม	ชาย	หญิง				ถ้า "มี" ให้ กา ✓ แล้ว ถามต่อไป A10 - A14 ถ้า "ไม่มี" ให้ - แล้วยุติ	จำนวน สมาชิก ในครัวเรือน ที่ประสบ อาชญากรรม ทั้งหมด	ให้บันทึก "จำนวนสมาชิกที่ประสบอาชญากรรมแต่ละประเภท " ถ้า "ไม่มี" ให้ - แล้วถามต่อไปแบบ สอญ.2 (สมาชิก 1 คน อาจประสบอาชญากรรมได้มากกว่า 1 ประเภท)					
										อาชญากรรม ต่อทรัพย์สิน	อาชญากรรม ต่อชีวิตและ ร่างกาย	อาชญากรรม ทางเพศ	ถูกแอบอ้างใช้ ข้อมูล/เอกสาร ส่วนตัว		
A1	A2	A3	A4	A5	A6	A7	A8	A9	A10	A11	A12	A13	A14	A15	
31															
32															
33															
34															
35															
36															
37															
38															
39															
40															
ยอดรวมแต่ละแผ่น															

แผ่นที่.....5..... ในจำนวน....8.....แผ่น ของชมรมอาคารตัวอย่างนี้

ลำดับ ที่ ครัว เรือน ตัว อย่าง	ชื่อตัว ชื่อสกุล ของหัวหน้าครัวเรือน	จำนวนสมาชิกใน ครัวเรือนอายุ 15 ปีขึ้นไป			รายได้ ของครัวเรือน เฉลี่ยต่อเดือน (บาท)	ประเภทของ ที่อยู่อาศัย บันทึกรหัส บ้าน.....1 ตึกแถว.....2 ห้องแถว.....3 หอพัก.....4 ทาวน์เฮาส์.....5 ห้องชุด.....6 อื่น ๆ ระบุ.....7	ลักษณะเขต/ บริเวณที่พักอาศัย บันทึกรหัส เขตที่อยู่อาศัย.....1 เขตธุรกิจ.....2 เขตชุมชนแออัด.....3 เขตเกษตรกรรม.....4 เขตอุตสาหกรรม....5 อื่น ๆ ระบุ6	ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา (1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม 2548) มีสมาชิกในครัวเรือนอายุ 15 ปีขึ้นไป ประสบเหตุอาชญากรรมต่อไปนี้หรือไม่							หมายเหตุ บันทึกรหัส ครัวเรือน สกป.1 ไม่ใช่ครัวเรือน สกป.2
		ถ้า "มี" ให้ กา ✓ แล้ว ถามต่อไป A10 - A14 ถ้า "ไม่มี" ให้ - แล้วยุติ	จำนวน สมาชิก ในครัวเรือน ที่ประสบ อาชญากรรม ทั้งหมด	ให้บันทึก "จำนวนสมาชิกที่ประสบอาชญากรรมแต่ละประเภท " ถ้า "ไม่มี" ให้ - แล้วถามต่อไปแบบ สอญ.2 (สมาชิก 1 คน อาจประสบอาชญากรรมได้มากกว่า 1 ประเภท)											
				อาชญากรรม ต่อทรัพย์สิน				อาชญากรรม ต่อชีวิตและ ร่างกาย	อาชญากรรม ทางเพศ	ถูกแอบอ้างใช้ ข้อมูล/เอกสาร ส่วนตัว					
A1	A2	A3	A4	A5	A6	A7	A8	A9	A10	A11	A12	A13	A14	A15	
41															
42															
43															
44															
45															
46															
47															
48															
49															
50															
ยอดรวมแต่ละแผ่น															

แผ่นที่.....6..... ในจำนวน....8.....แผ่น ของชมรมอาคารตัวอย่างนี้

ลำดับ ที่ ครัว เรือน ตัว อย่าง	ชื่อตัว ชื่อสกุล ของหัวหน้าครัวเรือน	จำนวนสมาชิกใน ครัวเรือนอายุ 15 ปีขึ้นไป			รายได้ ของครัวเรือน เฉลี่ยต่อเดือน (บาท)	ประเภทของ ที่อยู่อาศัย บันทึกรหัส บ้าน.....1 ตึกแถว.....2 ห้องแถว.....3 หอพัก.....4 ทาวน์เฮาส์.....5 ห้องชุด.....6 อื่น ๆ ระบุ.....7	ลักษณะเขต/ บริเวณที่พักอาศัย บันทึกรหัส เขตที่อยู่อาศัย.....1 เขตธุรกิจ.....2 เขตชุมชนแออัด.....3 เขตเกษตรกรรม.....4 เขตอุตสาหกรรม.....5 อื่น ๆ ระบุ.....6	ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา (1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม 2548) มีสมาชิกในครัวเรือนอายุ 15 ปีขึ้นไป ประสบเหตุอาชญากรรมต่อไปนี้หรือไม่							หมายเหตุ บันทึกรหัส ครัวเรือน สกป.1 ไม่ใช่ครัวเรือน สกป.2
		ถ้า "มี" ให้ กา ✓ แล้ว ถามต่อไป A10 - A14 ถ้า "ไม่มี" ให้ - แล้วยุติ	จำนวน สมาชิก ในครัวเรือน ที่ประสบ อาชญากรรม ทั้งหมด	ให้บันทึก "จำนวนสมาชิกที่ประสบอาชญากรรมแต่ละประเภท " ถ้า "ไม่มี" ให้ - แล้วถามต่อไปแบบ สอญ.2 (สมาชิก 1 คน อาจประสบอาชญากรรมได้มากกว่า 1 ประเภท)											
				อาชญากรรม ต่อทรัพย์สิน				อาชญากรรม ต่อชีวิตและ ร่างกาย	อาชญากรรม ทางเพศ	ถูกแอบอ้างใช้ ข้อมูล/เอกสาร ส่วนตัว					
A1	A2	A3	A4	A5	A6	A7	A8	A9	A10	A11	A12	A13	A14	A15	
51														☐	
52														☐	
53														☐	
54														☐	
55														☐	
56														☐	
57														☐	
58														☐	
59														☐	
60														☐	
ยอดรวมแต่ละแผ่น														☐	

แผ่นที่....7..... ในจำนวน....8.....แผ่น ของชมรมอาคารตัวอย่างนี้

ลำดับ ที่ ครัว เรือน ตัว อย่าง	ชื่อตัว ชื่อสกุล ของหัวหน้าครัวเรือน	จำนวนสมาชิกใน ครัวเรือนอายุ 15 ปีขึ้นไป			รายได้ ของครัวเรือน เฉลี่ยต่อเดือน (บาท)	ประเภทของ ที่อยู่อาศัย บันทึกรหัส บ้าน.....1 ตึกแถว.....2 ห้องแถว.....3 หอพัก.....4 ทาวน์เฮาส์.....5 ห้องชุด.....6 อื่น ๆ ระบุ.....7	ลักษณะเขต/ บริเวณที่พักอาศัย บันทึกรหัส เขตที่อยู่อาศัย.....1 เขตธุรกิจ.....2 เขตชุมชนแออัด.....3 เขตเกษตรกรรม.....4 เขตอุตสาหกรรม.....5 อื่น ๆ ระบุ.....6	ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา (1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม 2548) มีสมาชิกในครัวเรือนอายุ 15 ปีขึ้นไป ประสบเหตุอาชญากรรมต่อไปนี้หรือไม่							หมายเหตุ บันทึกรหัส ครัวเรือน สกป.1 ไม่ใช่ครัวเรือน สกป.2
		ถ้า "มี" ให้ กา ✓ แล้ว ถามต่อไป A10 - A14 ถ้า "ไม่มี" ให้ - แล้วยุติ	จำนวน สมาชิก ในครัวเรือน ที่ประสบ อาชญากรรม ทั้งหมด	ให้บันทึก "จำนวนสมาชิกที่ประสบอาชญากรรมแต่ละประเภท " ถ้า "ไม่มี" ให้ - แล้วถามต่อไปแบบ สอญ.2 (สมาชิก 1 คน อาจประสบอาชญากรรมได้มากกว่า 1 ประเภท)											
				อาชญากรรม ต่อทรัพย์สิน				อาชญากรรม ต่อชีวิตและ ร่างกาย	อาชญากรรม ทางเพศ	ถูกแอบอ้างใช้ ข้อมูล/เอกสาร ส่วนตัว					
A1	A2	A3	A4	A5	A6	A7	A8	A9	A10	A11	A12	A13	A14	A15	
61														☐	
62														☐	
63														☐	
64														☐	
65														☐	
66														☐	
67														☐	
68														☐	
69														☐	
70														☐	
ยอดรวมแต่ละแผ่น														☐	

ลำดับ ที่ ครัว เรือน ตัว อย่าง	ชื่อตัว ชื่อสกุล ของหัวหน้าครัวเรือน	จำนวนสมาชิกใน ครัวเรือนอายุ 15 ปีขึ้นไป			รายได้ ของครัวเรือน เฉลี่ยต่อเดือน (บาท)	ประเภทของ ที่อยู่อาศัย บันทึกรหัส บ้าน.....1 คอกแถว.....2 ห้องแถว.....3 หอพัก.....4 ทาวน์เฮาส์.....5 ห้องชุด.....6 อื่น ๆ ระบุ.....7	ลักษณะเขต/ บริเวณที่พักอาศัย บันทึกรหัส เขตที่อยู่อาศัย.....1 เขตธุรกิจ.....2 เขตชุมชนแออัด.....3 เขตเกษตรกรรม.....4 เขตอุตสาหกรรม.....5 อื่น ๆ ระบุ6	ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา (1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม 2548) มีสมาชิกในครัวเรือนอายุ 15 ปีขึ้นไป ประสบเหตุอาชญากรรมต่อไปนี้หรือไม่						หมายเหตุ บันทึกรหัส ครัวเรือน สกป.1 ไม่ใช่ครัวเรือน สกป.2
		ถ้า "มี" ให้ กา ✓ แล้ว ถามต่อไป A10 - A14 ถ้า "ไม่มี" ให้ - แล้วยุติ	จำนวน สมาชิก ในครัวเรือน ที่ประสบ อาชญากรรม ทั้งหมด	ให้บันทึก "จำนวนสมาชิกที่ประสบอาชญากรรมแต่ละประเภท " ถ้า "ไม่มี" ให้ - แล้วถามต่อไปแบบ สอญ.2 (สมาชิก 1 คน อาจประสบอาชญากรรมได้มากกว่า 1 ประเภท)										
				อาชญากรรม ต่อทรัพย์สิน				อาชญากรรม ต่อชีวิตและ ร่างกาย	อาชญากรรม ทางเพศ	ถูกแอบอ้างใช้ ข้อมูล/เอกสาร ส่วนตัว				
A1	A2	A3	A4	A5	A6	A7	A8	A9	A10	A11	A12	A13	A14	A15
71														
72														
73														
74														
75														
76														
77														
78														
79														
80														
ยอดรวมแต่ละแผ่น														

พนักงานเจนนับ

ชื่อตัว.....ชื่อสกุล.....

วันที่/...../ 2549

ผู้ตรวจ

ชื่อตัว.....ชื่อสกุล.....

วันที่/...../ 2549

ผนวก ข.

แบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 2 (สอญ. 2)

ลับ

การสำรวจข้อมูลอาชญากรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2549

(ถามผู้ที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่ประสบอาชญากรรม ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา)

แบบ สอญ.2

1. จังหวัด กรุงเทพมหานคร	CWT	1 0	5. ชุมชมอาคารที่.....	BLK	
2. เขต.....	DIST		6. ลำดับที่ชุมชมอาคาร.....	PSU-NO.	
3. แขวง.....	SUB-DIST		7. เลขที่ Record	REC-NO.	2
4. เขตแจ้งนับที่.....	ED		8. ลำดับที่ครัวเรือน.....	HH-NO.	

แบบ สอญ.2 : ใช้สัมภาษณ์สมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่ประสบเหตุอาชญากรรม ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา

(1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม 2548) จำนวน 1 แบบ ต่อ 1 ประเภทอาชญากรรม

- ถ้าประสบเหตุมากกว่า 1 ประเภท ให้ถามมาทุกประเภท (โดยแยกแบบสอบถามประเภทละ 1 แบบ)
- ถ้าประสบเหตุประเภทเดียวกัน มากกว่า 1 ครั้ง ให้ถามครั้งล่าสุด

การบันทึกแบบ ตอนที่ 1, 6 – 12 ให้สัมภาษณ์ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทุกตอน

ตอนที่ 2 – 5 เลือกสัมภาษณ์ตอนใดตอนหนึ่ง ให้ตรงกับประเภทอาชญากรรมที่ผู้ตอบสัมภาษณ์
ประสบเหตุ (เพียงตอนเดียว)

ให้กา ✓ ในวงกลม และบันทึกข้อความลงบน.....

ลักษณะของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับผู้ตอบสัมภาษณ์

ก. ชื่อผู้ประสบเหตุ ลำดับที่สมาชิกที่ประสบเหตุ MEM-NO.

ข. ประเภทอาชญากรรมที่ท่านประสบในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา (ตอบได้มากกว่า 1 ประเภท)

(กา ✓ ให้ตรงกับประเภทอาชญากรรม)

- ☐ 1) ประเภทที่ 1 อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน (ขโมยหรือพยายามขโมยทรัพย์สินรวมถึงยานพาหนะ
บุกรุกหรือพยายามบุกรุกเข้าเขตภายในบ้าน/ที่พักอาศัย หรือ
มีผู้ตั้งใจก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สิน)
- ☐ 2) ประเภทที่ 2 อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย (ทำร้าย พยายามทำร้าย ข่มขู่ ไม่รวมถึงการใช้
กำลังข่มขืนกระทำชำเรา หรือ ทำร้ายเพื่อพยายามข่มขืนกระทำชำเรา)
- ☐ 3) ประเภทที่ 3 อาชญากรรมทางเพศ (การข่มขืน พยายามข่มขืน กระทำอนาจาร ลวนลามทางเพศ
หรือข่มขู่ คุกคามด้วยวาจาว่าจะข่มขืนกระทำชำเรา)
- ☐ 4) ประเภทที่ 4 อาชญากรรมเกี่ยวกับการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลทางการเงิน
หรือแอบอ้างใช้เอกสาร

B1	
B2	
B3	
B4	

ค. แบบสอบถามชุดนี้ ใช้บันทึกข้อมูลของอาชญากรรมประเภทที่

B5	
----	----------------------

ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา เกิดอาชญากรรมประเภทนี้ จำนวน.....ครั้ง

B6	
----	---

ตอนที่ 1: ลักษณะทั่วไปของผู้ตอบสัมภาษณ์ (กรณีผู้ประสพเหตุเป็นคนเดียวกัน แต่ประสพเหตุมากกว่า 1 ประเภท
ตอนที่ 1 ของแบบที่ 2, 3, ... ไม่ต้องสัมภาษณ์ซ้ำ ให้คัดลอกข้อมูลจากแบบแรกที่ได้สัมภาษณ์ไปแล้ว)

1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบสัมภาษณ์

1. เพศ ☐ 1) ชาย ☐ 2) หญิง B7
2. อายุ ปี B8
3. สัญชาติ B9
 - ☐ 1) ไทย ☐ 2) จีน ☐ 3) อื่น ๆ โปรดระบุ.....
4. เชื้อชาติ B10
 - ☐ 1) ไทย ☐ 2) จีน ☐ 3) อื่น ๆ โปรดระบุ.....
5. ศาสนา B11
 - ☐ 1) พุทธ ☐ 2) คริสต์
 - ☐ 3) อิสลาม ☐ 4) อื่น ๆ โปรดระบุ.....
6. การศึกษาสูงสุด B12
 - ☐ 1) ไม่ได้รับการศึกษา ☐ 2) ประถมศึกษา
 - ☐ 3) มัธยมศึกษาตอนต้น ☐ 4) มัธยมศึกษาตอนปลาย
 - ☐ 5) ปวช. ปวส. ปวท. อนุปริญญา ☐ 6) ปริญญาตรี
 - ☐ 7) สูงกว่าปริญญาตรี ☐ 8) อื่น ๆ โปรดระบุ.....
7. อาชีพ B13
 - ☐ 1) ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ ☐ 2) พนักงาน/ลูกจ้างเอกชน
 - ☐ 3) ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว ☐ 4) เกษตรกร
 - ☐ 5) รับจ้างทั่วไป/กรรมกร ☐ 6) นักเรียน/นักศึกษา
 - ☐ 7) แม่บ้าน/ไม่ได้ประกอบอาชีพ ☐ 8) อื่น ๆ โปรดระบุ.....
8. สถานภาพการสมรส B14
 - ☐ 1) โสด ☐ 2) สมรส
 - ☐ 3) หย่า ☐ 4) หม้าย
 - ☐ 5) แยกกันอยู่ ☐ 6) แยกกันอยู่ด้วยเหตุจำเป็นทางอาชีพ
9. รายได้ของท่านเฉลี่ยต่อเดือน.....บาท B15

10. การถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย

- ☐ 1) เจ้าของกรรมสิทธิ์ ☐ 2) ผู้เช่า
- ☐ 3) ผู้อาศัย ☐ 4) อื่น ๆ โปรดระบุ.....

B16

11. ความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน

- ☐ 1) หัวหน้าครัวเรือน ☐ 2) คู่สมรส
- ☐ 3) บุตร ☐ 4) พ่อ แม่
- ☐ 5) ญาติ ☐ 6) ผู้อาศัย
- ☐ 7) อื่น ๆ โปรดระบุ.....

B17

1.2 ลักษณะทั่วไปของที่อยู่อาศัยของผู้ตอบสัมภาษณ์

(ในข้อ 1 - 4 ให้พนักงานเป็นผู้พิจารณาสภาพที่อยู่อาศัย และบันทึกตามข้อเท็จจริง)

1. ประเภทของที่อยู่อาศัย

- ☐ 1) บ้าน ☐ 2) ตึกแถว ☐ 3) ห้องแถว
- ☐ 4) หอพัก ☐ 5) ทาวน์เฮาส์ ☐ 6) ห้องชุด
- ☐ 7) อื่น ๆ โปรดระบุ.....

B18

2. ลักษณะเขต/บริเวณที่พักอาศัย

- ☐ 1) เขตที่อยู่อาศัย ☐ 2) เขตธุรกิจ ☐ 3) เขตชุมชนแออัด
- ☐ 4) เขตเกษตรกรรม ☐ 5) เขตอุตสาหกรรม ☐ 6) อื่น ๆ โปรดระบุ.....

B19

3. บุคคลภายนอกสามารถเข้าที่พักอาศัยได้โดยสะดวกหรือไม่

- ☐ 1) สะดวก เนื่องจาก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- ☐ 1) ไม่มีรั้วกั้น
- ☐ 2) มีรั้วกั้น แต่สามารถเข้าออกได้ง่าย สะดวก
- ☐ 3) เป็นสถานประกอบการ/ร้านค้า
- ☐ 4) เป็นหอพัก/บ้านเช่าที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าถึงได้
- ☐ 5) อื่น ๆ โปรดระบุ.....
- ☐ 2) ไม่สะดวก เนื่องจาก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- ☐ 1) มีรั้วกั้น
- ☐ 2) เป็นชุมชน/หมู่บ้านที่ห้ามบุคคลภายนอกเข้า เช่น มีป้อมยามตรวจสอบการเข้าออกของบุคคลภายนอก
- ☐ 3) เป็นหอพัก/บ้านเช่าที่ห้ามบุคคลภายนอกเข้า เช่น ต้องใช้คีย์การ์ดในการเข้า
- ☐ 4) อื่น ๆ โปรดระบุ.....

B20

B21

B22

B23

4. มีการประกอบธุรกิจใดๆ โดยใช้สถานที่ของที่พักอาศัยนี้หรือไม่

☐ 1) มี โดย

B24

B25

☐ 1) มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจเห็นได้ชัดเจน

☐ 2) ไม่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจเห็นได้ชัดเจน

โปรดระบุประเภทธุรกิจ

☐ 2) ไม่มี

5. ท่านอาศัยอยู่ ณ สถานที่แห่งนี้ / ที่อยู่นี้นานเท่าไร

B26

☐ 1) น้อยกว่า 1 ปี

☐ 2) 1 - 5 ปี

☐ 3) มากกว่า 5 ปี ----- (ข้ามไปถามตอนที่ 2)

6. ในระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา ท่านย้ายที่อยู่มาแล้วทั้งหมด..... ครั้ง

ย้ายครั้งล่าสุดมาจาก.....

B28

เขต	

B27

----------------------	----------------------

B29

จังหวัด	

(ถ้าย้ายมาจากเขตอื่นใน กทม. ให้ระบุชื่อเขตที่ย้ายมา ถ้าย้ายมาจากต่างจังหวัดให้ระบุชื่อจังหวัด
ถ้าย้ายมาจากต่างประเทศให้ระบุชื่อประเทศ)

จากข้อ ค. ในหน้า 1

แบบสอบถามชุดนี้ ใช้บันทึกข้อมูลอาชญากรรม ประเภทที่

ถ้าเป็น ประเภทที่ 1 อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ให้ข้ามไปถาม ตอนที่ 2 หน้า 5

ถ้าเป็น ประเภทที่ 2 อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ให้ข้ามไปถาม ตอนที่ 3 หน้า 6

ถ้าเป็น ประเภทที่ 3 อาชญากรรมทางเพศ ให้ข้ามไปถาม ตอนที่ 4 หน้า 7

ถ้าเป็น ประเภทที่ 4 การแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัวฯ ให้ข้ามไปถาม ตอนที่ 5 หน้า 8

ตอนที่ 2 – 5 ให้บันทึกรายละเอียดอาชญากรรมตามประเภทที่เข้าข่าย (ตรงตามประเภทที่ระบุในข้อ ค. หน้าปก)

ตอนที่ 2 : รายละเอียดของการเกิดอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน

1. อาชญากรรมต่อทรัพย์สินที่เกิดขึ้นเป็นลักษณะใด

(ให้สัมภาษณ์อาชญากรรมต่อทรัพย์สินที่เกิดขึ้นดังกล่าวว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร โดยให้ผู้ตอบสัมภาษณ์พิจารณาว่าลักษณะใดร้ายแรงที่สุด เสร็จแล้วให้สอบถามรายละเอียดในตาราง)

B30

- ☐ 1) ถูกขโมย หรือพยายามขโมย (ไม่รวมรถ ชิ้นส่วนต่างๆ ของรถ อุปกรณ์ประดับยนต์ น้ำมันเชื้อเพลิง และสิ่งของที่อยู่ในรถ)
- ☐ 2) ถูกบุกรุก หรือพยายามบุกรุกเข้ามาในเขตบ้าน / ภายในรั้วบ้าน / ที่พักอาศัยของท่าน
- ☐ 3) ถูกขโมย หรือพยายามขโมยยานพาหนะ หรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ท่านครอบครอง
- ☐ 4) มีผู้ตั้งใจก่อความเสียหาย หรือทำลายทรัพย์สิน

1) ถูกขโมย หรือพยายามขโมย 1.1 ทรัพย์สินของท่านถูกขโมย หรือพยายามขโมย B31 ☐ ☐ 1) ถูกขโมย ☐ 2) พยายามขโมย เนื่องจากพบหลักฐาน หรือร่องรอยการจับแะหรืออื่นๆ เช่น ตู้เซฟถูกงัด โปรดระบุ..... (ข้ามไปถามตอนที่ 6) 1.2 ทรัพย์สินใดต่อไปนี้ของท่านที่ถูกขโมยหรือมีผู้นำไปโดยไม่ถูกต้อง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) B32 ☐ ☐ 1) ทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้ B33 ☐ เช่น กระเป๋าเอกสาร กระเป๋าถือ กระเป๋าเดินทาง ☐ 2) เสื้อผ้า ชุดชั้นใน รองเท้า B34 ☐ ☐ 3) เครื่องประดับ อัญมณี B35 ☐ ☐ 4) เครื่องใช้ภายในบ้าน เช่น โทรทัศน์ เครื่องเสียง หรือ อุปกรณ์ไฟฟ้าอื่นๆ B36 ☐ ☐ 5) จักรยาน ☐ 6) เครื่องใช้นอกบ้าน เครื่องใช้ในสนาม เช่น สายยางฉีดน้ำ เครื่องตัดหญ้า เฟอร์นิเจอร์สนาม ☐ 7) ผลไม้ ต้นไม้ B37 ☐ ☐ 8) อื่นๆ โปรดระบุ	2) ถูกบุกรุก หรือพยายามบุกรุก 2.1 ผู้ก่อเหตุเข้ามาในเขตบ้าน/ภายในรั้วบ้าน/ที่พักอาศัยของท่าน B36 ☐ ในลักษณะแบบใด ☐ 1) ถูกบุกรุก ☐ 2) พยายามบุกรุก เนื่องจากพบหลักฐานหรือร่องรอยการจับแะ หรืออื่นๆ เช่น เหล็กคัตถูกตัด โปรดระบุ..... 2.2 สถานที่ที่พบว่าผู้บุกรุก หรือพยายามบุกรุกเข้ามา คือที่ไหน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) B37 ☐ ☐ 1) ในตัวบ้าน / เขตที่พักอาศัย B38 ☐ ☐ 2) ภายในรั้วบ้าน เช่น โรงรถ โรงเก็บของ ☐ 3) ในโรงแรม / ห้องพัก / บ้านพักตากอากาศที่ท่านกำลังพักอาศัยอยู่ ☐ 4) อื่นๆ โปรดระบุ
3) ถูกขโมย หรือพยายามขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของในยานพาหนะ 3.1 ยานพาหนะ หรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะของท่านถูกขโมย หรือพยายามขโมย B39 ☐ ☐ 1) ถูกขโมย ☐ 2) พยายามขโมย เนื่องจากพบหลักฐานหรือร่องรอยการจับแะ หรืออื่นๆ เช่น ประตูรถถูกงัดแะ โปรดระบุ..... (ข้ามไปถามตอนที่ 6) 3.2 สิ่งที่ถูกขโมยตามข้อ 3.1 คืออะไร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) B40 ☐ ☐ 1) ยานพาหนะ เช่น รถตู้ รถมอเตอร์ไซด์ B41 ☐ โปรดระบุ ☐ 2) ชิ้นส่วนต่างๆของยานพาหนะ เช่น ล้อ ยาง เครื่องยนต์ B42 ☐ ☐ 3) อุปกรณ์ประดับยนต์ อุปกรณ์ตกแต่งรถยนต์ เช่น เครื่องเสียงติดรถยนต์ ☐ 4) น้ำมันเชื้อเพลิงจากภายในรถ ☐ 5) อื่นๆ โปรดระบุ	4) มีผู้ตั้งใจก่อความเสียหาย หรือทำลายทรัพย์สิน 4.1 มีผู้ตั้งใจก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินใดของท่าน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) B43 ☐ ☐ 1) ยานพาหนะ รวมทั้งชิ้นส่วนของยานพาหนะ B44 ☐ ☐ 2) หน้าต่าง / ประตูบ้าน / กระงก B45 ☐ ☐ 3) เฟอร์นิเจอร์ รวมถึงอุปกรณ์เครื่องใช้อื่นๆ ในครัวเรือน ☐ 4) สนามหญ้า ต้นไม้ พุ่มไม้ รั้วบ้าน B46 ☐ ☐ 5) สัตว์เลี้ยง / ปศุสัตว์ ☐ 6) อื่นๆ โปรดระบุ 4.2 ความเสียหายที่เกิดขึ้นตามข้อ 4.1 เป็นความเสียหายลักษณะใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) B47 ☐ ☐ 1) หน้าต่าง กระงกกรก กระงกเงาแตกเสียหาย B48 ☐ ☐ 2) รอยตำหนิ รอยขีดข่วน พ่นสีกำแพง ทำสิ่งสกปรก ☐ 3) ถูกเพลิงไหม้ ร่องรอยจากการถูกเพลิงไหม้ โดนความร้อน หรือโดนระเบิด ☐ 4) ใช้ยานพาหนะขับผ่าน ทับ ชน ☐ 5) สัตว์บาดเจ็บ เสียหาย หรือตาย ☐ 6) อื่นๆ โปรดระบุ

ตอนที่ 3 : รายละเอียดของการเกิดอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

1. ผู้กระทำได้ทำร้าย หรือพยายามทำร้ายร่างกาย หรือข่มขู่ท่านอย่างไร (ไม่รวมถึงการใช้กำลังข่มขืน กระทำชำเรา หรือทำร้ายเพื่อพยายามข่มขืนกระทำชำเรา) (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ 1) ทำร้ายร่างกาย โดย

☐ 1) ยิง และได้รับบาดเจ็บ

B49

B50

☐ 2) แทง ปาด กรีด ตัด ด้วยมีด หรือของมีคม และได้รับบาดเจ็บ

B51

☐ 3) ขว้างปาสิ่งของใส่ และได้รับบาดเจ็บ

B52

☐ 4) ทำร้ายร่างกาย เช่น ทุบ กระชาก ผลัก ตบตี ต่อย และได้รับบาดเจ็บ

B53

☐ 5) อื่นๆ โปรดระบุ

☐ 2) พยายามทำร้ายร่างกาย โดย

☐ 1) ยิง แต่ไม่โดน/ไม่ได้รับบาดเจ็บ

B54

B55

☐ 2) ตบตี ต่อย แต่ไม่โดน/ไม่ได้รับบาดเจ็บ

B56

☐ 3) แทง ปาด กรีด ตัด ด้วยมีด หรือของมีคม แต่ไม่โดน/ไม่ได้รับบาดเจ็บ

B57

☐ 4) ขว้างปาสิ่งของใส่ แต่ไม่โดน/ไม่ได้รับบาดเจ็บ

B58

☐ 5) อื่นๆ โปรดระบุ

☐ 3) คุกคาม / ลอบติดตาม เดินตาม วิ่งตาม / ล้อมรอบไม่ให้หนี

B59

☐ 4) ข่มขู่ว่าจะทำร้ายร่างกาย หรือฆ่า

B60

☐ 5) อื่นๆ โปรดระบุ

B61

2. ผู้กระทำได้ใช้อาวุธหรือไม่

☐ 1) ใช้อาวุธ ประเภทของอาวุธที่ใช้มีชนิดใดบ้าง (ระบุให้ครบ : ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

B62

B63

☐ 1) ปืนพก ปืนลูกซอง ปืนลม

B64

☐ 2) มีด ขวาน เหล็กชุดซาร์ป

B65

☐ 3) ของมีคมอื่นๆ เช่น คัตเตอร์ กรรไกร มีดโกน มีดพับ

B66

☐ 4) ของไม่มีคม เช่น ไม้ แป้นน้ำ

☐ 5) อาวุธสงคราม

☐ 6) อื่นๆ โปรดระบุ

☐ 2) ไม่ใช้อาวุธ

☐ 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

(จบตอนที่ 3 ให้ข้ามไปถามตอนที่ 6 – 12)

ตอนที่ 4 : รายละเอียดของการเกิดอาชญากรรมทางเพศ

1. อาชญากรรมทางเพศที่เกิดขึ้นกับท่านมีลักษณะแบบใด (ให้ผู้ตอบสัมภาษณ์พิจารณาว่าลักษณะใดที่ร้ายแรงที่สุด และตอบได้เพียง 1 ข้อ)

- ☐ 1) ช่มชู้ คุกคามด้วยวาจาว่าจะข่มขืนกระทำชำเรา
- ☐ 2) คุกคามทางร่างกาย / พยายามที่จะกระทำอนาจาร
- ☐ 3) กระทำอนาจาร / ล่วงเกินทางเพศ
- ☐ 4) พยายามที่จะข่มขืนกระทำชำเรา
- ☐ 5) ข่มขืนกระทำชำเรา
- ☐ 6) ข่มขืนกระทำชำเราในลักษณะโทรมหญิง

B67

2. ผู้กระทำผิดใช้อาวุธหรือไม่

- ☐ 1) ใช้อาวุธ ประเภทของอาวุธที่ใช้มีชนิดใดบ้าง (ระบุให้ครบ : ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
 - ☐ 1) ปืนพก ปืนลูกซอง ปืนลม
 - ☐ 2) มีด ขวาน เหล็กชุดซาร์ป
 - ☐ 3) ของมีคมอื่นๆ เช่น คัตเตอร์ กรรไกร มีดโกน มีดพับ
 - ☐ 4) ของไม่มีคม เช่น ไม้ แป้นน้ำ
 - ☐ 5) อาวุธสงคราม
 - ☐ 6) อื่นๆ โปรดระบุ
- ☐ 2) ไม่ใช้อาวุธ
- ☐ 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B68

B69

B70

B71

B72

(จบตอนที่ 4 ให้ข้ามไปถามตอนที่ 6 – 12)

ตอนที่ 5 : การแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลทางการเงินหรือแอบอ้างใช้เอกสาร

1. มีผู้แอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลทางการเงินหรือแอบอ้างใช้เอกสารของท่านในลักษณะใด

(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ 1) ใช้บัตรเครดิตโดยไม่ได้รับอนุญาต B73 ☐
- ☐ 2) เงินฝากในบัญชีธนาคารถูกนำไปใช้โดยวิธีการอื่นๆ นอกเหนือจากการใช้บัตรเครดิต เช่น ผ่านทางระบบไร้สาย โดยไม่ได้รับอนุญาต B74 ☐
- ☐ 3) ใช้ข้อมูลส่วนตัว หรือเอกสารโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อขอทำบัตรเครดิตหรือทำธุรกรรม เช่น กู้เงิน จ่ายหนี้ หรือปลอมแปลง หรือใช้ในการก่ออาชญากรรมอื่นๆ B75 ☐
- ☐ 4) เอกสารสำคัญอื่นๆ ถูกปลอมแปลงหรือแอบอ้าง โปรระบุเอกสาร (เช่น บัตรประชาชน).....
- ☐ 5) อื่นๆ โปรดระบุ

2. ท่านทราบเหตุการณ์ตามข้อ 1 ได้อย่างไร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ 1) บัตรเครดิตหรือบัญชีที่ใช้ร่วมกับบัตรเครดิตถูกระงับ B76 ☐
- ☐ 2) เงินหายไปจากบัญชีหรือมีการใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในบัญชีหรือพบความผิดปกติจากใบรายการการใช้จ่ายบัตรเครดิต B77 ☐
- ☐ 3) มีการติดต่อจากสถาบันการเงินเจ้าของบัตรเครดิต/เจ้าของบัญชีแจ้งเหตุที่เกิดขึ้น B78 ☐
- ☐ 4) ถูกปฏิเสธการขอทำบัตรเครดิต/ถูกปฏิเสธการขอกู้เงิน
- ☐ 5) อื่นๆ โปรดระบุ

3. มูลค่าความเสียหายจากเหตุดังกล่าวคิดเป็นจำนวนเงินรวมทั้งสิ้นเท่าไร

- ☐ 1) จำนวน บาท B79 ☐
- ☐ 2) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ B80 ☐
- ☐ 3) ไม่มีการสูญเสียเป็นตัวเงิน

4. หลังจากเกิดเหตุดังกล่าว ท่านได้รับผลเสียหรือไม่ อย่างไร

- ☐ 1) ได้รับผลเสีย คือ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
 - ☐ 1) ถูกปฏิเสธการขอกู้เงิน B81 ☐
 - ☐ 2) บัญชีบัตรเครดิตมีปัญหา ถูกระงับ หรือถูกปฏิเสธการใช้บัตรเครดิต B82 ☐
 - ☐ 3) ถูกระงับใช้บริการสาธารณูปโภค B83 ☐
 - ☐ 4) ต้องจ่ายค่าปรับ/ดอกเบี้ยบัตรเครดิต/ดอกเบี้ยเงินกู้ที่สูงขึ้น B84 ☐
 - ☐ 5) ถูกปฏิเสธในการซื้อประกันภัย หรือต้องจ่ายเบี้ยประกันภัยในอัตราสูงขึ้น B85 ☐
 - ☐ 6) ถูกติดตามทวงหนี้
 - ☐ 7) ถูกดำเนินคดี หรือต้องเกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีทางแพ่ง
 - ☐ 8) ถูกดำเนินคดี หรือต้องเกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีทางอาญา
 - ☐ 9) อื่นๆ โปรดระบุ
- ☐ 2) ไม่ได้รับผลเสีย

(จบตอนที่ 5 ให้ข้ามไปถามตอนที่ 6 ข้อ 8 และตอนที่ 8 ข้อ 6 และถามต่อไปจนถึงตอนที่ 10 ข้อ 7 แล้วให้ข้ามไปถามข้อ 10, 11, 13 และถามต่อไปจนจบ)

ตอนที่ 6-12 ให้บันทึกรายละเอียดของผู้ประสบเหตุอาชญากรรม ทุกตอน

ตอนที่ 6 : ผู้กระทำผิด

1. ท่านเห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองหรือไม่

☐ 1) เห็น

☐ 2) ไม่เห็น ----- เข้าไปถามตอนที่ 7

B86

2. ผู้กระทำผิดเคยก่ออาชญากรรมต่อท่าน / สมาชิกในครัวเรือนมาก่อน หรือไม่

☐ 1) เคย (ผู้กระทำผิดคนใดคนหนึ่งเคยก่อเหตุต่อท่าน หรือสมาชิกในครัวเรือนท่านมาก่อน)

☐ 2) ไม่เคย

☐ 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B87

3. ผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ นั้น มีจำนวนกี่คน

☐ 1) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

☐ 2) 1 คน

☐ 3) มากกว่า 1 คน ----- เข้าไปถามข้อ 10

B88

4. ผู้กระทำผิดเป็นชายหรือหญิง

☐ 1) ชาย

☐ 2) หญิง

☐ 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B89

5. ผู้กระทำผิดอายุประมาณกี่ปี

☐ 1) ต่ำกว่า 18 ปี

☐ 2) 18 -25 ปี

☐ 3) 26 - 35 ปี

☐ 4) มากกว่า 35 ปี

☐ 5) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B90

6. ผู้กระทำผิดเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาล หรือแก๊งกวนเมืองหรือไม่

☐ 1) เป็น

☐ 2) ไม่เป็น

☐ 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B91

7. ผู้กระทำผิดมีอาการมึนเมาจากฤทธิ์ของสารเสพติด หรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่

☐ 1) มี

☐ 2) ไม่มี

☐ 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B92

8. ขณะเกิดเหตุ ผู้กระทำผิดมีความสัมพันธ์อย่างไรกับท่าน (กรุณาตอบเพียง 1 คำตอบ)

ระบุความสัมพันธ์ / รหัส

B93

1. เป็นบิดามารดา หรือพ่อแม่บุญธรรม

2. เป็นบุตร หรือบุตรบุญธรรม

3. เป็นพี่น้อง

4. เป็นญาติ ระบุ.....

5. เป็นคู่สมรส

6. เป็นอดีตคู่สมรส

7. เป็นคู่รัก

8. เป็นอดีตคู่รัก

9. เป็นเพื่อน หรือเพื่อนเก่า

10. เป็นเพื่อนร่วมห้อง (รวมเมท)

11. เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือเพื่อนร่วมโรงเรียน

12. เป็นเพื่อนบ้าน

13. เป็นเพื่อนร่วมงาน

14. เป็นผู้บังคับบัญชา (นายจ้าง)

15. เป็นผู้บังคับบัญชา (ลูกจ้าง)

16. เป็นผู้ซื้อสินค้า ผู้รับบริการ ลูกค้า

17. เป็นผู้ช่วยในความดูแล

18. เป็นคนอื่นที่เคยพบเห็น หรือรู้จักเพียงผิวเผิน

19. เป็นคนที่ไม่รู้จักมาก่อน

(เมื่อถามข้อ 8 แล้ว เฉพาะผู้ที่ตอบตอนที่ 5 คือผู้ประสบอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ

ให้ข้ามไปถามตอนที่ 8 ข้อ 6 ในหน้า 13 ส่วนผู้ประสบอาชญากรรมประเภทอื่นให้ถามข้อ 9 ต่อไป)

9. หากได้พบเห็นอีกครั้ง ท่านจะสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้หรือไม่

- ☐ 1) จำได้ ☐ 2) จำไม่ได้ ☐ 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B94

☐

(ถามข้อ 9 เสร็จ ให้ข้ามไปถามตอนที่ 7)

จากข้อ 3 กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน ให้สัมภาษณ์ข้อ 10 – 15

10. กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ เป็นชายหรือหญิง

- ☐ 1) ชาย ☐ 2) หญิง
☐ 3) มีทั้งชายและหญิง ☐ 4) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B95

☐

11. กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่มีอายุประมาณเท่าไร (กรณีถ้ากลุ่มผู้กระทำผิดมี 2 คน และมีช่วงอายุที่แตกต่างกันมากๆ ให้พิจารณาอายุของผู้นำ)

- ☐ 1) ต่ำกว่า 18 ปี ☐ 2) 18 - 25 ปี ☐ 3) 26 - 35 ปี
☐ 4) มากกว่า 35 ปี ☐ 5) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B96

☐

12. ผู้กระทำผิดคนใดคนหนึ่ง เป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาล หรือแก๊งกวนเมืองหรือไม่

- ☐ 1) เป็น ☐ 2) ไม่เป็น ☐ 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B97

☐

13. ผู้กระทำผิดคนใดคนหนึ่ง มีอาการมีเมามาจากการฤทธิ์ของสารเสพติด หรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่

- ☐ 1) มี ☐ 2) ไม่มี ☐ 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B98

☐

14. ขณะเกิดเหตุ กลุ่มผู้กระทำผิดมีความสัมพันธ์อย่างไรกับท่าน (กรุณาตอบเพียง 1 คำตอบ)

- ☐ 1) ทั้งหมดเป็นญาติ ☐ 2) บางคนเป็นเพื่อนหรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน
☐ 3) ทั้งหมดเป็นคนรู้จักกันเพียงผิวเผิน ☐ 4) บางคนเป็นญาติ
☐ 5) ทั้งหมดเป็นเพื่อนหรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน ☐ 6) บางคนเป็นคนรู้จักกันเพียงผิวเผิน
☐ 7) ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักมาก่อน ☐ 8) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B99

☐

15. หากได้พบเห็นอีกครั้ง ท่านจะสามารถจดจำผู้กระทำผิดคนใดคนหนึ่งได้หรือไม่

- ☐ 1) จำได้ ☐ 2) จำไม่ได้ ☐ 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B100

☐

(จบตอนที่ 6 ให้ถามต่อตอนที่ 7)

ตอนที่ 7: การตอบได้ผู้กระทำผิดขณะเกิดเหตุ

1. ขณะเกิดเหตุ ท่านได้กระทำการใดเพื่อปกป้องชีวิต/ทรัพย์สินของท่าน หรือแสดงความไม่พอใจหรือไม่

- ☐ 1) ใช่ ☐ 2) ไม่ใช่ ----- ข้ามไปถามตอนที่ 8

B101

☐

☐ 3) ไม่อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุ ----- เข้าไปถามตอนที่ 8 ข้อ 6

2. ท่านตอบโต้ผู้กระทำผิดอย่างไร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ 1) ทำร้ายผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ	B102	____	____
☐ 2) ทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ เช่น ถูต กระชาก ตบตี ต่อย ผลัก	B103	____	____
☐ 3) ข่มขู่ผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ	B104	____	____
☐ 4) ข่มขู่ว่าจะทำร้ายร่างกายผู้กระทำผิด โดยไม่มีอาวุธ	B105	____	____
☐ 5) ดินรน ขัดขืน	B106	____	____
☐ 6) ไล่ตามจับ หรือพยายามจับตัวผู้กระทำผิดไม่ให้หนีหรือไม่ให้เคลื่อนไหวได้			
☐ 7) พยายามทำให้ผู้กระทำผิดตกใจกลัว เช่น ตะโกน ทำเสียงดัง เปิดไฟ หรือขู่ว่าจะเรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ			
☐ 8) ให้ความร่วมมือโดยดี / แกล้งทำตามที่ตั้ง			
☐ 9) พยายามเกลี้ยกล่อม ให้เหตุผล ต่อรอง หรืออ่อนน้อม			
☐ 10) หลบหนี หรือพยายามหลบหนี			
☐ 11) เรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ / เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย			
☐ 12) ร้องขอความช่วยเหลือ / ร้องเรียกให้คนสนใจ			
☐ 13) ร้องไห้ หรือส่งเสียงร้องเนื่องจากความกลัวหรือความเจ็บปวด			
☐ 14) อื่นๆ โปรดระบุ			

3. ท่านตอบโต้ผู้กระทำผิดตามข้อ 2 เมื่อใด

☐ 1) ก่อนได้รับบาดเจ็บ	☐ 2) ระหว่างที่กำลังถูกทำร้าย และได้รับบาดเจ็บ	B107	____
☐ 3) หลังได้รับบาดเจ็บ	☐ 4) ต่อเนื่อง / ตลอดเวลา และได้รับบาดเจ็บ		
☐ 5) ต่อเนื่อง / ตลอดเวลา / เมื่อใดก็ได้ แต่ไม่ได้รับบาดเจ็บ			

4. การกระทำของท่านตามข้อ 2 ส่งผลอย่างไร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ 1) ท่านสามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บ	B108	____	____
☐ 2) ท่านสามารถปกป้องทรัพย์สิน	B109	____	____
☐ 3) ท่านสามารถหลบหนีไปได้	B110	____	____
☐ 4) ท่านสามารถปกป้องผู้อื่นในเหตุการณ์	B111	____	____
☐ 5) ผู้กระทำผิดตกใจและหนีไป	B112	____	____
☐ 6) ท่านบาดเจ็บมากขึ้น หรือสูญเสียทรัพย์สิน หรือทรัพย์สินถูกทำลายมากขึ้น			
☐ 7) ผู้อื่นในเหตุการณ์ถูกทำร้าย หรือได้รับบาดเจ็บมากขึ้น			
☐ 8) ผู้กระทำผิดหลบหนีไปได้			
☐ 9) ผู้กระทำผิดโกรธ และมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น			
☐ 10) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ			

5. เหตุการณ์ครั้งนี้ ใครเป็นคนแรกที่ใช้กำลัง หรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง

☐ 1) ตัวท่าน	☐ 2) ผู้กระทำผิด	B113	____
☐ 3) ผู้อื่นที่อยู่ในเหตุการณ์	☐ 4) ไม่มีใครใช้กำลัง หรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง		

☐ 5) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

(จบตอนที่ 7 ให้ถามต่อตอนที่ 8)

ตอนที่ 8 : ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม

1. จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ท่านบาดเจ็บหรือไม่ และมีอาการอย่างไร

- ☐ 1) ไม่บาดเจ็บ ----- เข้าไปถามข้อ 6
- ☐ 2) บาดเจ็บ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- ☐ 1) มีอาการบาดเจ็บจากการถูกข่มขืน
 - ☐ 2) มีบาดแผลจากการถูกยิงถูกแทง หรือถูกทำร้ายโดยของมีคม
 - ☐ 3) กระดูกหัก ฟันหัก ศีรษะแตก
 - ☐ 4) มีอาการบาดเจ็บที่อวัยวะภายใน
 - ☐ 5) หมดสติจากการถูกทำร้าย
 - ☐ 6) มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น
 - ☐ 7) อื่นๆ โปรดระบุ.....

B114		B115	
		B116	
		B117	
		B118	

2. อาการบาดเจ็บดังกล่าวรุนแรงจนต้องรับการรักษาพยาบาลหรือไม่

- ☐ 1) ไม่ต้อง
- ☐ 2) ต้อง รักษาพยาบาลที่ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- ☐ 1) ปฐมพยาบาลในสถานที่เกิดเหตุ
 - ☐ 2) บ้านพักอาศัยของตัวเอง หรือบ้านพักอาศัยของญาติหรือเพื่อน
 - ☐ 3) หน่วยพยาบาลในที่ทำงาน โรงเรียน สถานศึกษา หรือหน่วยปฐมพยาบาลอื่นๆ
 - ☐ 4) คลินิกรักษาโรค
 - ☐ 5) ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล
 - ☐ 6) โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอก
 - ☐ 7) โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยใน
 - ☐ 8) อื่นๆ โปรดระบุ.....

B119		B120	
		B121	
		B122	
		B123	

3. การรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้นมีค่าใช้จ่ายหรือไม่

- ☐ 1) ไม่มี
- ☐ 2) มี คิดเป็น ☐ 1) จำนวน บาท
- ☐ 2) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B124		B125	
B126			

4. อาการบาดเจ็บดังกล่าวทำให้ต้องหยุดงาน หรือสูญเสียเวลาทำงานไปหรือไม่

(รวมถึงเวลาที่หยุดงานเพื่อต้องไปพบแพทย์)

- ☐ 1) ไม่ใช่
- ☐ 2) ใช่ เป็นจำนวน ☐ 1) น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน
- ☐ 2) มากกว่า 1 วัน จำนวนประมาณ วัน

B127		B128	
B129			

5. การที่ท่านบาดเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงานนั้น มีผลทำให้ท่านขาดรายได้หรือไม่

☐ 1) ไม่มีผล

☐ 2) มีผล คิดเป็น ☐ 1) จำนวน บาท

☐ 2) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (รายได้ไม่แน่นอน)

B130 B131

B132

6. เหตุที่เกิดขึ้นทำให้ท่านจำเป็นต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาจากการทำงานจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างไร (ไม่นับรวมที่หยุดงานจากอาการบาดเจ็บ)

☐ 1) ไม่ได้หยุดงาน ----- ชั่วโมงไปลาข้อ 10

☐ 2) ต้องหยุดงานเพื่อ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ 1) ติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ

☐ 2) ติดต่อกับศาล

☐ 3) เพื่อซ่อมแซมทรัพย์สินที่เสียหาย

☐ 4) เพื่อซื้อหาสินค้ามาทดแทนทรัพย์สินที่เสียหาย

☐ 5) อื่นๆ โปรดระบุ.....

B133 B134

B135

B136

B137

7. จากสาเหตุทั้งหมดที่ระบุในข้อ 6 ท่านสูญเสียเวลาจากการทำงานรวมทั้งสิ้นนานเท่าไร

☐ 1) น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน

☐ 2) มากกว่า 1 วัน จำนวนประมาณ วัน

☐ 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B138

B139

8. การที่ท่านจำเป็นต้องหยุดงานนั้น มีผลทำให้ท่านขาดรายได้หรือไม่

☐ 1) ไม่มีผล

☐ 2) มีผล คิดเป็น ☐ 1) จำนวน บาท

☐ 2) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (รายได้ไม่แน่นอน)

B140 B141

B142

9. นอกเหนือจากตัวท่านเอง มีสมาชิกในครัวเรือน จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้นด้วย หรือไม่ (นับเฉพาะผู้ที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป)

☐ 1) ไม่มี

☐ 2) มี จำนวนประมาณ..... วัน

B143

B144

10. ท่านสูญเสียทรัพย์สินไปเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้นหรือไม่ (หมายถึงทรัพย์สินที่ถูกขโมย และ/หรือทรัพย์สินที่เสียหาย แต่ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล)

☐ 1) ไม่สูญเสีย

☐ 2) สูญเสีย คิดเป็น ☐ 1) จำนวน บาท

☐ 2) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (รายได้ไม่แน่นอน)

B145 B146

B147

(จบตอนที่ 8 ให้ถามต่อตอนที่ 9)

ตอนที่ 9 : เวลาและสถานที่เกิดเหตุ

1. ช่วงเวลาที่เกิดเหตุคือเวลาใด

B148

--	--

- ☐ 1) 06.01 - 09.00 น. (หลังจากหกโมงเช้า ถึง เก้าโมง)
- ☐ 2) 09.01 - 12.00 น. (หลังจากเก้าโมงเช้า ถึงเที่ยงวัน)
- ☐ 3) 12.01 - 15.00 น. (หลังจากเที่ยงวัน ถึง บ่ายสามโมง)
- ☐ 4) 15.01 - 18.00 น. (หลังจากบ่ายสามโมง ถึง หกโมงเย็น)
- ☐ 5) 18.01 - 21.00 น. (หลังจากหกโมงเย็น ถึง สามทุ่ม)
- ☐ 6) 21.01 - 24.00 น. (หลังจากสามทุ่ม ถึงเที่ยงคืน)
- ☐ 7) 24.01 - 03.00 น. (หลังจากเที่ยงคืน ถึง ตีสาม)
- ☐ 8) 03.01 - 06.00 น. (หลังจากตีสาม ถึง หกโมงเช้า)
- ☐ 9) กลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลา
- ☐ 10) กลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลา
- ☐ 11) ไม่ทราบช่วงเวลาเกิดเหตุ

2. เกิดขึ้นในจังหวัด และเขตใด

B149

--

- ☐ 1) เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร โปรดระบุชื่อเขต.....
- ☐ 2) เกิดขึ้นในจังหวัดอื่น โปรดระบุชื่อจังหวัด
- ☐ 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าเกิดขึ้นที่ใด

B150

เขต	

B151

จังหวัด	

3. สถานที่เกิดเหตุเป็นบริเวณใด โปรดระบุ.....

B152

--

B153

--

(เมื่อระบุสถานที่เกิดเหตุแล้ว ให้พนักงานพิจารณาว่าตรงกับคำตอบในข้อใด แล้ว ✓ หน้าคำตอบนั้นได้เพียง 1 ข้อ)

1) บริเวณที่พักอาศัยของท่าน

- ☐ 1) ในบ้านพักอาศัย / บริเวณภายในรั้วบ้าน
- ☐ 2) ในสถานที่อื่นๆ ซึ่งท่านถือกรรมสิทธิ์ เช่น สถานประกอบการ ร้านค้า
- ☐ 3) ในบ้านพักตากอากาศ / บ้านอีกหลังหนึ่ง / ที่พักอีกแห่งหนึ่งของท่าน
- ☐ 4) ในโรงแรม / ที่พักตากอากาศเช่า / ที่พักชั่วคราว
- ☐ 5) บริเวณรอบๆ รั้วบ้าน
- ☐ 6) ห้องโถงรวม / ทางเดินรวม / บริเวณภายในตึกที่พัก หอพัก อพาร์ทเมนต์ คอนโดมิเนียม

2) บริเวณบ้านญาติ หรือบ้านเพื่อน

- ☐ 1) ในบ้านพักอาศัย / บริเวณภายในรั้วบ้าน
- ☐ 2) บริเวณรอบๆ รั้วบ้าน
- ☐ 3) ห้องโถงรวม / ทางเดินรวม / บริเวณภายในตึกที่พัก หอพัก อพาร์ทเมนต์ คอนโดมิเนียม

3) โรงเรียน หรือสถานศึกษา

- ☐ 1) ในอาคารเรียน
- ☐ 2) บริเวณอื่นๆ นอกอาคารเรียน เช่น ลานจอดรถของโรงเรียน สนาม หรือบนรถโรงเรียน
- โปรดระบุ.....

4) ลานจอดรถ / อาคารจอดรถ ☐ 1) ลานจอดรถ / อาคารจอดรถสาธารณะ ☐ 2) ลานจอดรถ / อาคารจอดรถส่วนบุคคล หรือสถานที่จอดรถเฉพาะของบริษัทห้างร้าน หอพัก อพาร์ทเมนต์ คอนโดมิเนียม								
5) สถานที่สาธารณะ <table border="0"> <tr> <td>☐ 1) ร้านอาหาร / บาร์ / ไนต์คลับ</td> <td>☐ 2) ร้านทอง</td> </tr> <tr> <td>☐ 3) สถานีบริการน้ำมัน ร้านสะดวกซื้อ ตลาดสด</td> <td>☐ 4) ห้างสรรพสินค้า</td> </tr> <tr> <td>☐ 5) สถานที่ทำงานของท่าน</td> <td>☐ 6) หน่วยงานราชการ</td> </tr> <tr> <td colspan="2">☐ 7) อื่นๆ โปรดระบุ.....</td> </tr> </table>	☐ 1) ร้านอาหาร / บาร์ / ไนต์คลับ	☐ 2) ร้านทอง	☐ 3) สถานีบริการน้ำมัน ร้านสะดวกซื้อ ตลาดสด	☐ 4) ห้างสรรพสินค้า	☐ 5) สถานที่ทำงานของท่าน	☐ 6) หน่วยงานราชการ	☐ 7) อื่นๆ โปรดระบุ.....	
☐ 1) ร้านอาหาร / บาร์ / ไนต์คลับ	☐ 2) ร้านทอง							
☐ 3) สถานีบริการน้ำมัน ร้านสะดวกซื้อ ตลาดสด	☐ 4) ห้างสรรพสินค้า							
☐ 5) สถานที่ทำงานของท่าน	☐ 6) หน่วยงานราชการ							
☐ 7) อื่นๆ โปรดระบุ.....								
6) บริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะ ☐ 1) ในสวนสาธารณะ สนามเด็กเล่น ☐ 2) บนถนนสาธารณะ ☐ 3) บริเวณพวงห้อย ดึงรั้ง ที่เปลี่ยว ☐ 4) ในรถรับจ้างสาธารณะ เช่น รถแท็กซี่ รถจักรยานยนต์รับจ้าง ☐ 5) ในรถประจำทาง เรือโดยสาร รถไฟ เครื่องบิน ☐ 6) ป้ายหยุดรถ/อุ้งรถประจำทาง สถานีรถไฟ สถานีขนส่ง ท่าเรือโดยสาร สนามบินพาณิชย์ ☐ 7) อื่นๆ โปรดระบุ.....								

(จบตอนที่ 9 ให้ถามต่อตอนที่ 10)

ตอนที่ 10 : การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

1. เจ้าหน้าที่ตำรวจรับทราบเหตุที่เกิดขึ้นหรือไม่

- ☐ 1) ไม่ทราบ ----- ตามข้อ 2 ต่อ ☐ 2) ทราบ ----- เข้าไปถามข้อ 4 หน้า 17
- ☐ 3) ไม่แน่ใจ ----- เข้าไปถามตอนที่ 11

B154

2. เหตุใดเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น โปรดระบุ.....

(เมื่อระบุสาเหตุแล้ว ให้พนักงานพิจารณาว่าตรงกับคำตอบในข้อใด แล้ว ✓ หน้าคำตอบนั้นได้มากกว่า 1 ข้อ)

1) ไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น ☐ 1) แจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์ ☐ 2) เป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด แจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิด	B155 ☐	B156 ☐	B157 ☐
2) ไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ ☐ 1) เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย ☐ 2) ผู้กระทำผิดเป็นเด็ก เป็นเรื่องไม่รุนแรงระหว่างเด็ก ☐ 3) ไม่แน่ชัดว่าเหตุที่เกิดเป็นอาชญากรรม หรือไม่แน่ชัดว่าผู้กระทำผิดมีเจตนาหรือไม่	B158 ☐	B159 ☐	B160 ☐
3) ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ ☐ 1) ท่านทราบเหตุที่เกิดขึ้นช้าเกินไป ☐ 2) ไม่สามารถได้ทรัพย์สิน หรือไม่สามารถระบุทรัพย์สินที่เสียหายได้ ☐ 3) ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด ไม่มีหลักฐานเพียงพอ	B162 ☐	B163 ☐	B164 ☐
4) ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ ☐ 1) เจ้าหน้าที่ไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่จะไม่อยากเข้ามาเกี่ยวข้อง ☐ 2) เจ้าหน้าที่ทำงานอย่างไม่มีประสิทธิภาพ แจ้งแล้วเจ้าหน้าที่จะมาถึงที่เกิดเหตุช้าไม่ทันการ ☐ 3) เจ้าหน้าที่มีอคติต่อผู้เสียหาย เจ้าหน้าที่จะข่มขู่ คุกคาม หรือทำให้ผู้เสียหายต้องเดือดร้อนเพิ่มขึ้น ☐ 4) ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเป็นผู้มีอิทธิพล	B166 ☐	B167 ☐	B168 ☐
5) ไม่มีการแจ้งเนื่องจากสาเหตุอื่นๆ ☐ 1) ไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดต้องถูกดำเนินคดี ☐ 2) ได้รับคำแนะนำว่าไม่ควรแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ☐ 3) ถูกผู้กระทำผิดข่มขู่ กลัวว่าจะถูกแก้แค้น ถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง ☐ 4) ไม่สะดวก ไม่มีเวลาจะแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ ☐ 5) ไม่ได้แจ้ง แต่ไม่ทราบว่าผู้อื่นแจ้งหรือไม่ / คิดว่ามีผู้อื่นแจ้งแล้วจึงไม่ได้แจ้ง ☐ 6) อื่นๆ โปรดระบุ.....	B170 ☐	B171 ☐	B172 ☐

3. จากสาเหตุที่ระบุในข้อ 2 ท่านคิดว่าสาเหตุใดสำคัญที่สุด ที่ทำให้ท่านไม่แจ้งเหตุที่เกิดขึ้นต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

- ☐ 1) ระบุรหัสของสาเหตุที่สำคัญที่สุด ----- เข้าไปถามข้อ 10
- ☐ 2) ทุกสาเหตุเท่ากัน ----- เข้าไปถามข้อ 10

B174

B175

4. เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุที่เกิดขึ้นได้อย่างไร

- ☐ 1) ท่านเป็นผู้แจ้ง ----- ตามข้อ 5 ต่อ ☐ 2) บุคคลอื่นเป็นผู้แจ้ง ----- ข้ามไปถามข้อ 7
- ☐ 3) ผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุเป็นผู้แจ้ง ----- ข้ามไปถามข้อ 7
- ☐ 4) มีเจ้าหน้าที่ตำรวจเห็นขณะเกิดเหตุ ----- ข้ามไปถามข้อ 9

B176

5. เหตุใดท่านจึงแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ โปรดระบุ.....

(เมื่อระบุสาเหตุแล้ว ให้พนักงานพิจารณาว่าตรงกับคำตอบในข้อใด แล้ว ✓ หน้าคำตอบนั้นได้มากกว่า 1 ข้อ)

1) แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ ☐ 1) ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุ ☐ 2) ต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่หลังเกิดเหตุ เช่น มีผู้บาดเจ็บ ☐ 3) ต้องการทรัพย์สิน / ยานพาหนะคืน	B177 ☐ B178 ☐ B179 ☐ B180 ☐
2) แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด ☐ 1) ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับท่านหรือครอบครัว ☐ 2) ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่น ☐ 3) ต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด	B181 ☐ B182 ☐ B183 ☐ B184 ☐
3) แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ ☐ 1) ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้น ให้ดูแลและวางสถานการณ์เกิดเหตุเป็นพิเศษ ☐ 2) เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบเหตุอาชญากรรม	B185 ☐ B186 ☐ B187 ☐
4) อื่นๆ โปรดระบุ	B188 ☐

6. จากเหตุผลที่ระบุในข้อ 5 เหตุผลใดที่ท่านคิดว่าเป็นเหตุผลสำคัญที่สุด ที่ทำให้ท่านแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

- ☐ 1) ระบุรหัสของสาเหตุที่สำคัญที่สุด..... ☐ 2) ทุกสาเหตุเท่ากัน

B189

B190

7. แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจด้วยวิธีใด

- ☐ 1) โทรศัพท์ ☐ 2) เดินทางไปแจ้ง ☐ 3) ทำทั้งสองวิธี
- ☐ 4) สายตรวจผ่านมาขณะเกิดเหตุ ☐ 5) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ
- ☐ 6) อื่นๆ โปรดระบุ.....

B191

(เมื่อถามข้อ 7 แล้ว เฉพาะผู้ที่ตอบตอนที่ 5 คือผู้ประสบอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ

ให้ข้ามไปถามข้อ 10, 11 และ 13 ในหน้า 18 ส่วนผู้ประสบอาชญากรรมประเภทอื่นให้ถามข้อ 8 ต่อไป)

8. หลังจากที่ได้รับแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจแล้ว ใช้เวลานานเท่าไรกว่าเจ้าหน้าที่จะเดินทางมาถึง

- ☐ 1) ภายใน 10 นาที ☐ 2) ภายใน 30 นาที
- ☐ 3) ภายใน 1 ชั่วโมง ☐ 4) ภายใน 1 วัน
- ☐ 5) มากกว่า 1 วัน ☐ 6) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ----- ข้ามไปถามข้อ 10
- ☐ 7) ไม่มา เพราะไม่มีความจำเป็นต้องมาดูแลสถานที่เกิดเหตุ ----- ข้ามไปถามข้อ 10
- ☐ 8) ไม่มา เพราะตำรวจไม่รับแจ้งความ ----- ข้ามไปถามตอนที่ 11

B192

- ☐ 9) ไม่มา เนื่องจากเหตุผลอื่น โปรดระบุ ----- **ข้ามไปถามข้อ 10**
9. เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจมาถึงที่เกิดเหตุแล้วได้ดำเนินการอย่างไร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ 1) ลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น
- ☐ 2) คั่นบริเวณที่เกิดเหตุ เก็บหลักฐานในที่เกิดเหตุ
- ☐ 3) สอบปากคำผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์
- ☐ 4) รับปากว่าจะช่วยเหลือดูแลสอดส่องระวังที่เกิดเหตุมากขึ้น
- ☐ 5) รับปากว่าจะช่วยสืบสวนหาผู้กระทำผิดต่อไป
- ☐ 6) จับกุมผู้กระทำผิด ----- **ข้ามไปถามข้อ 11**
- ☐ 7) อื่นๆ โปรดระบุ
- ☐ 8) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B193

B194

B195

B196

B197

10. มีการจับกุม / ตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์หรือไม่

B198

- ☐ 1) มี ☐ 2) ไม่มี ☐ 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

11. หลังจากเหตุการณ์ ท่านได้มีการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอีกหรือไม่

- ☐ 1) ติดต่อ โดย
- ☐ 1) ผู้ตอบหรือสมาชิกในครัวเรือนต้องเป็นฝ่ายติดต่อไป
- ☐ 2) ตำรวจติดต่อมา
- ☐ 2) ไม่ติดต่อ
- ☐ 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B199

B200

12. หลังจากเหตุการณ์จนถึงปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการติดตามเหตุ / คดี ที่เกิดขึ้นอย่างไร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ 1) สอบสวนพยานและผู้ต้องสงสัย
- ☐ 2) พยายามสืบสวนเหตุที่เกิด
- ☐ 3) จับกุมผู้กระทำผิด / ผู้ต้องสงสัย
- ☐ 4) ติดต่อกลับมาที่ท่าน หรือสมาชิกในครัวเรือน
- ☐ 5) อื่นๆ โปรดระบุ
- ☐ 6) ไม่ได้ทำอะไร
- ☐ 7) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B201

B202

B203

B204

B205

13. ท่านต้องการให้ตำรวจ ดำเนินการเกี่ยวกับเหตุ / คดีที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมอีกหรือไม่

- ☐ 1) ไม่ต้องการ
- ☐ 2) ต้องการ โปรดระบุ.....

B206

B207

ตอนที่ 11 : การติดต่อกับหน่วยงานอื่นๆ

1. หลังจากเกิดเหตุท่านหรือสมาชิกในครัวเรือนได้ติดต่อหน่วยงานอื่นใดนอกเหนือจากตำรวจหรือไม่

- ☐ 1) ติดต่อ โดย B208 B209
- ☐ 1) ติดต่อหน่วยงานด้วยตนเอง ----- เข้าไปถามข้อ 3
- ☐ 2) มีหน่วยงานเข้ามาติดต่อให้ความช่วยเหลือ ----- ถามข้อ 2, 4, 5 (ยกเว้นข้อ 3)
- ☐ 3) มีทั้งหน่วยงานเข้ามาติดต่อ และติดต่อด้วยตนเอง
- ☐ 2) ไม่ติดต่อ ----- เข้าไปถามตอนที่ 12

2. หน่วยงานที่เข้ามาติดต่อดังกล่าวเป็นหน่วยงานใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ 1) หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรมอื่นๆ นอกเหนือจากตำรวจ คือ
- ☐ 1) อัยการ ☐ 2) ศาล B210 B211
- ☐ 3) สำนักงานคุมประพฤติ / สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน B212
- ☐ 4) อื่นๆ โปรดระบุ B213
- ☐ 2) หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม โปรดระบุ B214
- ☐ 3) หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ องค์การอิสระ เอ็นจีโอ โปรดระบุ B215
- ☐ 4) สำนักงานทนายความ B216

3. หน่วยงานที่ท่านติดต่อคือหน่วยงานใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ 1) หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรมอื่นๆ นอกเหนือจากตำรวจ คือ
- ☐ 1) อัยการ ☐ 2) ศาล B217 B218
- ☐ 3) สำนักงานคุมประพฤติ / สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน B219
- ☐ 4) อื่นๆ โปรดระบุ B220
- ☐ 2) หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม โปรดระบุ B221
- ☐ 3) หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ องค์การอิสระ เอ็นจีโอ โปรดระบุ B222
- ☐ 4) สำนักงานทนายความ B223

4. ท่านหรือสมาชิกในครัวเรือนได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดหรือไม่

- ☐ 1) ใช่ ☐ 2) ไม่ใช่ B224

5. ท่านต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม (ไม่รวมถึงตำรวจ) ดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมอีกหรือไม่

- ☐ 1) ไม่ต้องการ B225
- ☐ 2) ต้องการ โปรดระบุสิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือระบุหน่วยงาน..... B226

ตอนที่ 12 : ความถี่ของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (อาชญากรรมประเภทเดียวกันกับที่ระบุในข้อ ค. หน้าปก)

1. อาชญากรรมตามที่กล่าวมาข้างต้น เกิดขึ้นมากกว่า 1 ครั้งหรือไม่
☐ 1) ใช่ ☐ 2) ไม่ใช่ -----ปิดการสัมภาษณ์ B227 ☐
☐ 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ
2. เหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นมีผู้กระทำผิดคนเดียวหรือไม่
☐ 1) ใช่ ☐ 2) ไม่ใช่ -----ปิดการสัมภาษณ์ B228 ☐
☐ 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ
3. เหตุที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่มีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน หรือมีรายละเอียดพฤติกรรมเหมือนกันอย่างเห็นได้ชัดหรือไม่
☐ 1) ใช่ ☐ 2) ไม่ใช่ -----ปิดการสัมภาษณ์ B229 ☐
☐ 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ
4. ท่านคาดว่าจะประสบเหตุอาชญากรรมประเภทนี้อีกหรือไม่
☐ 1) ประสบอีก B230 ☐
☐ 2) ไม่ประสบอีก เพราะ..... B231 ☐ ☐

ปิดการสัมภาษณ์

ข้อสังเกตจากการสัมภาษณ์

1. ขณะที่ถามคำถาม นอกจากผู้ตอบแล้ว มีบุคคลอื่นใดร่วมรับฟังหรือร่วมสนทนาด้วย หรือไม่
☐ 1) ไม่มีผู้อื่นนอกจากผู้ตอบ B232 ☐ B233 ☐
☐ 2) มี (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
☐ 1) คู่สมรสของผู้ตอบ B234 ☐
☐ 2) สมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปี ขึ้นไป ที่ไม่ใช่สามีภรรยาของผู้ตอบ B235 ☐
☐ 3) สมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี B236 ☐
☐ 4) ผู้อื่นที่ไม่ใช่สมาชิกในครัวเรือน B237 ☐
☐ 5) มีผู้อื่นอยู่กับผู้ตอบ แต่ไม่ทราบว่าใครหรือมีความสัมพันธ์อย่างไร
2. ผู้ประสบเหตุเป็นผู้ตอบสัมภาษณ์เองหรือไม่ B238 ☐
☐ 1) ตอบเอง ☐ 2) ผู้อื่นตอบแทน

ชื่อพนักงานสอบสวน

ชื่อผู้ตรวจ

วันที่ / / 2549

วันที่ / / 2549

รายนามคณะที่ปรึกษาและผู้วิจัย

คณะที่ปรึกษาสำนักงานกิจการยุติธรรม

1. นายวิศิษฐ์ วิศิษฐ์สรอรรถ	ผู้อำนวยการสำนักงานกิจการยุติธรรม
2. นายพรชัย อิศววัฒนากพร	รองผู้อำนวยการสำนักงานกิจการยุติธรรม
3. นางวรรณิ์ วงศาสุลักษณ์	ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านนโยบายและแผน 9 ชช

คณะที่ปรึกษาและผู้วิจัยหลัก

1. รองศาสตราจารย์ ดร.กมลทิพย์ คติการ	ที่ปรึกษาอิสระ (หัวหน้าโครงการ)
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย	คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
(นักวิจัย)
3. ดร.อาภาศิริ สุวรรณานนท์	บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏ
สวนดุสิต (นักวิจัย)

คณะทำงาน

1. กองสถิติประชาติ	สำนักงานสถิติแห่งชาติ
2. นางสาวลิรัตน์ พันธุวร	นักวิชาการยุติธรรม 4 สำนักงานกิจการยุติธรรม
3. นางสาวสุดารักษ์ สุวรรณานนท์	นักวิชาการยุติธรรม 4 สำนักงานกิจการยุติธรรม
4. นางสาวสุรีย์ อุตสารัมย์	เจ้าหน้าที่งานธุรการ 3 สำนักงานกิจการยุติธรรม
5. นางเกศรินทร์ ธารีเทียน	เลขานุการโครงการ